

P. GÁL JUDIT - AMBRUS ATTILA: ÉN A WHISKYS

Vakok Elektronikus Könyvtára
Javította, tördelte: Dr. Kiss István; 2003.

P. Gál Judit 1993-ban végzett a MUOSZ Bálint György Újságíró Iskolában. Az elsőkönyves szerző öt éve bünygyi tudósítóként dolgozik. Az utóbbi években mint a Mai Nap főmunkatársa főleg oknyomozó. riportokat publikált. 1997-ben elnyerte a lap "Év Újságírója" díját. 1995-ben, illetve 1998-ban munkája elismeréséül a BRFK kitüntetését vehette át. A Whiskys-rabló támadásainak legtöbb helyszínén is ott járt. Mikor elfogták Ambrus Attilát, interjuszorozatot készített vele. Az egyik ilyen alkalommal a Whiskys kérte fel az újságírónőt emlékiratai gondozására, illetve a könyv megírására.

Som Lajos zenész:

- A bűn az bűn! A szimpátia pedig szimpátia. Én neki szúrok. Menti az életét, a rendőrök átvették. Súlyosabb bűncselekményeket akarnak ráhúzni, mint amit valóban elkövetett. Pedig őszintén bevallott mindent.

Geszler Dorottya műsorvezető:

- Szimpatikus fickó, de mégiscsak egy rabló. Ha megláthatnám valahol - azt hiszem -, csak akkor szólnék a rendőrségnek, ha már tudom, hogy egerutat nyert.

Tonhauser László volt főrendőr:

- Nekem egyetlen bűnöző sem szimpatikus, bármennyire is nemzeti hőst csinálnak belőle. Nincs is a pasasban semmi rendkívüli, csak kihasználta a rendőrség tehetetlenségét.

TARTALOM

ELŐSZÓ

I. RÉSZ

1. KEZDŐ RABLO ELŐKÉSZÜLETEI
2. AZ ELSŐ BALHÉ
3. CSONTGOLYO ÉS WHISKY
4. KARNYUJTÁSNYIRA A RENDŐRSÉGTŐL
5. AZ ELSŐ TÁRS
6. CsAJoK, szAKÍTÁSoK

7. GITÁR A TÁSKÁBAN
8. LACIKA SZÍVE
9. HOKIS SEGITŐ
10. KARÁCSONYI MEGLEPETÉS
11. PÉNZ A SIUTRA
12. ELBORULT AGGYAL
13. BAKONYVIDÉKE ELŐSZÖR
14. NAGY UTAZÁS
15. A KÉMÉNYBE KAPASZKODVA
16. BAKONYVIDÉK MÁSODSZOR
- II. RÉSZ
17. A KÖNYV SZÜLETÉSE
18. Az ELFOGÁS
19. DoN
20. AKI NEM TUD MEGNYUGODNI
21. ÉvA
22. A FÖHADISZÁLLÁS
23. AZ ÜGYVÉD
24. A RENDŐR
25. ZsUzsA
26. A KEMÉNYFIU
27. A HoKI
28. MEGSZEPPENT KISFIÚ
29. A WHISKYS ÉS A NŐK
30. EGY LÁNY A BESTIÁKBOL
31. AZ EXZSARU A WHISKYSNÉL
32. AZ UTOLSÓ BESZÉLGETÉS
33. A SZÖKÉS IGAZ TÖRTÉNETE

* * *

ELŐSZÓ

Háromnapos fölkészülés után eljött az a pillanat, amikor egyetlen lapra tettem föl az életem. Dupla vagy semmi, ez volt a tét. A bűn útjára léptem, és elindult egy sorozat, amely hat évig kitöltötte az életemet.

Megérte-e? – kiderül a végén. Ezt majd az olvasó eldönti. Egyáltalán kifizetődő-e ma Magyarországon bűnözőnek lenni? Nem tudom... Ha előre látom, mi vár rám kétszer is meggondolom ezt a lépést, de nem tudtam, csak sejtettem. Ezek a rossz érzések pedig nem rettentettek el, mert akkor semmi nem érdekelt, csak a pénz.

Nem szeretnék tippeket adni és nem is az a szándékom, hogy bárki a könyvből ötletet merítsen, mert hosszú távon nem éri meg bankrablónak lenni. Én is megpróbáltam abbahagyni. Minden rablás után azt mondtam: ez az utolsó, többet nem csinálom, de ebben a világban nincs utolsó... Talán csak akkor, ha a csuklón kattannak a bilincs és következik a számadás órája. Mert önök is tudják, tökéletes bűncselekmény nincs, mindig ott van az a bizonyos banánhéj, amire előbb vagy utóbb mindenki rálép. Ha az ember a rossz oldalra áll mindenki számolnia kell. Benne van a pakliban a siker, a kudarc, börtön és a halál is.

Az elmúlt hat év alatt nagyon sok embernek okoztam kellemetlen perceket. Azt hiszem, ez jó alkalom, hogy bocsánatot kérjek mindazoktól, akiket megbántottam és - könyvem elolvasása után - talán egy kicsit átértékelik a rólam kialakult képet... Nem egy elvetemült bűnöző, hanem egy megtévedt ember kér föloldozást. Amit elkövettem, azok tények, az időt nem lehet visszaforgatni. Nem is ez a szándékom. Bűnöző vagyok, bűnt követtem el és bűnhődnöm kell.

Irni próbálok, bár nem értek hozzá. Nem tudom, sikerül-e, de megadom magamnak ezt a lehetőséget. Talán okulnak mások a hibáimból, ha ezt elérem már megérte, hogy tollat ragadtam.

Szeretnék én is egyszer újra, tiszta lappal indulni és megpróbálni a lehetetlent. Hinni, hogy eljön a szabadság pillanata. Biztos nagyon jó érzés. Igazából csak akkor tudja értékelni a szabadság szót az ember, ha bezárják. Az életem olyan mint egy kerék, forog egyszer lent egyszer fönt, most éppen lent vagyok.

* * *

TARTALOM

ELőszó 00.txt

I. RÉSZ

1. KEZDŐ RABLO ELŐKÉSZÜLETEI 01.txt
2. AZ ELSŐ BALHÉ 02.txt
3. CSONTGOLYO ÉS WHISKY 03.txt
4. KARNYUJTÁSNYIRA A RENDŐRSÉGTŐL 04.txt
5. AZ ELSŐ TÁRS 05.txt
6. CsAJoK, szAKiTÁSoK 06.txt
7. GITÁR A TÁSKÁBAN 07.txt

8. LACIKA SZÍVE 08.txt
9. HOKIS SEGITŐ 09.txt
10. KARÁCSONYI MEGLEPETÉS 10.txt
11. PÉNZ A SIUTRA 11.txt
12. ELBORULT AGGYAL 12.txt
13. BAKONYVIDÉKE ELŐSZÖR 13.txt
14. NAGY UTAZÁS 14.txt
15. A KÉMÉNYBE KAPASZKODVA 15.txt
16. BAKONYVIDÉK MÁSODSZOR 16.txt
- II. RÉSZ
17. A KÖNYV SZÜLETÉSE 17.txt
18. Az ELFOGÁS 18.txt
19. DoN 19.txt
20. AKI NEM TUD MEGNYUGODNI 20.txt
21. ÉvA 21.txt
22. A FÖHADISZÁLLÁS 22.txt
23. AZ ÜGYVÉD 23.txt
24. A RENDŐR 24.txt
25. ZsUzsA 25.txt
26. A KEMÉNYFIU 26.txt
27. A HoKI 27.txt
28. MEGSZEPPENT KISFIÚ 28.txt
29. A WHISKYS ÉS A NŐK 29.txt
30. EGY LÁNY A BESTIÁKBOL 30.txt
31. AZ EXZSARU A WHISKYSNÉL 31.txt
32. AZ UTOLSÓ BESZÉLGETÉS 32.txt
33. A SZÖKÉS IGAZ TÖRTÉNETE 33.txt
34. FEDÉL 34.txt
35. TARTALOM 35.txt

* * *

TARTALOM

ELŐSZÓ 00.txt

I. RÉSZ

1. KEZDŐ RABLO ELÖKÉSZÜLETEI 01.txt
2. AZ ELSŐ BALHÉ 02.txt
3. CSONTGOLYO ÉS WHISKY 03.txt
4. KARNYUJTÁSNYIRA A RENDŐRSÉGTŐL 04.txt
5. AZ ELSŐ TÁRS 05.txt
6. CsAJoK, szAKÍTÁSoK 06.txt
7. GITÁR A TÁSKÁBAN 07.txt
8. LACIKA SZÍVE 08.txt
9. HOKIS SEGITŐ 09.txt

10. KARÁCSONYI MEGLEPETÉS 10.txt
11. PÉNZ A SIUTRA 11.txt
12. ELBORULT AGGYAL 12.txt
13. BAKONYVIDÉKE ELŐSZÖR 13.txt
14. NAGY UTAZÁS 14.txt
15. A KÉMÉNYBE KAPASZKODVA 15.txt
16. BAKONYVIDÉK MÁSODSZOR 16.txt
- II. RÉSZ
17. A KÖNYV SZÜLETÉSE 17.txt
18. Az ELFOGÁS 18.txt
19. DoN 19.txt
20. AKI NEM TUD MEGNYUGODNI 20.txt
21. ÉvA 21.txt
22. A FÖHADISZÁLLÁS 22.txt
23. AZ ÜGYVÉD 23.txt
24. A RENDŐR 24.txt
25. ZsUzsA 25.txt
26. A KEMÉNYFIU 26.txt
27. A HoKI 27.txt
28. MEGSZEPPENT KISFIÚ 28.txt
29. A WHISKYS ÉS A NŐK 29.txt
30. EGY LÁNY A BESTIÁKBOL 30.txt
31. AZ EXZSARU A WHISKYSNÉL 31.txt
32. AZ UTOLSÓ BESZÉLGETÉS 32.txt
33. A SZÖKÉS IGAZ TÖRTÉNETE 33.txt
34. FEDÉL 34.txt
35. TARTALOM 35.txt

* * *#

I. RÉSZ

1. A KEZDŐ RABLO ELŐKÉSZÜLETEI

Az idő távlatából fölidézem az első postarablásom. Megpróbálom a valóságot leírni és a tényekre szorítkozni. Nem tudom, sikerül-e, nem szeretnék semmit kihagyni, de attól tartok, ha túl aprólékosan írok le mindent, nagyon vontatott lesz az egész történet. A köztes utat választottam, csak azt részletezem, amit fontosnak tartok a bűncselekményekkel kapcsolatban. Ezenkívül egy keveset az akkori életemről, nézeteimről, a szemléletemről, egyáltalán, mi játszódott le bennem. Mi készítettett arra, hogy ezt az utat válasszam. Nagyon sokféle magyarázattal tudnék szolgálni, de nem teszem, főleges megmagyarázni a lehetetlent. Ha röviden akarnám

összefoglalni az egészemet csak annyit mondanék: elszúr-
tam az életem. Most már kár azon meditálnom, hogy
akkor mit csináltam rosszul, inkább fölidézem a múltat:
Már csak 3 nap volt hátra életem első nagy balhéjáig.
Egy profi bűnözőnek ez talán mindegy, de én sajnos ezt
nem mondhattam el magamról. Hiába csináltam előtte
kisebb-nagyobb stikliket, ez egészen másnak ígérke-
zett. Nem tyúkot indultam lopni. Valami egyedit akar-
tam, amit csak én tudok és azok, akik Angliában meg-
csinálták "a nagy vonatrablást". Erőszak nélkül sok
pénzhez jutni - ez az, ami rám jellemző. Angolnak kép-
zeltem magam hidegvér, elegancia, minimális erőszak,
ha már rablásra adtam a fejem, egyedi módon akartam
kivitelezni.

Könyvek segítségével készültem a saját kis hábo-
rúmra. Gyerekkoromban az első könyv, ami a kezembe
akadt a mesék után, az angliai nagy vonatrablásról
szólt. Annyira megtetszett, hogy rojtosra olvastam, ami-
óta foglalkoztatott a gondolat. Tudják, amikor az em-
bernek a fülében ott a bogár és nem tud mit kezdeni
vele. Mindig duruzsol nem hagy nyugodni, mert ha
meg tudták csinálni, akkor pont én, miért ne lennék ké-
pes egy ehhez hasonló balhét összehozni. Igaz, ők sem
ezzel kezdték a "pályafutásukat". Kisebb-nagyobb bűn-
cselekményeket követtek el, mielőtt az évszázad legna-
gyobb rablását profimódon végrehajtották.

Én nem vonatrablásra készültem, de nagyon tetszett
a szervezettségük a hozzáállásuk az, hogy mindent elter-
veztek a legapróbb részletekig mindenre odafigyeltek
és minden eshetőségre fölkészültek. Egy ilyen meló
ahol sok minden szerepet játszik, minden apró mozzanat
fontos. Ezen múlik a siker, de az ember bármit is csinál,
- nem feltétlenül rablásra gondolok -, ha hisz benne, ha
nagyon akarja - és természetesen tesz is érte -, akkor
meg tudja csinálni. Én is így próbáltam hozzákezdeni az
első rablásomhoz. Közhelyként hangzik egy kívülálló-
nak, de igenis a sikerhez elengedhetetlen a profi szemlé-
let. Én nem akartam mindjárt az elsőre lebukni.
Megpróbálom röviden fölvázolni, hogy miképp ké-
szültem, és miket vettem figyelembe az első rablásomnál:
Az első és legfontosabb: a menekülési útvonal meg-
tervezése. Hiába rámolom ki a pénzintézetet, ha nem tu-

dom utána, merre hány óra. Milyen irányban lehet elpuccolni a helyszínről leggyorsabban, honnan jön vagy jöhet a rendőrség? Le kellett mérnem az időt a legközelebbi kapitányság, vagy a körzeti megbízott és a pénztőzét között. Természetesen éjszaka kocsiyal, amikor nincs forgalom, mert napközben megkülönböztetett jelzést használva nagyon gyorsan odaérnek a zsaruk. ; Hiába mérem nappal forgalomban az nem ér semmit, mert elvileg egy rendőrségi autónak nincs forgalmi dugó. Ha a rendőrségtől a pénztőzéhez három-négy perc alatt lehet odaérni, akkor nekem semmiképpen nem szabad két percnél többet ott töltenem. Ha túllépm ezt az időt, nagy a valószínűsége, hogy a helyszínen fülöncsípnek.

Tegyük fel, aznap nincs szerencsém, és éppen a közélben van egy URH-autó, akkor elkönyvelhetek magamban jó pár évet, amit a kóterban kell eltöltenem. Ezzel is kell számolnom, ha bevállalok egy ilyen balhét. Második fontos dolog: a ruházat. Nem mindegy, hogy mit veszek föl; a hétköznapi viseletből nem szabad kitűnnie, így nem hívom föl a járőkelők figyelmét. például rikító színű ruhába öltözöm, nagy a valószínűsége annak, hogy jobb személyleírást adnak rólam. Általában olyan ruhát vásároltam, ami elegáns, de nem gátol a szaladásban, mert itt nem szégyen a futás, sőt kifejezetten nagyon hasznos.

Harmadik lényeges pont - legalábbis számomra - az álcázás. Mert télen még elmegy az ember fején egy sapka, alatta egy harisnya, de nyáron egy kicsit furcsa harminc fokos melegben sapkával vagy harisnyával lőfrálni egy pénztőzét előtt. Ebben az esetben marad a paróka és az álbajusz. Nekem - az évek folyamán - ez nagyon bevált. Előfordult, hogy a ruházatommal kapcsolatosan improvizáltam, de ez nem volt jellemző rám. A szokás rabjává váltam, ami egyszer bevált, azon nem szerettem változtatni.

Negyedik, a fegyver: Szerintem fegyver nélkül postát rabolni nem lehet. Próbálkozhatasz, de azt hiszem, a kívánt hatást nem fogod elérni, ha beállítasz egy tőrórúdival a kezeden. Itt több szempontot is figyelembe kellett vennem a fegyver vásárlásakor. Nemjó, ha túl nagy vagy túl kicsi a pisztoly, egy közepes méretű felelt meg

a célnak. Nekem nem gyilkosságra kellett a fegyver, hanem védekezésre. Bármilyen furcsán is hangzik, de nem volt szándékomban bárkit is kinyírni. Ha gyilkolni akarok, akkor olyan fegyvert veszek, amivel egy elefántot is ki tudok lőni, nem bízek semmit a véletlenre, de most nem bérgyilkosságra készültem. Az első rablásomhoz tökéletesen megfelelt egy gázpisztoly, ugyanis nem volt biztonsági ór. A későbbiekben egy TT mellett döntöttem, ez a típus volt a kedvencem. Az orosz fegyver, köztük a TT is nagyon megbízható és a kezelése egyszerű. Valahol azt olvastam, hogy ami egyszerű az nagyszerű. Az első helyszín a Villányi út. Könnyű helyzetben voltam, ugyanis elég közel laktam a postához, habár nagy a kockázata is ennek, mert esetleg valaki fölismerhet. De egyúttal megkönnyítette a menekülésemet, hogy ismertem a terepet. Ezért is kellett a paróka, a szemüveg és a bajusz, hogyha netán a szomszéddal szembefutok, ne kelljen magyarázkodnom miért is kergetnek.

A balhé előtt többször tartottam terepszemlét, a postát úgy ismertem, mint a saját tenyeremet. Tudtam, hány alkalmazott dolgozik és azt is, hogy zárás előtt az egyikük általában elmegy bevásárolni a közeli ABC-be. Ez utólag kapóra jött, mert így kevesebb ellenállásba ütköztem. Úgy számoltam, hogy zárás előtt bemegyek két-három percet bent töltök, és ha minden jól megy, a postakocsi érkezése előtt még lesz időm eltűnni. Megvettem a legfontosabb kelléket, a pisztolyt. Még vásároltam egy táskát, egy lakatot, két számmal nagyobb cipőt. Azért ekkorát, hogy a lábméret után ne tudjanak azonosítani, ha képbe kerülök.

Mindent elterveztem és készültem a nagy napra. Minél közelebb

kerültem a kijelölt naphoz annál jobban kezdett inamba szálni a bátorságom.

Probáltam magamat autodidakta módon fegyelmezni de sehogy sem

sikerült, nem maradt más hátra a rablás előtti este elkezdtem inni.

Megittam 2-3 deci vodkát akkoriban nem nagyon telt még whisky-re

de a vodka is megtette a hatását.

Az italtól egyre bátrabb lettem és elkezdtem magam szugerálni, hogy igenis meg tudom csinálni a balhét nem vagyok én egy beszari alak.

Addig addig mondogattam magamban, hogy a végén tényleg elhitttem

magamról hogy milyen fáin gyerek vagyok.

Elhatároztam hogy másnap melo előtt legurítok 3 deci vodkát a hatás kedvéért.

Azt hiszem egy másik tényező is szerepet játszott, hogy az italt

választottam. amikor a pia hatása alá kerültem elmúlt a félelem

érzésem.

Nem foglalkoztam azzal hogy mi fog történni ha esetleg nem sikerül

a balhém, az italtól közömbössé váltam.

Egyszerre, megszűnt a félelmem semmi nem érdekelt.

Számomra a pia olyan volt mint másnak a kábítószer, véletlenül

jöttem erre rá. de mint utólag, kiderült, ez volt nekem a doppingszer.

Attól kezdve ezzel doppingoltam magam.

A rablás előtti estém maga volt a pokol, féltem, vacogtak a fogaim, rázott a hideg, minden nyavalya kerülgetett.

Eljött a nap 1993. január 22, siker vagy bukás az életem fölívelése vagy még mélyebbre hanyatlása.

Volt akkor egy barátnőm Szilvia. (Nem írom le a teljes nevét és senki másnak, akikkel kapcsolatban voltam az utóbbi 6 évben.

Ezek az emberek fontosak voltak nekem, nem akarom beszennyezni az emléküket.

Számításba vettem minden eshetőséget, írtam egy búcsúlevelet Szilviának, és elnézést kértem tőle, bár vala-

hol ő is okozója volt, hogy ezt a pénzszerzési lehetőséget választottam.

Tudni kell, hogy abban az időben szegény voltam, mint a templom egere. Hiába dolgoztam reggeltől estig, egyik napról a másikra éltem.

A barátnőm szülei jó módúak voltak hozzám ké-

pest, és a lányuknak is megadtak mindent, nem voltak soha filléres gondjaik. Ha elmentem hozzájuk mindig kisebbségi érzésem támadt, mert mit akarhatok én a lá-

nyuktól, egy szegény székely legény? Milyen jövőt adhatnék neki. De volt bennem becsvágy: majd én megmutatom, én is vagyok valaki!

Megmutattam, igaz nem sült el valami jól, de akkor még nem tudhattam a végkifejletet. Nem hibáztatom őket, mert bennem is ott bujkált a kisördög.

Akkoriban törvényen kívülinek éreztem magam, úgy gondoltam, egy postarablás nem a világ vége. Kihívásnak tekintettem, jó kalandnak. Nem beszélve az ezzel járó izgalmakról. Már a rablás gondolatától is megugrott az adrenalin szintem Azt az érzést nem lehet leírni, amikor a szíved elkezd kalapálni és ki akar ugrani a helyéről... Abban az időben a barátnőmnél laktam, de volt a Virlányi úton egy lakásom. Oda mentem mindig meló előtt. Ott terveztem el mindent, ez volt a főhadiszállásom, innen indultam az évek folyamán a "beszerzőútjaimra", mármint pénzt keresni, fegyverrel a kezemben. Többnyire ide is tértem vissza egy-két szatyornyai bankóval.

* * *#

2. AZ ELSŐ BALHÉ

De térjünk vissza január 22-re. Zúgott a fejem mint a turbina, az előző este elfogyasztott ital megtette a hatását. Kutyaharapást szőrével gyógyítják, ezért ott folytattam, ahol előző este abbahagytam. Kell még egy kis bátorító, anélkül mit ér az élet - gondoltam. Elkezdtem újból nyakalni a vodkát, végül úgy éreztem, nincs olyan akadály, amit ne tudnék legyőzni. Félsz is volt azért bennem, mert aki azt mondja, hogy nem fél egy postarablásnál, az hazudik vagy beteg. Eléggé meg kellett kötnöm a nadrágom, nehogy lecsússzon a majrétól.

A rablásom előkészületeinek fontos része hátra volt még. Nem szeretek borotválkozni, a környezetem általában borostásan látott. A meló előtt megborotválkoztam, de meghagytam a bajuszom. Ezt szempillaspirállal kihúztam, úgy néztem ki, mintha évek óta bajuszt viselnék. Jöhetett a paróka. Nagy nehezen sikerült föltennem a fejemre, csak éppen fordítva. Én még életemben nem hordtam ilyesmit. és meggyúlt a bajom, mire rájöttem a helyes használatra.

Belenéztem a tükörbe, olyan voltam, mint a Havas alföld fejedelme VILAD TEPRS. Őt hívták az alattvalói Drakulának. Szóval a paróka és a bajusz megtette

hatását. Az anyám sem ísrnert volna föl. (Hozzáteszem a nélkül se nagyon, mert másfél éves koromban lelépett, így minden szökőévben találkoztunk.) Meg voltam elégedve a külsőmmel, egyre jobban tetszett az új szerepem. Kezdtem magam beleélni Sztálin elvtárs múltjába. Valahol azt olvastam, hogy ő is vonat- meg postarablásokkal kezdte szédületes karrierjét. Sztálin nem volt a példaképem és nem is szándékoztam politikai karriert csinálni, de elgondolkodtatott az a tény, hogy postarablóból miképp lehetett a kommunista párt első embere. Egy kicsit ugyan bugrisnak tűntem a két számmal nagyobb 44-es cipőben. Mint már írtam, ezzel is be akartam csapni a nyomozókat. Én kis naív, azt hittem, hogy ha ekkora lábnyom marad ott, utólag nem tudnak beazonosítani.

Végre elkészültem, bepakoltam a zsebembe a kellékeket, ami a következőből állt: lakat, borotva, szatyor, szemüveg és ki ne felejtsem a pisztolyt. Pisztoly nélkül nem lehetett volna elég meggyőző a melóm. Személyi igazolványt nem vittem, mert egyszer azt olvastam, Amerikában egy bankrabló rablás közben elhagyta a személyijét, így nem volt nehéz elkapni. A kinti sajtó; persze a bravúros nyomozásnak tulajdonította a sikert, az egyik szó szerint ezt írta: "a rendőrök zsenialitásával sikerült földeríteni a nem mindennapi esetet." Nem akartam az ő sorsára jutni.

Szóval ott álltam az ajtóban, akartam is menni meg nem is, még egy darabig hezitáltam. Fogtam magam visszamentem a konyhába és még egyszer jól meghúztam a flaskát. Csodák csodájára, egyből mehetnékem támadt. Mondtam is magamban: öreg, indulás, nincs több pia, mert még egy korty és a végén összetéveszted a postát a templommal. Eléggé zsibbadtam, a vodka megtette a hatását, de elindultam. Leslattyogtam a postához, nem volt messze, egy villamosmegállónyira. Útközben föltettem a szemüvegem, a sapkámat behúztam a szemembe és a sálát körbetekertem a nyakamon, éppen csak a szemem és a szám látszott ki. Elfelejtettem még egy fontos dolgot megemlíteni. Előző nap végigjártam a menekülési útvonalat, és meg voltam elégedve az ötlettel, mely szerint az alagútban tűnök el. A posta közel volt a Karolina úti fölüljáróhoz és a vonat-

töltésen felmászva be lehetett menni az alagútba. Az alagút után a Déli pályaudvar következik és ez már a XII. kerület. Nem beszélve arról, hogy én még nem láttam rendőrautót vasúti alagútba. Ha kocsival nem tudnak üldözni, nyert ügyem van – így okoskodtam. Lehet, hogy beképzelten hangzik, de aki ismert, az tudja rólam, hogy abban az időben egy magyar rendőr, teljes menet felszerelésben az életben nem ért volna utol. Kurvára bírtam futni a csapatban is, csak egy srác tudott megverni, olyan volt a tudóm meg a szívem, mint egy agárnak. Megérkeztem a helyszínre és beálltam a buszmegállóba, mintha várnám a buszt. Innen a posta egy karnyújtásnyira volt, így szemmel tudtam tartani a bejáratot. Úgy képzeltem, zárás előtt lépek akcióba, mert ilyenkor kevesebben vannak bent, kisebb a valószínűsége, hogy melő közben megzavarnak. Körülbelül három óra lehetett, elkezdtem számolni hány ember megy be és hány jön ki a postahivatalból. Azért számoltam, mert így nagyjából tudtam, hogy hány ügyfél tartózkodik bent. Hogy miért volt ez fontos? Egyszerű a magyarázat, nem mindegy, hogy tíz embert fektetsz meg vagy csak egy-kettőt. Minél többen vannak bent, annál nehezebben lehet dűlőre jutni. Esetleg valaki azt képzei magáról, hogy ő egy Terminátor és megpróbálja a fegyveres manust megregulázni. Sose lehet tudni, egy ilyen szituban miképp reagálnak a kedves ügyfelek. Addig-addig számolgattam az embereket, amíg lassan el nem jött a zárás ideje. Egyszer csak azt veszem észre, hogy kijön a postáról a férfialkalmazott és elmegy melletttem. Nem zavartatta magát, hogy még tart a munkaidő, ment bevásárolni a közeli ABC-be. Eljött a pillanat, amikor azt mondtam magamban: Most vagy soha. Elindultam a posta bejárata felé, már-már beléptem, amikor nyílik az ajtó előttem és a postás kisasszony sziluettje tűnik föl. Látja, hogy épp be akarok lépni az ajtón és közli:
– Záróra, fiatalember, elkéssett. Jöjjön holnap vagy menjen a Körtérre, ott még nyitva találja a hivatalt. Erre én:
– Hölgyem, nagyon szépen megkérem, csak egy bélyeget szeretnék vásárolni, életbevágóan fontos lenne számomra, hogy még ma föl tudjam adni a levelet a barátnőmnek.
– Mi volt a válasz?

- Maga süket? Nem érti, hogy már zártunk!

- Persze értem - mondtam, és úgy tettem, mintha a pénztárcámért nyúlnék, de nem a brifkót vettem elő, hanem a pisztolyt a belső zsebemből.

Amikor az alkalmazott meglátta a kezemben a golyótárt, rám akarta csukni az ajtót, de résen voltam, és a lábamat már betettem előre az ajtó és a rács közé. A nőt hátratuloltam és már mondtam is a kötelező szöveget

- Senki ne mozduljon, fegyveres rablás, eszükbe ne jusson megnyomni a riasztót!

-Jaj ne bántson, nem csinálunk semmit! - ijedezett az egyik hölgy.

- Ha nyugton maradnak nem lesz senkinek bántódása - feleltem -, de menjenek be a sarokba, és ne mozduljanak.

A helyiségben nem tartózkodott senki, csak az alkalmazottak, így fogtam, lehúztam a rácsot és becsuktam a kijáratit ajtót. Elővettem a lakatot a zsebemből és ráakasztottam az ajtóra, közben fél szemmel figyeltem az alkalmazottakat, hogy nem tesznek-e valami meggondolatlan lépést, de nyugton maradtak, amíg én az ajtóval bíbelődtem. Szó szerint belakatoltam magunkat, se ki, se be. Nem zavarhatott meg senki a melóban. Elővettem a táskát és szép komótosan kezdtem bepakolni a dohányt. Amíg raktam a fiókokból a pénzt, az alkalmazottak pisszenés nélkül túrték a kiszolgáltatottságot. Rászóltam az egyikre, nyissa ki a páncélt, erre a nő:

- Ott nincs pénz, elvitték már a bevételt.

- Ne nézz madárnak - mondtam az alkalmazottnak, tudom, hogy csak ezután viszik el.

Még egy darabig vitáztunk, hogy van pénz, nincs pénz. Kinyitom a páncélt, nem nyitom ki a páncélt, de megelégedtem és erélyesen rászóltam.

- Kinyitni! Ha nem, lelőlek!

Ez hatott, vette a lapot, mert öt másodpercen belül nyitva volt. Üres volt a páncél nem vert át, sejtettem, hogy valahová eldugták a napi bevételt, de kifutottam a 2 percből, és nem maradt időm megkeresni a dohányt. El kellett tűnnöm a helyszínről. (Utólag tudtam meg, hogy az egyik nő a lábával berúgta a pénzes zsákot az asztal alá. 2 és fél milliót dugott el előlem, így csak 460 ezer

fo-

rintot tudtam elhozni. Azért mondom, hogy csak, mert van különbség 3 millió és félmillió között, vagy nem?)

"Én csak a nagy csendre, a suttozásra figyeltem fel - kezdi az az asszony, aki megmentette a milliókat.

- Épp a pénzt számoltam. Először azt hittem, hogy beengedett a kolléganőm egy ügyfelet. Ovatosságból, azonnal bedugtam egy zsákba a pénzt és berúgtam az asztal alá. Ugyanebben a pillanatban láttam meg, a kolléganőmet, ahogy felemelt kezekkel jött be, mögötte pedig egy férfit, aki pisztolyt szegezett rá. Őszintén szólva én nem ijedtem meg halálosan, csak akkor értettem meg, hogy komoly támadásról van szó, amikor a munkatársnőmet a fejénél fogva lenyomta a földre a rabló. A kolléganőmet sokkal jobban megviselte, ami történt. Ő nagyon kiborult. Én inkább iszonyatos düht éreztem. Ahogy kiment az utcára a férfi utána is akartam rohanni, de le volt lakatolva a rács."

A pénzt bepakoltam és rájuk szóltam, ha egy percen belül megmozdulnak lelövök mindenkit, Levettem a lakatot, kinyitottam az ajtót és kívülről rájuk zártam a rácsot a saját lakatommal. Átmentem az út másik oldalára, erre a posta ablakát kinyitották az alkalmazottak és elkezdtek kiabálni.

- Ott megy a rabló, fogják meg! Kirabolták a postát!

- Zengett az egész utca, de szerencsémre vagy nem tulajdonított jelentőséget ennek senki, vagy egyszerűen nem mertek közbeavatkozni - nem tudom, a lényeg, senki nem jött utánam. Ettől függetlenül úgy megijedtem, hogy nem tudtam az idegeimnek parancsolni és futásnak eredtem. Pedig alapkövetelmény: ilyenkor nyugodtan kell viselkedni. Nem szabad hirtelen mozdulattal felhívni a figyelmet, bármennyire is sietős. Jóljön az angol hidegvér, amivel én még akkor nem rendelkeztem. Tipikus magyar megoldást választottam: ami belefért, teljes gőzzel előre.

Az évek folyamán alakult ki bennem a nyugaltság; megtanultam a legfontosabb alapszabályt, amit ilyenkor alkalmazni kell, mégpedig soha ne veszítsd el a fejed, bármennyire is kilátástalan a helyzeted.

Szóval a nagy lendülettől a lábaim sem érték a földet úgy rohantam. Sikerült a töltésre fölkapaszkodnom,

és beszaladnom az alagútba.

(Még egy fontos dolog a melóval kapcsolatban: soha ne nézz hátra, amikor üldöznek. Hogy miért ne? Nehéz meghatározni a konkrét okát ennek. Mert leblokkolhatsz esetleg megijedsz, időt vesztesz, amíg forgolódsz ezernyi ilyen indok van.)

Ahogy beszaladtam az alagútba megszűnt minden számomra. Egy cél lebegett előttem, minél hamarabb átérni a túloldalra, vagyis eljutni a Déli pályaudvarig. Futás közben ledobáltam magamról a fölös ruházatot és mire kiértem az alagútból teljesen másképp néztem ki. Megálltam, kifújtam magam, eközben pedig lehúztam a bajuszom a magamnál tartott borotvával. Levettem a parókát a fejemről és egy perc múlva már a postás kissasszony sem ismert volna föl. Teljesen átváltoztam még a táskát is eldobtam, a pénzt áttettem egy reklámszatyorba és elindultam a taximegállóba. Útközben vettem még egy kis szeszutánpótlást, bevágtam magam az első taxiba és irány haza.

"A bűnügyi helyszínelők az ügyféltérben hat lábnyomot és ujjlenyomatot is rögzítettek. Bűnjelként lefoglalták a Whiskys réz lakatját. A két alkalmazott, csak azt jegyezte meg biztosan Ambrusról, hogy piros sapkát viselt, orkáncabátot és nagy sötét keretes szemüveget. Egy másik szemtanú 35-40 évesnek látta az akkor 26 éves Ambrust és ő már nem orkán-, hanem szövetkabátról beszélt."

Miután beértem a lakásba olyan rosszgullét fogott el, hogy azt hittem, menten összeesek. Sikerkült a WC-ig el-tántorognom, egyből kidobtam a taccsot. Öt percig mondogattam, úgy hánytam, mint az úri kutya. Nem tudom, mitől lettem rosszul, talán az idegeim mondták fel a szolgálatot, lehet, hogy a felgyülemlett feszültség akkor jött ki rajtam, fingom nincs, a lényeg, sikerült a há-nyás után megkönnyebbülnöm. Annál jobb érzés volt kinyitni a szatyrot. Életemben először akkor láttam négyszázhatvanezer forintot egyben. És ez mind enyém! Hihetetlennek tűnt az egész. Valójában ekkor döbbsentem rá, milyen könnyen lehet két perc alatt több százezer forintot keresni - munka nélkül.

Minden ember gyarló és azt hiszi, hogy őt soha nem kapják el, én is beleestem ebbe a hibába. Azt hittem ma-

gamról, én leszek az első, aki megússza. Pedig a meló után kielemeztem a hibáimat. Hogy milyen pancser módjára jártam el, ez csak utólag derült ki. Annyi nyomot hagytam a helyszínen, hogy akár a személyi igazolványomat is ottfelejtettem volna.

Miután megcsináltam a balhét összeszedtem magam és elmentem edzésre. Tudni kell, hogy akkori-ban jégkorongoztam másodállásban. Azért mondom a "másodállást" mert ingyen, ugyanis semmilyen fizetést nem kaptam az egyesülettől. Igaz, a tudás alapján nem is várhattam el, nem voltam egy Tretyák szintű kapus. Ami a tehetségemből hiányzott, a szorgalmammal pótoltam, imádtam azt, amit csináltam. Ahhoz képest, hogy mindezért nem kaptam egy kurva vasat sem, minden edzésen részt vettem, még a bankrablásaimat is úgy időzítettem, hogy el tudjak menni a mérkőzésre, vagy edzésre. Ott le tudtam vezetni a felgyülemlett feszültséget, a "munka" okozta stresszt.

amit Mint kiderült, egészen jól jövedelmező foglalkozást találtam, ugyanis a rablást én munkának tartottam. Valójában fegyverrel kéregettem és halálra rémisztettem a pénzüntézetek dolgozóit.

Amilyen könnyenjött a pénz olyan gyorsan kezdett fogyni. Újból meló után kellett néznom. Ebből a rabolt pénzből bevásároltam nagyobb tételben mindent, ami elengedhetetlen a rabláshoz. Ahhoz, hogy egy üzlet beinduljon, be kell fektetni bizonyos dolgokat. Az én esetemben több rendes öltönyt, kabátokat, cipőket, parókákat és egy komolyabb fegyvert. Úgy döntöttem, a jövőben minden rablás után eldobom, amit viseltem a melónál. Ha lebukok; ne találjanak nálam semmi kompromittálót.

Rájöttem, ha két öltözet ruha van rajtam, a rablás után gyorsan át tudok változni, ezáltal megnehezítem az üldözőim dolgát, mert ők azzal nem számolnak, hogy olyan vagyok, mint a kaméleon. Arra az elhatározásra jutottam, hogy ezután rablásból fogok megélni.

* * *#

3 CSONTGOLYO ÉS WHISKY

A pénzem egyre fogyott, mert végzetes szenvedélybe estem. A csontgolyó bűvöletébe kerültem, a ka-

színó lett a második otthonom.

Az eleén még a félkarú rablók töltötték ki a szabad időmet, éjszakákon át játszottam és vesztettem - ahogy ez lenni szokott. Egy idő után már az sem érdekelt, hogy nyerek-e vagy sem, a játék büvkörébe kerültem. Képtelen voltam leszokni, bárhova mentem is az első utam a kaszinóba vezetett. Azt hiszem, hogy egy idő után orvosi eset lettem, mert egyszerűen képtelen voltam abbahagyni azt a kurva játékot. Pedig ezerszer megfogadtam egy-egy nagyobb vesztes után, hogy soha többé, de azt hiszem, a jellememmel volt probléma, meg az akaraterőmmel.

Elfogyott a pénzem, újból meló után kellett néznom.

Március 12-re időzítettem a következő rablást.

A második balhémra készültem, de itt már whiskyt ittam, erre még maradt egy kis pénzem, arról nem beszélve, a whisky jobb pia mint a vodka. Rászoktam, mint a gyerek az anyatejre, nagyon ízlett, főleg a skót whisky! Nem vittem túlzásba, de a balhék előtt mindig azt a fajta piát ittam. A whiskys lett a névjegyem, a sajtó ezt a nevet ragasztotta rám. Előszeretettel használták még a "magányos farkas" jelzót, ezt annak köszönhettem, hogy az elején egyedül raboltam.

A balhém napján fel-

öltöztem elegánsan, megadtam a módját, mint szaros Pista... De most viccen kívül! Mindig fontosnak tartottam a kultúrált megjelenést, még ha bankot mentem is rabolni. Magamhoz vettem a kellékeimet, még egyszer ellenőriztem, hogy viszek-e mindent. Ismertem magam, sose lehetett

nálam tudni, hogy nem felejték-e el valami fontosat.

Nem szerettem volna pisztoly nélkül elindulni. Megvolt minden, a Hűvösvölgyi úton lévő posta felé vettem az irányt. Előtte többször tartottam itt terepszemlét, megfelelőnek találtam a helyszínt. Fölkészültem minden eshetőségre, habár nagyon messzire esett a legkö-

zelebbi kapitányság, de az ördög nem alszik, azért karikás a szeme. Én is így voltam ezzel, sose lehet tudni, mire számíthat az ember. Beültem egy taxiba megadtam az útirányt, de nem közöltem a taxissal a szándékom, csak annyit mondtam a tagnak, hogy van egy kis dolgom, várjon meg, gyors leszek, és előre kifizettem a várakozást, meg az út díját is.

A taxit a postától kb. 100 méterre állítottam meg, kiszálltam az autóból, és beugrottam a közelben lévő presszóba még egy-két deci jófélét legurítani - megnyugvasként. Elértem a megfelelő hőfokot, fizettem és elindultam a postára. Zárás előtt értem be 1-2 perccel. Beálltam a sorba és kértem tíz darab lottószelvényt. Nagy címletű bankjeggyel fizettem, amíg az alkalmazott a visszajárót számolgatta, körül tudtam nézni. Leültem, kitöltöttem a szelvényeket, vártam, hogy tiszta legyen a terep, nem akartam addig akcióba lépni, amíg van bent ügyfél. Eljött a zárás ideje, már csak én voltam a helyiségben, mikor az egyik alkalmazott kijött az ügyféltérbe és bezárta belülről a kijáratit ajtót. Ezzel megkönnyítették a dolgom, nem kellett a bejáratra figyelnem, szó szerint bezártak a postára. Fölálltam, benyúltam a zsebembe, kivettem a gitárt és azzal a lendülettel átmásztam az elválasztó üvegrészen.

Nagyon nyugodtan, így szóltam.

- Ez itt egy postarablás, senki ne nyúljon semmihez és mindenki fekdődjön a földre!

Vonakodva, de engedelmeskedtek. Megtették, amit kértem, lefeküdtek a földre. Elkezdtem pakolni a fiókokból a pénzt egy táskába, közben rászóltam a fiókvezetőre, hogy nyissa ki a páncélt.

Nem tudom kinyitni, mert ha hozzányúlok, megszólal a riasztó, felelte a fiókvezető. Akkor elhitttem ezt a me-

sét, a maca beültetett a hintába rendesen. A páncélszekrény nem volt összekapcsolva a riasztóval, nem is lehetett még abban az időben. A későbbiekben is csak a komolyabb pénzintézetekben kapcsolták össze a páncélt a riasztóval. De akkor én még ezt nem tudtam, elhitttem a hülye szövegét, nem akartam, hogy megszólaljon a riasztó. Én is a hibákból tanulok, a tanulópenzt ebben a szakrnában is meg kell fizetni.

Miután összeszedtem a pénzt a fiókokból, szoltam az alkalmazottaknak. - Fölállni, mindenki a hátsó helységbe, indulás egy-kettő! - sikerült mindenkit hátra terelnem és bezártam a WC-be őket. Előtte még elkértem a kijáratí ajtókulcsot, elvágтам a telefonzsinórokat. A biztonság kedvéért, ha kiszabadulnak, ne tudják azonnal értesíteni a zsarukat.

Kimentem és éppen zárom a kijáratí ajtót, amikor egy idős hölgy be akar menni a postára. Látja, hogy zárom az ajtót és kérdi:

- Nyitva vannak még?

- Asszonyom, sajnos pénzszállítás miatt már bezártunk, kérem, jöjjön holnap.

Erre az idős hölgy sarkon fordult és elment. Lelakoltam a postát és én is a hölgy után iramodtam, egy kicsit furcsán nézhetett rám, azt hitte, én is postai alkalmazott vagyok, de biztos leesett a tantusz, hogy valami nem stimmel ennél a palínál.

A taxist úgy állítottam meg, hogy ne lássa a postát, nem akartam magyarázkodni, ha netalán meglát kirohanni. Beültem a kocsiba és elpucoltam a környékről. Sose mentem taxival hazáig, mindig a közelben kiszálltam és busszal, villamossal mentem haza.

Kézenfekvő a magyarázat, hogy miért nem hazavitettem magam a taxissal, ha utólag azonosítják, vagy - valaki megjegyzi a kocsija rendszámát vagy típusát nagyon egyszerűen megtalálhatnak, elég ha megkeresik a taxist, aki megmondja, hogy hol tett ki és ennyi.

A postáról 660 ezret hoztam el - derült ki, miután - megszámoltam otthon a dohányt -, második nekirugaszkodásnak nem rossz, sose legyen kevesebb - morfondíroztam. Azt gondoltam, csak ezután jön a java. Ám ennél a balhénál is hibáztam, nem is keveset. Hogy miért sikerült? Szerencsém volt, meg jó csillagzat alatt születtem. Ez is kell néha, hiába a jó tervezés, ha nincs szerencséd, megette az egészet a fene.

Amikor elkezdtem rabolni, fölfogadtam magamban, hogy soha nem lépek fel durván, nem ütök meg senkit, nem fogom használni a fegyverem, csak akkor, ha már lőnek rám. Amíg nem lőnek, addig státusszimbólumként kell a pisztoly. Számomra a fegyver egy eszköz volt csupán, arra szolgált, hogy elérjem a célo-

mat, de nem mindenáron. Nem akarom magamat jó-
nak feltüntetni, a jóságtól távol álltam, de alapjában
véve állat sem voltam.

Ebből a pénzből gyerekkori álmom elérhető közel-
ségbe került. Utazhattam repülön! Igen, repülön - jól
mondom, idáig csak álom volt ez a fajta luxus. Csíksze-
redán, ahol felnőttem, nagyon kevés embernek adatott
meg, hogy elrepülhessen Afrikába. Én megtehettem,
igaz rablás útján szereztem a pénzt az utazáshoz, de
cseppet sem volt lelkiismeretfurdalásom emiatt.

Gyerekként nagyon sok könyvet olvastam, főleg
Rejtőtől, és mondhatom, megbabonázott Afrika. A vég-
telen sivatag, a forróság, a légió. Mert ha Afrika, akkor
az embernek automatikusan Rejtő könyvei jutnak eszébe.
Nagyon jó érzés eljutni egy olyan helyre, amiről gye-
rekként csak álmodoztam. Megismerni az ottani törzsek
életét, saját szemeddel látni, hogy a mai napig is sziklá-
ba vájt odúban laknak a beduinok. Hiába, náluk megállt
az idő, legalábbis nagyon sok régi hagyományt, szokást
megőriztek és ápolnak. Nem vagyok elfogult a nőkkel
szemben, de a beduinoktól tanulhatnánk egy-két trük-
köt, hogy miképp lehet kordában tartani a gyengéb
nem nagyszájú amazonjait.

Egy példát említenék, a nők akkor beszélhetnek, ami-
kor engedélyt kapnak erre, vagyis nem politizálhatnak,
nem köthetnek üzletet, tulajdonképpen bábuk és a jogaik
erősen korlátozottak. Igaz, ezek a nők, asszonyok ebben
élnek nemzedékről nemzedékre, nekik így természetes.

A mi világunkban már efféle gondolattól megmér-
gezne a barátnőd, a feleséged. Pedig néha jó lenne, ha
csak egy pár órára csöndben lennének, vagyis visszaál-
lítani az engedélyhez kötött beszélgetést.

Miután a balhét összehoztam, másnap az első utam
egy utazási irodába vezetett. Nem érdekelt különöseb-
ben, hogy mely afrikai országba tudok elutazni. Egy
számított, hogy Afrikába menjek. Egy tunéziai nyara-
lásra sikerült befizetnem, amit akkor nagy dolognak
tartottam. A barátnőmnek azt füllentettem, hogy a
medvebőrök eladásából jött össze a pénz. Ebből fizet-
tem ki a nyaralást, nem tudom, és nem is érdekelt, hogy
elhitte-e a mesémet a pénzforrást illetően, a lényeg, hogy
utaztunk.

Igaz is, akkor ezzel foglalkoztam, mármint Erdélyből hoztam mindenfélét medve-, farkas-, őz- és szarvasbőröket. Magyarországon kikészíttettem preparáltattam és négy-ötszörös áron tudtam túladni rajtuk, ami nem volt rossz pénz. Egy idő után azonban egyre macerásabb lett a vadbőr áthozatala, ugyanis én ezeket csempésztem. A hegyekben a csángók is rájöttek, hogy drágábban is el lehet adni a bőrt. Nem beszélve a kikészítéséről, az is egy kalap pénzbe került.

Egy idő után már nem érte meg, de nekem kapóra jött, hogy a környezetem úgy tudta, ebből élek. (Így volt alibim, amivel igazolhattam a pénz eredetét.)

Eljött az utazás napja, annyira izgatott lettem, mint az elsőbálos nő, előtte még soha nem ültem repülőn, nem csoda, hogy a szívem vadul kalapált, mikor felszálltunk. Megérkeztünk Monastirba - ez egy kis légi-kikötő, de nekem maga volt a mennyország. Afrika földjére léptem, igaz az álom és a valóság két külön dolog, de valahol az álom sokkal szebb, mint a valóság. Nem akarom részletezni a kint tartózkodásom, de egyes érzelmekkel tértem haza. Eljutottam egy-egy helyre, megnéztem Karthágó romjait, kószáltam a sivatagban, egy hajókiránduláson is részt vettem - ez is új volt számomra, előtte nem volt lehetőségem tengeren hajózni -, de valójában egy kicsit csalódtam.

Ne értsenek félre, óriási dolognak tartottam, hogy egyáltalán eljutottam oda, de egészen más a könyvekben kiszínezve és a valóságban. Alapjába véve jó tíz napot pihentem, de fölfogadtam, hogy soha többé Tunéziába nem teszem a lábam. Az elhatározásomban az is közrejátszott, hogy becsapott az utazási iroda. Azt hiszem, nemcsak engem vertek át, hanem Magyarországon minden harmadik embert valamilyen formában becsapnak, csőbe húznak az irodák. Ezt tapasztalatból mondom, ugyanis minden rablás után elhúztam valahová és nem emlékszem, hogy valaha is korrektül bántak volna velem, de másoktól is azt hallottam, hogy az irodák rútol csőbe húzzák az utazni vágyót. Simán megtehetik. Én még nem hallottam olyasmit, hogy valamilyen irodát elmarasztalták azért, mert nem azt nyújtotta, amit megígért.

Miután hazajöttem a nyaralásból, elkezdtem szórni

a pénzt. Megvettem mindent, amire épp szükségem volt, nem csoda, hogy rohamosan apadni kezdett a bankszámlám. Arra gondoltam, ha elfogy a pénzem semmi gond, jöhet a következő.

* * *#

4. KARNYÚJTÁSNYIRA A RENDŐRSÉG

Nagyon hamar seggére vertem a lóvénak, munka után kellett nézнем. Változtattam a taktikán. Abból indultam ki, jobb, ha a rendőrség mellett rámolok ki egy pénzügyintézetet, vagy egy utazási irodát, mivel senki nem merne föltételezni ilyen arcátlanságot. Arra alapoztam a sikert, hogy a rendőrség közelsége miatt lazán kezelik a biztonsági előírásokat.

A negyedik kerületi kapitányság mellett találtam a megfelelő utazási irodára, körülbelül ötven méterre a rendőrségtől.

Hogy miért utazási irodát választottam és miért nem egy nagyobb pénzügyintézetet? Egyszerű a magyarázat. Mikor befizettem a tunéziai nyaralást, észrevettem, hogy hanyagul kezelik a pénzt. A nő fogta a dohányt és bedobta a fiókba, még azt a fáradságot sem vette, hogy a páncélszekrénybe tegye. Innen jött az ötlet. Amikor a "szakmát" 93-ban elkezdtem nem volt jellemző az utazási irodák kirámolása. Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de 1-2 év múlva abszolút nem lesz hírértéke, ha kirabolnak egy bankot, vagy irodát. A balhé előtt kiválasztottam a menekülési útvonalat. Elmentem, terepszemlét tartottam, mindent rögzítettem a fejemben és másnapra beütemeztem a rablást. Teljesen új szerelést öltöttem, ami a következőkből állt: kétsoros öltöny, nyakkendő, vadonatúj cipő, új frizura és napszemüveg. A melóhoz szükséges kellékeket a zsebembe raktam és útnak indultam. Még egy fontos mozzanat, soha nem mentem - egy alkalmat kivéve - saját kocsival a helyszínre.

Nem akartam hülyén lebukni. Bárki menekülés közben följegyezheti a rendszámom. Ha lopok a kocsira egy másik rendszámot, azzal sem oldok meg semmit. Előbb vagy utóbb a nyilvántartásból a kocsi színe, márkája alapján képbe kerülök, górcső alá vesznek és elszámoltatnak. Ha már egyszer a zsaruk látómezejébe kerülök, csak idő kérdése a lebukásom, megízleltem a pénz

ízét, túl jó volt ahhoz, hogy csak úgy lemondjak róla. Bementem az irodába azzal a szándékkal, hogy még egyszer ellenőrzöm a terepet. Kevés ügyfél tartózkodott bent, ez mindig jól jött, könnyebben tudtam megbirkózni a feladattal. Az egyik alkalmazottól prospectusokat kértem, olcsó utazások felől érdeklődtem, azt a látszatot keltettem mintha utazni szándékoznék valahová. Közöltem, hogy a barátnőmmel később visszajövünk, és akkor konkrétan megmondjuk az utazás célját.

Kimentem és a közelben az első utamba eső csehóban kikértem két deci whiskyt, megittam és vártam a hatást. A két deci pont elégségesnek bizonyult a melóhoz. Kezdtém érezni az italt, elmúlt a szorongásom és mehetnékem támadt. Gondoltam, minél hamarabb túl kell lennem rajta, mert ha sokat várok, beköltözik az emberbe a félsz. 1993. május 3, délután 13 óra volt ekkor. Elindultam, meg sem álltam az iroda ajtajáig. Ha már ott voltam bementem. Köszöntem illedelmesen és közöltem a hölgygel, hogy meg kell várnom a barátnőmet, nélküle nem dönthetek az úti cél felől.

- Természetesen, foglaljon helyet - válaszolta a nő talán tudok segíteni valamiben - kérdezte?

- Nagyon lekötelez, de inkább megvárnám a barátnőmet - feleltem.

Leültem egy fotelbe és vártam, hogy kimenjen az összes ügyfél. Miután tiszta lett a terep fölálltam a zárt kómszobából elővettem a pisztolyt, és a hölgyre mordultam.

- Ha kedves az élete azt csinálja, amit mondok. Ez egy fegyveres rablás, eszébe ne jusson semmilyen trükk mert pórul jár!

- Jaj ne bántson, van két gyermekem, megteszek mindent - felelte a nő.

- Rendben - mondtam -, akkor be az asztal alá! Szegény alig fért el az íróasztal alatt, de valahogy bepréselte magát és csendben maradt.

- Ha meg mersz nyikkanni, véged! Megértetted?

Egy piszenés és elbúcsúzhatsz az életedtől.

Átugrottam a pulton és éppen pakolom a páncélból a pénzt, mikor nyílik az ajtó és bejön egy ügyfél. A pisztolyt a bal kezemben tartottam, ráirányítottam az alkal-

mazottra. Az íróasztal takarta a kezem, a bejövő nem láthatott semmit, így nyugodtan vártam a fejleményeket. Egy középkorú asszony volt és éppen kezdte a mondókáját, de én közbevágtam.

- Asszonyom. Sajnos momentán zárva vagyunk, éppen leltározom, kérem, jöjjön vissza holnap. A holnapi nap folyamán a kolléganőiny rendelkezésére állnak, előre is köszönöm a megértését.

A nő elbizonytalanodott, észrevette, hogy valami nem kóser velem kapcsolatosan, de köszönt és kiment, becsukta maga után az ajtót. Nagy kő esett le a szívemről. El lehet képzelni, ha az íróasztal alatt az alkalmazott elkezd üvöltözni, milyen kalamajka keveredhetett volna. Az ügyfél kiszalad az utcára és elkezd kiabálni a rendőrségtől ötven méterre.

Csak hogy az asszony annyira megrémült a hirtelen támadástól, hogy a Whiskys távozása után is még percekig fekvé az asztal alatt maradt. A rendőrök is nagy fontosságot tulajdonítottak annak, hogy épp akkor történt a rablás, amikor egyedül volt az iroda-vezető. Sejtették, hogy a rabló figyelte az üzletet és csak arra várt, hogy egyedül maradjon a nő. Ezen a heiyszínen is több lábnyomot, 4 ujjlenyomatot, tenyérnyomot, s a fotelből, amiben ült a Whiskys szagnyomot rögzítettek. Ezek alapján bizonyítható volt, hogy egy és ugyanaz az ember rabolt a Villányi úti postán, aztán a Hűvösvölgyi úton, majd az újpesti utazási irodában. A nyomozók sejtése beigazolódott, miszerint sorozatrablóval állnak szemben.

Hadd tegyem hozzá, éppen akkor az út túloldalán a kocsmában tartózkodtak a bevetési osztály nyomozói. (Az infót a zsarukkal kapcsolatosan, másnap az újságból tudtam meg.) Eközben összepakoltam a pánceből az ott talált pénzt, valutát, dollárt, márkát, koronát és jó kis magyar forintot. Nem panaszkodhattam, egyúttal külföldi fizetőeszközre is szert tettem, ha utazom, megspórolom az időt a pénzváltásra. Egy helyen minden, mi kell még a boldogsághoz? Az alkalmazottól elkértem a kijáratí ajtó kulcsát, eközben átrendeztem az irodát. Ez abból állt, hogy összetörtem a faxot, a telefont és még egy-két dolgon levezettem a felgyülemlett feszültségemet.

Kimentem és bezártam a kijáratí ajtót, ha jól emlékszem még a redőnyt is lehúztam a biztonság kedvéért. Nyugodtan elsétáltam az írodától, meg sem álltam a taxiig, amely várt rám, nem messze a helyszíntől. A taxis nem is sejtette, hogy éppen egy rablót fuvaroz. Amúgy mindig nagyon gálánsan fizettem. Egy rabló is lehet nagyvonalú, vagy nem? Végül is nagy szívességet tettek, miért ne adhatnék nagy borravalót. Innen körülbelül egymillió-kétszázézet hoztam el, ami nem volt rossz pénz. Természetesen a kiadást nem számoltam bele, de az elenyésző az összeghez képest. A rablásom után, vagyis rá egy-két napra nyakamba vettem a várost, és végigjártam az összes autókereskedést abból a megfontolásból, hogy lecserélem az aktuális gépkocsimat. A pénztől tettem függővé a választást, de mindig egy jobb autóra cseréltem a régi kocsimat.

* * *#

5. AZ ELSŐ TÁRS

Egyik unokatestvérem rendszeresen járt hozzám. Asztalosként dolgozott egy vállalkozónál és néha nekem is megjavított ezt azt. Szóba került ki mennyit keres és többször megkérdezte, hogy mi a nyavalyát csinállok, hogy ennyi pénzem van. Ő hiába melózik tisztességesen, éppen csak megél valahogy - panaszkodott. Azt válaszoltam, hogy tudnék neki is melót biztosítani, ami jól fizet, de ez a munka elég meleg, ha elkapnak megütheti a bokáját. Nem mondhattam el, mivel foglalkozom, mert magamban eldöntöttem, csak akkor beszélek Lacikának, ha megbizonyosodom, tényleg komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy szívesen társulna, bármi legyen is az. Két hét gondolkodási időt adtam Lacikának, rágja meg a hallottakat, gondolkodjon el, hogy megéri-e neki kockáztatni. Ha két hét után is úgy gondolja, akkor elmondom, miről van szó. Nem szerettem volna, ha utólag szemrehányást tesz, amiért belerángattam a szarba. Felnőtt ember, saját szabad akaratából döntse el, mi a jó neki és mi nem. Eltelt a két hét és jelentkezett. Még egyszer rákérdeztem, hogy ez a jó neki, erre azt felelte, minden oké, benne van a buliban. Először is közöltem, hogy embert nem kell ölni. Láttam a szemén a megkönnyebbülést. Lacika abszolút nem

bűnöző alkat, messze áll tőle az erőszak, nem hiszem, hogy képes lenne bárkit is bántani indokolatlanul. Elmondtam a mesterségem szlogenjét: Föl a kezekkel bankrablás! Nem akarta az elején elhinni, de megmutattam egy-két újságkivágást, sikerült meggyőzőnöm, hogy valójában mivé is avanzsáltam magam.

Közben rájöttem, ha két ember melőzik, akkor gyobb pénzintézetet is ki lehet rámolni, egyedül nehéz mindenre odafigyelni, ha ketten vagyunk, akkor megoszlik a feladat, ezáltal megnő az esélyünk, hogy kámforrá váljunk. Nem beszélve arról, ahol többen dolgoznak ott nagyobb a pénzforgalom, így joggal számítottam nagyobb bevételre. (Úgy beszélek, mintha vállalat igazgató lennék, bevételek, kiadások. Azt hiszem, elvetettem a sulykot a fogalmazással, miszerint bevételre számítok, mindig azt sem írhatom, ezt raboltam, azt raboltam, sablonossá válik a szövegem, ha csak ezt a szót használom.)

Előzőleg kinéztem már egy takarékszövetkezetet, de egyedül nem mertem bevállalni, túl nagynak tűnt: kétszemélyes melónak bizonyult.

A takarékszövetkezet félreeső helyen volt, messze a rendőrségtől. A gyalogos forgalom a környéken nem volt számottevő, minden tökéletesnek tűnt.

Megpróbáltam minden rablásnál egy keveset változtatni a külsőmon. Minden balhénál változott a paróka színe, formája és ügyeltem rá, hogy az öltönyeim színe is mindig eltérő legyen. Az időjárástól függően szemüveget viseltem, ha nem sütött a nap, akkor olvasószemüveget.

A melő előtt két-három héttel bementem a soron következő pénzintézetbe, érdeklődtem az aktuális kamatlábak felől, így belülről is terepszemlét tudtam tartani. Otthon tervrajzot készítettem a bank belső elosztásáról, berajzoltam mindent, a kamerát, széfet, az alkalmazottak ülésrendjét, az ajtókat, a mellékhelyiségeket. Azért volt szükség erre, hogy minden eshetőségre föl tudjunk készülni. Otthon mindketten begyakoroltuk a koreográfiát, mint a házi feladatot. Hogy gyorsan és precízen sikerüljön a rablás, minden részletet bemagoltunk.

Eljött, aminek jönnie kell, elkezdett viszketni a telyerem, jójel gondoltam, a babona szerint pénzt ka-

pok. Megérkeztünk a Pesti útra, ezt a takarékszövetkezetet vettük célkeresztbe.

A taxit a közelben megállítottuk és figyelni kezdtük a bankot. Ugyanaz a séma, mint az első balhéznál: számoltuk hány ügyfél megy be és hány jön ki. Így megtudtuk nagyjából, hányan tartózkodnak bent. Eljött az idő, nem várhattunk, kezdtünk kitűnni a környezetből. Több mint két órán keresztül ott ácsorogtunk. Joggal gondolhatta, aki már harmadszorra ment el mellettünk, hogy mi a lószart akarhat ez a két gyanús tag.

Intettem Lacikának, megadtam a jelt és indultam, a társam két-három méterre lemaradva követett, így beszéltük meg.

Ahogy beléptem a pénzügyintézetbe elkiáltottam magam:

- Föl a kezekkel, fegyveres rablás, senki ne nyúljon semmihez!

A pisztolyt ráfogtam a hozzám legközelebb álló alkalmazottra, közöltem, hogy mindenki a földre. Eközben Lacika beállt az ajtóba és blokkolta a kijáratot. Bent négy ügyfél tartózkodott. Az egyik manus elkezdett nevetni, azt hitte, egy filmforgatás közepébe csöppent, nem vett komolyan.

Rászóltam a tagra:

- Öreg, ez éles rablás, csináld, amit mondunk, ha nem viselkedsz jól pórul jársz.

A tag kapcsolt, látta, nem babra megy a játék, jó lesz vigyázni, szépen ő is lefeküdt és csendben maradt.

Ahogy átugrottam a pulton, a lendülettől lesodortam az egyik nőt a székről. Nem vagyok jó emberismerő, megsajnálтам a szerencsétlent, szegény úgy megijedt, szólni sem bírt, csak bólogatott, a félelemtől teljesen leder-

medt. Elnézést akartam kérni, de rájöttem, hogy tulajdonképpen miért is jöttünk. Nem volt idő meaculpázásra.

Kinyitottam a széfet. Közben a társam kezdte hátra terelni az ügyfeleket, meg az alkalmazottakat a mellékhelyiségbe. Mire végeztem a pénzpakolással, már mindenki egy irodában és a WC-ben várta sorsa jobbra fordulását. Bezártuk az embereket a mellékhelyiségekbe, előbb még elkértem a kijárat ajtó kulcsát és ezt az ajtót is rájuk zártam. Nem szaroztam, biztosra mentem, ha már zárok akkor legyen eredménye. Megnehezítettem a zsa-

ruk bejutását a bankba, ezzel is időt nyerhetünk, minél később tudnak megfelelő személyleírást kapni rólunk, annál nagyobb az esélyünk a kámforrá váláshoz. Két perc alatt kitakarítottuk a pénztintézetet, elsétáltunk a taxiig. Megbeszéltük, hogy nem szaladunk, nem hívjuk föl magunkra a figyelmet. Most már ketten vagyunk, nem szabad megijednünk senkitől.

Amíg egyedül raboltam, sokkal nehezebb volt megőrizni a hidegvéremet, ha esetleg üldözőbe vesznek nagyobb az esélye, hogy legyűrjenek, de így már nem féltem, a társam biztonságérzetet adott.

Beültünk a taxiba, megadtam az útirányt, a Belvárost jelöltem meg. Annyira gyorsan dolgoztunk, időnk sem volt megijedni. Mindig azt tartottam, ha hirtelen megleped az embereket nincs idejük gondolkodni. Az alkalmazottak nincsenek felkészülve meglepetésszerű szituációkra, mire kapcsolnak, már késő. Legalábbis akkortájt nem raboltak minden héten pénztintézeteket. A reagálóképességük lassú, mire föleszmélnek, mi már árkon-bokron túl vagyunk.

Ha a helyszínen nem kapnak el, nyert ügyünk van.

Utána már csak okosan kell viselkedni, nem szabad föl hívni a figyelmet hirtelen pénzköltéssel. Ha ezt betartja az ember, kevés az esély arra, hogy később lakat alá kerüljön. A mi esetünkben külön mázli, hogy nem voltunk büntetve, fénykép, ujjlenyomat sem készült rólunk, ami alapján beazonosíthatóvá válhattunk volna. Akármilyen jó személyleírást adhattak rólunk, nem ért semmit, a hajukra kenhették a zsaruk. A hétköznapi életben teljesen más képp néztünk ki, nem volt viszonyítási alapjuk, nem tudtak hová tenni a nyomozó urak.

Letudtuk a napi melót ez volt nekem a negyedik.

Lacikának az első rablása 3 millió 300 ezer forint jött össze, nem semmi pénz. A társam majdnem elájult, amikor a lakásban kiszórtam a szőnyegre a rengeteg bankót. 1993-ban jó pénznek számított, lehetett belőle egy darabig élni.

Rá egy hétre Lacika megvette élete első, és talán a mai napig legjobb autóját, egy Jeep Wranglert. Oda volt érte. Nem csodálom, amikor hazament Erdélybe, a kis falujában azt hitték, hogy ő a magyar don Corleone. Szerintem senki nem vette be a dumáját, miszerint, az

asztalos fizetéséből futotta a drága autóra. Hiába könyörögtem, hogy még várjunk az autóvásárlással, kerüljük a feltűnést, nem hallgatott rám. A helyében én sem bírtam volna ki, a kocsi elvette az eszét. Tény és való akkor a faluban, de mondhatom azt is, hogy az egész megyében nem volt senkinek ilyen menő kocsija. Nem firtatták komolyan a hirtelen jött gazdagságát, megnyugodtam, nem akartam ilyen pitiáner módon lebukni, miszerint valaki följelenti, és a helyi zsaruk rászállnak. Amennyire gyenge jellem, elpofázza honnan származik a pénze.

Én is autót cseréltem ráfizetéssel, ami megtetszett azt megvettem. Nem érdekelt, hogy átvernek az autókereskedők. Nem tudtam kivárni, amíg jó áron eladtam az előző autót. Nekem egyből kellett, volt pénzem, és ha buktam egy kocsin négy-ötszázezer forintot, az sem érdekelt. Megtehettem, hogy ennyit elbukjak, a munka elég lazának bizonyult, végül is a lapát nem törte föl a kezem.

Kezdek előjönni a pénzköltési hóbortjaim, két kézzel szórtam a dohányt. Az is igaz, hogy néha jótékonykodtam, sőt túlzásba estem az adakozásaimmal. Aki velem rendes volt, azt evidenciában tartottam, és az nem tudott olyat kérni, amit készséggel meg ne tettem volna neki. Ennek a pénznek is a nyakára hágtam. De nem baj, amíg Budapesten van pénzintézet, addig nagy probléma nem lehet – ekképp elmélkedtem.

Természetesen a pénzt feleztük az unokatestvéremmel, a kiadásokat levontam, rend a lelke mindennek. Mondhatom azt is, bennem mindig az motoszkált, ha a társam ugyanúgy kockáztat, miért kéne átvágnom, hittem a betyárbecsületben.

Kis túlzással azt is mondhatom, én voltam a koponya, mindent én terveztem el, ha valami gubanc beütött senkinek nem tehettem szemrehányást, csak saját magamnak.

* * *#

6. CSAJOK SZAKITÁSOK

Szabad időmben jártam a várost fölírtam a noteszbe az összes fővárosi pénzintézetet, ami számításba jöhetett. A listám egyre bővült, volt miből csemegézni. Nőttön-nőtt az önbizalmam, hittem abban, hogy ha mindent precízen megtervezek A-tól Z-ig, nem tör-

ténhet probléma.

Közben zajlott az élet, szakítottam Szilviával. Az ok elég prózai, habár ebben az esetben nem beszélhetek semmiféle prózáról. Annyi történt csupán, hogy megcsalt. Talán még meg is lehetne érteni, előfordul jobb körökben is, de maga a mód, ahogyan megalázott, hagyott némi kívánnivalót maga után.

Következésképpen történt az in flagranti. Megsérültem az edzésen és nem vártam meg a végét, korábban mentem haza. A barátnőmnél laktam már két éve, én segítettem a lakása bebútorozásában. Igaz, hogy az övé volt a lakás, de kicsit a sajátomnak éreztem.

Elfelejtettem lakáskulcsot vinni magammal, szerintem ezt ő tudta. Hiába csöngettem, nem engedett be. Nagyon dühös lettem, sejtettem, hogy valami nem stímmel. Végül a szomszédhoz csengettem, aki kinyitotta a lenti kaput, de hiába zörgettem a lakásajtónál, nem engedett be. A hálósobaajtó be volt csukva, de így is kihallatszott az ágy kemény igénybevétele. Rendesen keféltek, nem zavartatták magukat, hogy nyomom azt a kurva csengőt.

Cselhez folyamodtam, úgy tettem, mintha lelifteznék, de csak egy emeletet mentem. Megállítottam a liftet és kiszálltam. Csöndben föllopóztam az ajtajáig, leültem elé és vártam. Nemsokára nyílt a hálósobaajtó. Ezt mind láttam, ugyanis a levélbedobónyílást fel tudtam hajtani, így végignéztem, ahogy a barátnőm mezetlenül kióvatoskodik és kikémlel azon a nyíláson, amin A szemünk 2 cm-re volt egymástól, ha az ujjammal benyúlok, pontosan meg tudtam volna érinteni a szemét. Ráköszöntem: "Helló Bébi, mizujs. Beengednél A csajszi úgy megijedt, azt sem tudta hol van. Azt hitte, nem látom, pedig a szemünk majdnem összeért, de nagyon bambán nézett, hirtelen meg sem tudott szólalni. Helyette én szólaltam meg, a szituhoz képest nyugodtan viselkedtem, nem üvöltöztem, hanem szépen kértem, nyissa ki az ajtót, hadd vigyem el legalább a cuccaimat. Akármit is mondtam, csak bámult kifelé, kezdett a türelmem elfogyni. Még egyszer megkértem, de süket fülekre találtam. Oké - mondtam -, ha nem nyitod ki azt a kurva ajtót, berúgom és agyonverlek, a lovagoddal együtt. Tudhattam volna, ha egész éjszaka rúgnám, akkor

sem érnék semmit, tölgyfa ajtót berúgni csak úgy, nem lehet. De legalább megpróbáltam. Fogtam magam és teljes lendülettel nekiszaladtam. Mit mondjak, úgy visszapattantam, mint a gumilabda. Közben kijöttek a szomszédok és megkérdezték, hogy minek ez a nagy felhajtás, miért nem tudom csöndben megoldani a nézeteltérést. Rendben, megnyugszom; csöndben maradok, csak hagyjanak békén – feleltem.

Miután a szomszéd lakás ajtaja becsukódott, fogtam magam és beütöttem ököllel az ajtó közepén lévő üveget. Benyúltam és kezdtem kinyitni a zárat. Sikerült bejutnom a lakásba, de a kezem nagyon vérzett, elvágtam, amikor beütöttem az üveget, de nem érdekelt. Barátnőm ott állt egy szál semmiben. A kezemben egy nagy üvegszilánkkal be akartam menni a hálósobába. El sem tudtam képzelni, ki lehet bent. Hiába könyörgött a barátnőm, azt mondta bármit megtesz, csak ne menjek a hálósobába, persze nem hallgattam rá, benyitottam és Mit látnak szemeim? Az egyik kedves házibarátnő nagy igyekezettel éppen a takarót húzta magára. A krapek úgy megijedt, hogy még a szar is vigyázba állt benne. Nem csodálom, ott álltam az ajtóban, csöpögött a kezemből a vér, már a nézésemmel gyilkolni tudtam volna, a manus fölmérte az erőviszonyokat és csöndben várta sorsa jobbrafordulását.

Szóltam a havernak, van egy perce, ha azután ott találok biztos nem az ajtón keresztül távozik, hanem az ablakon. Sikerült megijesztenem a palit, a folyosón öltözött föl, még egy perc sem kellett, úgy eltűnt, mint szürke számár a ködben.

Veled meg mit csináljak, fordultam Szilviához, de a szerencsétlen úgy meg volt ijedve, hogy megsajnáltam. Nem akartam lesülyyedni arra a szintre, hogy verjek egy nőt. Én is hibásnak éreztem magam.

Ahoz, hogy egy nő megcsaljon előtte történni kell egy-két dolognak: ha a barátnőm megkap mindent, szeretetet, egy kis odafigyelést, tiszteletet, kedvességet, toleranciát, akkor ez nem így alakul. Valamit én is elszúrtam az évek alatt, de ebből semmit nem vettem észre. Önző disznó lettem, csak saját magammal törődtem, szartam minden másra. Az érdekelt csupán, hogy túléljem a rablásokat, és tele legyen a pénztár-

cám, minden másra nagyívben tojtam. Valahogy jóvá akartam tenni ezt a csúfságot, minél hamarabb. Még aznap este megkértem Szilvia kezét. A menyaszszonykérésnek csak egy ici-pici problémája volt, és pedig csontrészeg voltam, ugyanis előtte megittam egy üveg whiskyt. Ettől függetlenül sikerrel jártam, igent mondott. A mai napig nem értem, miért. Talán félt, vagy tényleg férjhez akart menni, nem tudom. A lényeg, a félbehagyott szeretkezést velem fejezte be. Reggel, miután magamhoz tértem valami derengett az előző estéből, de a biztonság kedvéért megkérdeztem, hogy tényleg megkértem-e a kezét. Persze, erre sem emlékszel? - kérdezte Szilvi. - Hogyne emlékeznek - válaszoltam, nem akartam azzal megbántani, hogy nem én kértem meg a kezét, hanem az üveg Jack Daniels, amit előzőleg ittam. A teljes kijózanodás után döbbsentem rá, hogy milyen felelőtlenül viselkedtem. Minek nekem feleség, amikor az egyik lábam a sitten. Majd ha leállok a melóval, ráérek családot alapítani - ekképp érveltem magamban.

A kapcsolatom Szilviával még két hónapig tartott, mind a ketten tudtuk, hogy vége. Főlőslegesen nem akartam ámítani magam mert, aki egyszer palira vesz, az másodszor is megteszi. Mindig az volt bennem, ha egyszer átvernek, másodszorra nem adom meg ezt az örömet senkinek. Békésen elváltak az útjaink, megmaradtunk barátoknak. Egyikünkben sem maradt túske, ezek után is találkoztunk még párszor.

Közben megismertem Évát. Mit monddjak, ez a nő igazán mély benyomást tett rám. Nagyon furcsának találtam, hogy egy csinos asszony a kilencvenes évek közepén Budapest szívében gumicsizmában, szakadt munkaruhában sikálja az autót. A kelletténél többször vittem a kocsimat a mosóba, egyre jobban fölcsigázta az érdeklődésemet a személyisége. Nem értettem, hogy valaki, akinek tanári diplomája van, miért sikálja másnak a szarát. Fölfoghatatlan a mai napig számomra, miért kell egy értelmiséginek olyan munkát bevállalni, ami egy segédmunkásnak sem dicsőség.

Idősebbnek tűnt, de ez mindig imponált, szerettem, a nálamnál tapasztaltabb emberek társaságában lenni, idősebbtől mindig lehet tanulni. Komoly nő benyomá-

sát keltette bennem, az elején úgy voltam vele: ez is egy a sok közül, megkefélem, aztán mehet isten hírével. Igen ám, mondani mindent lehet, de a valóság nem azt tükrözte. Próbálkoztam mindenféle trükkel, de az elején szóba sem akart állni velem. Mikor megismertem, éppen járt egy manussal, érzelmileg kötődött hozzá, nagyon nehezen tudtam rávenni, hogy legalább egy vacsorameghívást elfogadjon.

Ha valamit el akarok érni, nagyon kitartó tudok lenni. Addig jártam a nyakára, amíg sikerült a meghívást kieszközölnöm. Talán az első rózsa, vagy a ráme-nősségem hozta meg a gyümölcsét.

Elmentünk egy menő helyre zabálni. Furcsán nézett rám, amikor fizettem. A számla közel 10 ezer forintra rúgott, nem volt hozzászokva ilyen összeghez. Megkérdezte, hogy mindig ilyen helyen vacsorázom? Persze - feleltem -, ami részben fedte is az igazságot. Másrészt azt hittem, imponálok, ha megjászom a menő csávót. Megfogtam, a kezemben tartottam Évát. Azt csináltam vele, amit akartam, mondhatom azt is, hogy a magam módján szerettem, ő viszont - nyugodtan kijelenthetem az idő távlatából is -, nagyon szeretett.

A kapcsolatunk az elején felhőtlennek ígérkezett. Azon kevés nő közé tartozott, aki igazán szeretett, és nem a pénzt nézte, hanem engem. Nagyon sokat köszönhetek Évának, megpróbált embert faragni belőlem, s közben elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Éva barátnője segített, hogy egyáltalán megkapjam a magyar állampolgárságot. Hiába kértem éveig az UTE vezetőségét, csak ígérettek. Mindig azt mondták: majd... Bár az egyesület a belügyhöz tartozott.

A hölgy két hét alatt elintézte a papírokat, és megkaptam az állampolgárságot.

Évához költöztem, az én lakásomat továbbra is hadiszállásként használtam. Az évek folyamán annyi fegyvert meg löszert tároltam a kóróban, amennyivel, egy kisebb fajta államcsínyt is simán véghez tudtam volna vinni. A barátnőm nem is sejtette, hogy kettős életet élek. Mindig vigyáztam az alibire, neki is azt mondtam, hogy állatbőrök eladásából teremtem meg az egzisztenciámat.

De térjünk a melóra szerintem érdekesebb egy rablást fölidézni, mint mesélni a kapcsolataimról.

* * *#

7. GITÁR A TÁSKÁBAN

Ötödik melóra készültem, ez a szám a kedvencem, de most majdnem kibabrált velünk. A rablás előtti nap Lacikával átvettük a házi feladatot, megnézte ő is a kiszemelt pénzintézetet. Elmagyaráztam, ki mit fog csinálni, hogyan érkezünk, milyen útvonalon menekülünk, szóval megtartottuk a főpróbát. 1993. augusztus elején - a pontos dátumra nem emlékszem - elindultunk kirámolni a soron következő pénzintézetet. 1993. augusztus 3. A iii. kerületi, Ágoston utca 16. szám alatti Pilisvörösvár és vidéke Takarékszövetkezet. Az első helyszín, ahol komolyabb ellenállásba ütközött a Whiskys. Ennek volt köszönhető, hogy egy könnyebb sérültje is volt a rablásnak. Ezek után az illetékes rendőrök sorra nyilatkozatban figyelmeztették az embereket, hogy ne szálljanak szembe a rablókkal. Mindenáron az emberéletet kell menteni és nem a pénzt. A déli órákban érkezünk taxival a helyszínre, úgy be voltunk öltözve, mint a Macskajancsi. Öltöny diplomatatáska - abban tartottam a gitárt -, menő napszemüveg, úgy néztünk ki, mint két jól szituált üzletember. Akadt egy kis probléma, előtte ittam és a melegtől izzadtam, mint a ló. Két rend ruha volt rajtam, úgy éreztem magam, mintha szaunáznék. Ömlött rólam az izzadság, nem volt mese, ha egyszer elindulunk, akkor ne totojazzunk, bármennyire is nehéznek tűnt a feladat végrehajtása, muszáj volt, mert elfogyott a pénzünk. A bejárattól nem messze vertük föl a tanyánkat. Figyeltük a forgalmat, de ahogy sem akaródzott elindulnunk. Szóltam a társamnak, húzzunk a francba, menjünk, igyunk valamit, mert kiment belőlem a bátorító és anélkül nem merek nekivágni a feladatnak. A közelben találtunk egy éttermet, de Lacika nem jött velem, azt mondta, nem iszik, inkább kint megvár. Rendben feleltem, ha nem akarsz inni nem muszáj, várj és addig figyeld a pénzintézetet. Bementem az étterembe kértem egy dupla whiskyt, megittam, sikerült elérnem a megfelelő hőfokot, elértem a támadásszintet jelző állapotot, nem volt más hátra, mint elindulni. A legnehezebb pilla-

nat következett. Minden rablásnál mielőtt bemennél az utolsó pár méter maga a pokol. Ennél nehezebbet el sem tudok képzelni, ha ott megtorpansz vége, biztos, hogy lebuksz. El kell szánni magadat, ha már elindultál, akkor ne állj meg az ajtóban, hanem a végsőig tarts ki, amit elterveztél, azt fejezd is be.

Én mentem elől, a társam lemaradt egy keveset, nem akartam, hogy feltűnjünk, inkább vállaltam a kockázatot. Túl feltűnő lett volna, ha ketten egyszerre lépünk be. Ahogy ott tébláboltam, vártam a társamat, kiszúrt a pénztáros, elkezdett figyelni. Észrevette, hogy rosszban sántikálok. Végre bejött Lacika. Megállt az ajtóban, eljött a pillanat. Odamentem a pénztárhoz, közöltem, hogy egy nagyobb összeget szeretnék elhelyezni. Míg nyomtam a rizsát föltettem a pultra a diplomata táskát. A nő minden mozdulatomat árgus szemekkel figyelte, de nem sejtette, hogy abból veszem elő a gitárt.

Elkéstem. Mire kivettem a pisztolyt a táskából és ráfoghattam volna, sikerült megnyomnia a riasztót. Olyan éles hang csapta meg a fülem, azt hittem rám szakadt az ég. A riasztó úgy bömbölt, hogy hirtelen még a fületem is befogtam.

- Kapcsold ki a riasztót, vagy lelőlek - üvöltöttem. Nem hallottam a saját hangom a nagy hangzavarban. A pénztáros úgy tett, mintha süket lenne. Ahelyett, hogy kikapcsolta volna a riasztót, elkezdte szidni a le és felmenőimet. Nem akarom részletezni az elhangzottakat, de egy kocsis úttörőnek, számít melllette. Olyan trágárságokat vágott a fejemhez a nő, hogy ezt már nem tűrhettem. A kód kezdett rám telepedni, kiborultam. Megfogtam a haját, a pisztolyt a fejéhez nyomtam. Egyből elhallgatott, fölmérte a helyzetét, rájött, hogy itt már nem babra megy a játék, jó lesz csöndben maradnia.

- Ha három másodpercen belül nem kapcsolod ki azt a kurva riasztót lelőlek mint egy kutyát - üvöltöttem. A párbeszédünk eredményesnek bizonyult, megnyomott egy gombot és a riasztó elnémult. Nagy kő esett le a szívemről. Nem tudom, hogy mit csináltam volna, ha nem engedelmeskedik. Fejbe biztos nem lövöm, de abban az állapotomban a kezét simán átlőttem volna.

Drasztikus megoldásnak bizonyul, de a nő nem volt abban a helyzetben, hogy szidja az anyámat, én a helyében biztos, hogy kussolok, de ő nem! Meg akarta mutatni, hogy szembe mer szállni két fegyveressel. Nem sok választott el attól, hogy meg ne lőjem. Ha a cérna akkor ott elszakad – amennyire ismerem magamat, biztos, hogy kisebbfajta vérfundót rendezek – bármennyire nem akartam soha vért látni a rablásaim folyamán. Az ügyfeleket és az alkalmazottakat egy hátsóhelyiségbe tereltem. Rájuk szóltam: egy pisszenés és végük, elég volt egyszer elrebegnem, megfogadták a tanácsomat, még a légy zümmögését is hallani lehetett, olyan csöndben maradtak.

A pultok mögött éppen a páncélt kezdtem keresni, amikor nyílik az ajtó és bejön... Vagyis egészen nem jöttek be, megálltak az ajtóban... Hogy kik? A barátnők, az alkalmazottak ismerősei. Meglepődtem, de azt hiszem, ők mégjobban. Az egyik nő kérdi, miért szólalt meg a riasztó és hol vannak az alkalmazottak? Kézcsók hölgyeim a központból vagyunk a riasztórendszer ellenőrizzük, azért szólalt meg – feleltem. Az egyik nő mondott egy nevet, mondjuk, a "Katikával" szeretne beszélni – pontosan nem emlékszem, milyen nevet mondott, a lényeg az egyik alkalmazottat kérdezte. – Hölgyeim, fáradjanak be, ne álljanak ott az ajtóban, akit keresnek, hátul az irodában van. Minden alkalmazottnak alá kell írnia egy formanyomtatványt, hogy mi ellenőriztük a riasztórendszer – mondtam. Ahogy beléptek, a társam reflexszerűen zsebre tette a pisztolyt. Az enyémet meg a magas pult miatt nem láthatták, így gyanútlanul besétáltak. Akkor lepődtek meg igazán, amikor mind a ketten egyszerre fogtuk rájuk a fegyvert. Csapdába kerültek, kifele már nem tudtak menekülni, a társam időközben visszaállt az ajtóba, nem merték megkockáztatni a kitörést. Őket is betereltük, bezártuk a többiek közé.

Én addig a pénztárból összeszedtem a pénzt, amit találtam, de túl kevésnek bizonyult, ezért kihívtam a pénztáros hölgyet, mondtam, hogy nyissa ki a páncélt. Nincs páncél, ha akarom, keressem meg én, ő nem segít. Meg egyáltalán... Mit képzelünk, hogy csak úgy bejövünk és elvisszük más pénzét.

- Nem érek rá erkölcsről papolni, inkább azt mondja meg, hol a fenében találom a páncélt. Nem volt elég meggyőző, mert ha kétszer állon vágom a macát egyből megmondja, még azt is, hogy mit reggelizett, de egy nőt nem akartam megütni, inkább belöktem a szekrények közé. Az alkalmazottat otthagytam, elkezdtem egyedül keresni a páncélt, de annyi beépített szekrény volt a bankban, képtelenségnek tartottam, hogy végig tudom nézni mindet. Meg voltam róla győződve, hogy valamelyik beépített szekrény mögé rejtették el a kasszát.

Tehetetlen elkeseredésemben még a hűtőben is megnéztem, hátha oda dugták el a dohányt, filmekben láttam, hogy néha oda is besuvasztják, de most sajnos nem volt szerencsém. A hűtőben csak ételt találtam. Szóltam a társamnak, tűzzünk innen, túl sok időt töltöttünk bent, bármelyik pillanatban megérkezhetnek a zsaruk.

Körülbelül négy-öt percet voltunk benn, az összeg, amit elhoztunk megfelelt a bent eltöltött időnek, ugyanis négy-ötszázezer forintot sikerült bespejzoltunk. Ha belegondolok, nem rossz percdíj, de megmondom őszintén, csalódtam, többre számítottam. A lényeg: sikerült ép bőrrel megúsznunk a kalandot.

Taxival bevitettük magunkat a Belvárosba, az első metróaluljáróban átöltöztünk és elvegyültünk a tömegben. Otthon elosztottuk a pénzt, de tudtam, hogy ez az összeg nem tart sokáig. Olyan tempóban költeztem, hogy úgy saccoltam, egy hétig talán elég lesz. jöjjön, aminekjönnie kell.

Ennél a rablásnál észrevettem, hogy a társam nehezebben veszi a levegőt, de akkor ennek nem tulajdonítottam jelentőséget, pedig a megérzésem azt kívánta, hogy minden kis eltérésre, ami nem megszokott reagáljak, minél hamarabb.

* * *#

8. LACIKA SZÍVE

Megbeszéltük, hogy a következő héten kirámoljuk azt a postát, amit én egyszer már kiraboltam. Igen ám, de a rablás után fegyveres őrt helyeztek a hivatalba. Mégis nagyon könnyűnek ígérkezett, mert most már

ketten voltunk, ismertem a dörgést előtte egy fél évvel már meglátogattam, tudtam, mit hol találok.

Akkortájt a posta vezetősége jobbnak látta, ha őrköt állít potenciális veszélyes helyekre, de ha elszánt vagy, akkor egy őr nem akadály, ő az első, akit megfektetsz, nincs esélye megakadályozni két elszánt embert, akik lépéselőnyben vannak vele szemben. Én bevállaltam az őr megfektetését, a társamnak csak be kellett állnia az ajtóba, semmi mást nem bíztam rá. Fölvállaltam a melő nehezebbik részét. Ebben maradtunk. Le-
rajzoltam Lacikának a postát belülről. Elmondtam, hogy mire kell figyelnie, mindent úgy csináljon, ahogy én mondom, nehogy eszébe jusson improvizálni.

Elvittem a postához, mindent elmagyaráztam, kezdve a bejutástól a menekülésig. Megmutattam az alagutat, ha velem valami történik, azért még eltűnhesen. Minden eshetőségre fölkészítettem. Ha lövöldözés törne ki ne essen pánikba, nyugodtan viselkedjen. Még véletlenül se jusson eszébe valamelyik alkalmazottat meglőni. Vettem két pisztolyt, de most már élesem. A társamnak egy csehszlovák Zbrojovkát magamnak pedig egy orosz TT-t. Megmutattam Lacikának, hogyan kell bánni a fegyverrel. Még soha nem volt pisztolya, a gázfegyvert leszámítva, még soha nem lőtt.

A Villányi úton - ahol laktam - a pincében kipróbáltuk a pisztolyokat. A régi épület vastag falai közül a dördülések hangja nem szűrődött ki, nyugodtan lövöldözhetünk. Sikerült elfogadhatóan elsajátítani a fegyverforgatást. Nagyjából pontosan lőttünk 8-10 méterről. Mindenféleképpen el akartam kerülni a lövöldözést, de sose lehet előre látni az őr reakcióját, ha pánikba esik és a fegyveréért nyúl, akkor én sem habozok: vagy ő, vagy én.

Ezért jobb, ha már az elején határozott vagy. A fellépés nagyon fontos, el tudod kerülni a balhét, ha megfelelő időben egyszerre támadva esélyt sem adsz a palinak.

Eltelt a hét. Hétfő reggel hazamentem a Villányi útra.

Többnyire az aktuális barátnőimnél laktam, a lakásom üresen állt. Itt tartottam a felszerelést, meg néha idehoztam azokat a lányokat, akiket csak egy-két éjszakás numerának szántam.

Megjött a társam, megtartottuk az utolsó eligazítást,

és a szokásos piálást. Ezt úgy tekintettem, mintha ezen múlna az életem, rituálét csináltam belőle, egyfajta szertartást. Beöltöztünk, mindent ellenőriztünk, nem felejtettünk-e el valamit? Mindent rendben találtunk. Még egy utolsó korty pia és elindultunk a postára. Vártunk egy keveset az épület előtt, ellenőriztem a környéket, nincs-e közelben rendőr, nem akartam zsaruk szomszédságában rabolni. Tökéletesnek tűnt minden, intetem a társamnak, hogy indulás. Soha nem álltunk meg

62

egymás mellett mert az túl feltűnő. Két embert hamarabb kiszűrnak, főleg ha mindkettőn paróka van. Abban egyeztünk meg, ha én köhögök vagy ő, akkor lefűjjük az akciót, mert valami közbejött - ez volt az egyezményes jelünk, arra az esetre ha előre nem látható gubanc adódik. Itt tudni kell, ez egy kis posta, kevés a hely, úgy beszéltük meg, ha tiszta a terep, kevés ügyfél van bent, akkor én indítok, megfektetem az őrt, a többit tudjuk... Bementünk mind a ketten, nem tűntünk föl senkinek. Az őr unatkozott, láttam rajta, már legszívesebben menne haza. Abszolút nem érdekelte, ki jön be a postára. Már éppen nyúlnék a pisztolyért, de közben fél szemmel ránéztem a társamra és látom, hogy Lacika csuklik össze. Egyszerűen rosszul lett! Azt hittem megüt a guta, nincs elég bajom, még a társam is épp most esik össze. Majdnem kitértem a hitemből. Az volt a szerencsém, hogy a biztonsági őr is Lacikára figyelt, ezért sikerült visszatennem a pisztolyt a hónaljtokba, nem szúrta ki a mozdulatom. Az őrral együtt kitámogattuk a társamat a postáról, mondtam a manusnak, minden rendben, a melegtől lett rosszul, .sajnos a kollégám nem bírja a hőséget. Sikerült az őrt leráznom, azt mondtam neki, majd én hazakísérem a beteget, nem kell kihívni a mentőket, megoldom egyedül, de azért köszönjük a segítséget. Hadd ne mondjam, mit éltem át közben. Jó pár évet öregedtem pár perc alatt. Azt hittem, megüt a guta, rablás közben rosszul lenni, kész röhej. A bűnügyi krónikákban még ilyen nem fordult elő. Legalábbis nem olvastam ehhez hasonlót. Hazamentünk, lefektettem a társamat, megpróbáltam megnyugtatni, azt mondtam, több is veszett Mohácsnál, ne csináljon ebből problémát,

majd legközelebb sikerül. Ne kenődjön el, pihenjen és felejtse el ezt a napot.

Nem a melegtől lett rosszul, hanem megijedt, de annyira, hogy majdnem megállt a szíve. Megbeszéltük, hogy másnap újból nekirugaszkodunk, addig is maradjon nálam és pihenjen. A szerencsétlen flótás olyan erőtlennek tűnt, hogy a szél kifújta volna alóla a szart. Végül is sikeresnek mondhattam ezt a napot. Nem kaptak el, a többi meg nem számít. Úgy voltam vele, az a legkevesebb, ha nincs pénz. A lényeg, szabad vagyok és ezt meg kell ünnepelni. Beültem az utamba eső első kocsmába és jól berúgtam. Egyszerűen a mai napig nem értem, hogy a francba tudott, így bemajrézni, ha nem nézek rá időben, akkor nekünk annyi meg a bambi. Ha akkor elkapnak, annyit ülünk a sitten mint varjú az ágon. Megyek másnap reggel haza, nyitom az ajtót, Lacika meg sehol. Azt hittem, kiment a közértbe vásárolni, de az asztalon találtam egy levelet.

Ez állt benne: "Attila, ne haragudj rám, de én ezt nem bírom, idegileg, kikészültem. Nagyon sajnálom, de haza-utazom. Félek és bocsáss meg!" Találtam az asztalon húsz-ezer forintot. Tudta, hogy egy deka pénzem sincs. Maga a mód, ahogy lelépett rosszul esett, magyarul szarban hagyott, de a lelkem mélyén valahol megértettem.

Ambrus maga mondta el elfogása után a rend-öröknek, hogy ki volt a társa a két takarékszövetkezet megtámadásánál. Beszédességét azzal magyarázta, hogy Veress László, mint az unokatestvére, úgyis hamar a rendőrök látókörébe került volna. Ráadásul nem akarta, hogy környezetéből más ártatlan embereket, esetleg hokistársait vagy rokonait gyanúsítsák. Ugyanígy tett azzal, a szintén erdélyi Antall Károllyal is, akit a következő rablásnál vett maga mellé. A két férfit 1999. januárja óta hiába keresi a rendőrség. Ambrus Attila elfogása után valószínűleg nem is lépték át a magyar határt.

Az emberek nagy többsége nem bírja a folyamatos stresszt, Lacika is ilyen volt, azt hiszem, erről nem tehet. Ehhez a melóhoz kötélidegzet kell. Nem elég az akarat, ide más is kell, mégpedig flúg, ha nincs, akkor hosszú távon nem működik a dolog. A társamban ez nem volt meg. Ő nem csibészként nőtt fel, nem tanulta

meg a túlélést, nehéz helyzetekben eddig sose került. Őt nem az utca nevelte, mint engem, normális családból származott. Én sajnos magamról ugyanezt nem mondhatom el. Gyerekként megjártam a poklok poklát. Megtanultam, minden rosszat, amit egy gyerek megtanulhat. Az utca íratlan törvényeit magas fokon elsajátítottam már kiskoromban.

Azt mondtam magamban, ha kezembe kerül még azt is megbánja, hogy megszületett, de eszembe jutott egy idézet, amely ekképpen hangzik.

"A bosszúállás az istenek műve és az állatok erénye ".

A kettő közül egyiknek sem éreztem magam, ezért le tettem arról, hogy elkalapáljam. Ott álltam a levéllel a kezemben, nem tudtam elhinni, hogy ez velem megtörténhet. Az hogy lelépett, egy dolog, de én úgy gondoltam, a bűnözőknél is van betyárbeccsület: odaáll elé és közli mi az ábra, nem pedig ilyen sunyi módon faképnél hagy.

Álltam a szoba közepén és a gondolattól, hogy egyedül maradtam, egyedül kell megcsinálnom a balhét, felállt

a hátamon a szőr. Már elkönyveltem magamban, mennyire egyszerű két embernek kirámolni egy pénzintézetet, és most tessék, ott vagyok, ahol a part szakad, Kezdhettek mindent egyedül előlről.

* * *#

9. HOKIS SEGITŐ

Eszembe jutott valami egyik csapattársammal kapcsolatosan. Éspedig, a manus mindenkinek tartozott, el volt nagyon kenődve, teljesen kilátástalannak érezte az életét. Többször panaszkodott nekem is és kérte, hogy vegyem be valami üzletbe. Akkor nem vettem komolyan, ott volt Lacika, fölösleges még egy ember. Nem akartam növelni a kockázatot, ha hárman vagyunk nagyobb az esélye a lebukásnak, minél többen tudunk a rablásról annál nagyobb a rizikó.

Karcsi mindenkinek tartozott, akivel kapcsolatban állt. Nem ismertem olyan embert, akitől ne kért volna kölcsön. Kocsikat vitt Romániába, de az üzlet befuccsolt, nagyon nagy adósságot halmozott föl, képtelennek tűnt, hogy valaha is rendezni tudja a fizetéséből. Az ülősorban balról a második Karcsi, mellette a Whiskis

csapattársak követelték a pénzüket és folyamatosan nőtt a kamat. Karesz nagyon rossz szokást vett föl, ígéretetett, de az ígéret mögött nem állt semmi. Mindenkit azzal hitetgetett, hogy a jövő héten törleszt, de már senki nem hitte el. Többször adtam neki kisebb-nagyobb összeget, amit természetesen nekem sem tudott megadni. Hébe-hóba följött hozzám és elsírta a bánatát, hogy mennyire szerencsétlen, soha nem tud kilábalni az adósságból, segítsek rajta, bármit bevállal, nem érdekli őt már semmi. Éppen akkor vált el az első feleségétől, nagyon padlón volt. Megsajnáltam, de egyelőre nem akartam bevenni a buliba. Ki akartam ismerni, nem bíztam benne, féltem, ha elmondom miből élek esetleg fölnyom. Egy adóssággal kevesebb, legalább nekem nem kell megadnia a pénzt.

Tudta, hogy zűrös ügyeim vannak, többször kérdezte, mivel foglalkozom. Beszállna, neki már ügyis mindegy, legalábbis addig, amíg a tartozásait rendezné. Leesett az álla, mikor elmondtam mi a mesterségem szlogenje, de nem volt visszaút. Az volt a kikötésem, hogy legalább egy balhéban részt vesz Karcsi. Így nem tud zsarolni a későbbiekben. Természetesen, ha egy rabláson túl van, - akkor bármikor kiszállhat, nem kötelező többet rabolnia, ő dönti el, meddig csinálja.

Kareszt fölkészítettem a feladatra, ugyanúgy, mint előzőleg Lacikát. Elmondtam mindent A-tól Z-ig. Figyelmesen végighallgatott, csupán egy kikötése volt, nem akart taxival menni. Félt a lebukástól, nem bízott a taxisban, hiába mondtam, hogy a saját autóval nagyobb a kockázat hajthatatlan maradt.

Kénytelen voltam kompromisszumot kötni az autót illetően. Csupán azt kértem tőle, hogy én válasszam ki, hová tesszük le a kocsimat a rablás előtt. Úgy beszéltük meg, hogy két utcával távolabb parkolunk, menekülés közben eldobáljuk a ruháinkat. Nem lesz feltűnő, ha a rablás helyszínétől 200 méterre beülünk egy kocsiba. Az első balhémnál használt gázpisztolyomat kapta meg, nem akartam igazi fegyvert a kezébe adni, nem tudhattam, hogy fog reagálni egy éles szituációban. Ha Karesz valakit lelő véletlenül, akkor az ügy nagyobb nyilvánosságot kap és a zsaruk is bekeményítenek, aztán meg, nem hiányzott, hogy rablógyilkosként emlegessenek.

Az egész élet egy játék, az ember valamibe belefog, és az működik, belejön a szerepébe, amit játéknak tud be, annál jobban akarja a sikert. Én is játéknak fogtam föl az egészséget, egyre jobban hiányzott a meló, olyan voltam, mint egy gyerek, azért néha tömjéneztem magam, sose árt a magabiztosság.

Már alig vártam a napot, minél hamarabb túl akartam esni a rabláson. Hiába tudtam be játéknak, azért mindig bennem volt a félsz, nem hibázhattam, egy hiba, és mehetek a levesbe.

1993. augusztus 28-án volt a hatodik balhém. Zárás előtt akartuk kirámolni a postát, úgy számoltam, egy-két perc alatt végzünk. Nem tölthettünk többet bent, mert túl frekventált helyre esett a posta, a környéken rendszeresen jártak a rendőrautók. Karcsival a tervet bemagoltattam, mint az iskolában. Mindenre fölkészítettem, de túl sokat variált, hogy ez ezért nem jó, az meg azért nem jó! Mondtam, ne pofázzon bele mindenbe, nem érti ki,

hozzá, bízza rám a szervezést. Egy bandita ne kezdjen agyalni, mert a sok variáció megzavarhatja és elfelejti, miért is van a postán.

Mindketten beöltöztünk, úgy néztünk ki, mintha farsangi bálba igyekeznénk. Augusztusban farsangról nem lehet beszélni, de a helyzet megkövetelte az álcázást. Kareszt sokan ismerték, nem akartam, hogy esetleg egy szurkoló, vagy csapattárs megbuktassa. Megérkeztünk a pénztárat elé fél négy előtt pár perccel. Tisztának tűnt a terep, ez azt jelentette, hogy a közelben nem láttunk rendőrt. Nem sokat lacafacáztunk, szóltam a társamnak, indulás! Nem akartam túl sokat a posta előtt ténferegni, nem tudhattam, hogy Karcsi idegileg mennyire bírja. Még egyszer nem akartam a társamat a postáról kitámogatni, mint előzőleg Lacikát.

Ahogy beléptem, gyorsan fölmértem a terepet, egy ügyfél tartózkodott a hivatalban, azt Kareszra bíztam, én meg tigrisugrással egy 80-szor-60-as lyukon beugrottam, itt vették be a csomagokat.

Mire talpra álltam, a pisztoly már a kezemben volt. Az alkalmazottak a döbbenettől nem bírtak megszólalni, teljesen leblokkolt az agyuk. Nem csodálom, én is meglepődtem, mert úgy néztek rám, mintha a földből

nőttem volna ki.

Éppen azt akartam mondani, hogy földre, de nem tudtam kimondani, már vágták is hanyatt magukat, de a biztonság kedvéért azért mondtam a szöveget.

- Semmi céció kérem, ez egy bankrablás, mindenki tegye a dolgát, és ne pofázzon, nincs helye a reklamációnak, ide a pénzt!

Joggal hihették az alkalmazottak, hogy egy film kel-lős közepébe csöppentek, vagy azt, hogy egy bolond megszökött a diliházból, és most azt képze-li magáról, hogy ő Woody Allen. Nem vártam meg, amíg kitalálják, ki is vagyok. Önhatalmúlag elkezdtem a fiókokból pa-kolni a dohányt. Az egyik kihúzása közben véletlenül a könyökömmel megütöttem a postás kisasszonyt.

Nyomban elnézést kértem, fő az udvariasság. Ha már a pénzt elviszem, úriember módjára viselkedjek. Nem akartam, hogy bunkó rablónak nézzenek.

Karcsi addig a kijáratí ajtót behúzta, megfektette az egy szem ügyfelet. Nem hallottam a párbeszédüket, de az ügyfél csendben feküdt, ezek szerint a társam meg-győzően alakított. Én addig kinyitottam a páncélt, on-nan is összeszedtem a dohányt. Miután kitakarítottam a postát, az alkalmazottakat bezártam a WC-be, éppen csak elfértek. Rájuk csuktam az ajtót, de még egy utólsó figyelmeztetést elengedtem, miszerint, ha két percen belül meg mernek nyikkanni, azok lesznek az életükben utoljára elhangzott szavak.

Amíg én tettem a dolgom, addig Karesz levélkézbe-sítőként szorgoskodott. Állta a rohamot az ajtóban. Több ügyféltől elvette a leveleket, de senkit nem enge-dett be a postára. Időközben végeztem én is, lejárt az idő. Stopperrel mértem a bent eltöltött időt, két percnél többet nem szabadott a pénzüintézetben tartózkodnunk.

Mindig sikerült összeszednem a dohányt, ha kifutot-tam az időből, inkább otthagytam a pénzt, fő a bizton-ság, minél hamarabb eltűnni a környékről. Szentírásnak tekintettem: a két perc, az mindig két perc legyen! Ke-vesebb lehet, de több nem. Befejeztük a műveletet, ki-felé menet, még a bejáratí ajtóra rátettem egy lakatot, hadd szenvedjenek leverésével a zsaruk.

Nyugodtan elsétáltunk, Kareszt a kabátjánál fogva kellett visszatartanom. Nagyön mehetnékje támadt, be

volt szarva rendesen. Hiába mondtam, hogy ne szaladjunk, fölhívjuk a járókelők figyelmét, minden erőmre szükségem volt, hogy visszatartsam. Mire az autóhoz értünk, sikerült menet közben átöltöznünk. A környéken senkinek nem tűnt föl a viselkedésünk. Beültünk a verdába és irány a Villányi út. Útközben több üveg italt vásároltunk, illik megünnepelni a kalandot. Amúgy meg mind a ketten rendesen bírtunk vedelni, nem akartuk elaprózni a dolgokat, ha vígadunk, akkor ne sajnáljunk semmit. A pénzt fele-fele arányban osztottuk el, hiába én csináltam a meló nagy részét, ha esetleg elkapnak, mindketten ugyanannyit ülünk, nem lett volna korrekt a részemről, ha Karcsinak kevesebbet adok.

Büszke voltam magamra, tudtam segíteni egy haveron. aki nagyon meg volt szorulva, akkor nem foglalkoztam azzal, hogy ezt a pénzt raboltam és ilyen áron segítettam abszolút nem volt lelkiismeret-furdalásom. Nem akartam belegondolni, hogy mit tettem. A következmények teljesen hidegen hagytak, csak a pénzt láttam, ez a tudat valahol magabiztossá tett.

1 700 000 forint volt az én részem. El lehet képzelni, milyen nagy pénznek számított, mikor egy átlagfizetés, akkor durván 25 000 forint volt. Azt mondják, a pénz nem boldogít. Nem a fenét! Ha nincs dohány, szarba vagy, ezt nem kell taglalni, mindenki tudja. Egy nagy nulla vagy, hiába van eszed, ha bemész az üzletbe és nincs pénzed mondhatod: kérem, én kurvára okos vagyok, csak üres a zsebem, ezt kérném! Mi a válasz? Öreg, húzz a búsba! Hozz dohányt, akkor azt veszel, amit akarsz. Vagy nem így működik a rendszer? A dohány határozza meg a társadalmi pozíciódat, bármit elérhetsz, ahol a dohány, ott az igazság, így tartják az okosok. Tudom, a földön nincs igazság, mert mindenkinek mást jelent ez a szó. Hiába keressük az igazunkat, sosem találjuk meg. Az olvasó joggal gondolhatja, egy bankrabló ne filozofáljon, maradjon a kaptafánál, de úgy vagyok ezzel, hogy nekem is lehet véleményem, bizonyos dolgokról.

Sejtettem, hogy Kareszre többé nem számíthatok. A sejtésem beigazolóódott, mert két hónappal később, - eddig tartott a balhémből származó pénz - szóltam a havernak, hogy meló után kéne nézni, de Karcsi ki-

jelentette, ő inkább meghal, mintsem még egyszer fegyvert vegyen a kezébe. Oké rendben! Ha nem akarsz, nem erőltetem. Te tudod, mi a jó neked. Újból egyedül maradtam. Bosszantott a társam hozzáállása, de úgy voltam vele, majd csak megoldom egyedül. Viszont megfogadtam, tőlem meg is rohadhat, többet az életben nem segítek rajta.

* * *#

10. KARÁCSONYI MEGLEPETÉS

Közeledett az év vége. Elhatároztam, hogy még az ünnepek előtt bespejzolok egy kis dohányt. Szerettem volna meglepni Évát, az akkori barátnőmet, egy szép ajándékkal. Kinéztem egy gyűrűt, de elég húzós volt az ára. Kevés pénzem maradt, fölemésztette a kaszinó, Kénytelen voltam ünnepek előtt rabolni. Nem szép dolog karácsony előtt ezt a mesterséget űzni, de a vallási hókuszpókuszok nem nagyon érdekeltek.

A hetedik balhémra készültem. A Nyugati pályaudvar aluljárójában egy utazási irodát néztem ki.

Gondoltam, csak lesz annyi dohány bent, hogy abból ki tudom húzni az ünnepeket. Reményeim szerint ilyenkor nagyon sokan befizetnek különböző sítáborokra és a gazdagok karácsony környékén, újévkor mennek nyaralni a déli tengerekhez.

Ugyanolyan napnak ígérkezett ez is mint a többi. A szokásos módon készültem, de már két pisztolyt vittem magammal. Az egyik pisztolyt a lábszáramra szigetelőszalagoztam, arra az esetre, ha kiütik a kezemből a másikat, vagy lefegyvereznek legyen tartalék. Mintha megérezttem volna a veszélyt, vagy a hetedik érzékemre hallgattam – nem tudom. Moziban láttam az ötletet, ha ott bevált a két pisztoly, akkor nálam miért ne válna be.

A zárás előtti csúcsforgalomra időzítettem a rablást, úgy okoskodtam, ha megcsináltam a balhét, a tömegben feltűnés nélkül kámforrá válhatok. Megérkeztem a helyszínre. A közelben felhőrpintettem 2 deci iskyt. Beindult, aminek be kellett indulnia, nem maradt más hátra, célkeresztbe vettem az irodát és elindultam. Egy sebezhető pontot fedeztem fel az elképzelésemen: az utazási iroda előtere teljesen plexiből volt, bárki, aki arra járt beláthatott. Még egy rohadt függöny, annyi sem takarta. Egy az egyben be lehetett

látni. Úgy képzeltem, a pisztolyt majd a hasam előtt tartom akkor kintről nem látják, így talán sikerülni fog a balhém. Beléptem az irodába, köszöntem illedelmesen. Beálltam a sorba és vártam, hogy sorra kerüljek. Elöttem valaki pénzt váltott, fél szemmel figyeltem, hová teszi a dohányt. Nagyon hanyagul a fiókba dobta a pénztáros hölgy, könnyű dolgom lesz - úgy gondoltam. Végre rám került a sor, jöttem a rizsával, miszerint egy olcsó síutat szeretnék befizetni. A hölgy nagyon készségesen kikeresett egy aránylag olcsó utat, de elkértem a prospektust, azt mondtam, leülök és végigböngészem.

Behuppantam a fotelba, úgy tettem, mintha kurvára érdekelne az egész, de azt vártam, hogy tiszta legyen a terep. Végre már csak én tartózkodtam az irodában. Amíg a világ világ, nem bambulhattam a prospektust. Fölálltam odamentem a pulthoz, úgy tettem, mintha fizetni szeretnék benyúltam a kabátom belső zsebébe, de a pisztolyt vettem elő. Magam előtt tartottam, már éppen készültem elmondani a litániát, de az egyik hölgy, ahogy meglátta kezemben a gitárt, megeresztett egy csatakiáltás és nekem rohant. A döbbenettől szóhoz sem tudtam jutni. Még ilyet nem láttam a pályafutásom alatt, nem is hallottam, hogy valaki nekirohanjon egy fegyveres manuskriptnek. Pedig ez történt. A nő nekem rontott, félrelökött. Utána nyúltam, de csak a haját sikerült elkapnom. Megpróbáltam visszahúzni, de a nőciben olyan erők tomboltak, hogy a hajával húzott ki az iroda elé. Szép kis baleset, annyira ledöbbsentem a nő viselkedésén, hogy lépéselőnyre tett szert. Lőni nem akartam, ott álltam az iroda előtt, a maca üvöltött, mint a fába szorult féreg, a tömeg meg csak egyre gyűlt körülöttem. Hiába akartam az irodába visszarángatni a hajátnál fogva, pedig szegényt már félig megkopasztottam, annyi haj volt a kezemben, mégsem sikerült. Ott állt, mint egy cövek és üvöltött: Rabló! Ki akar rabolni! A járókelők néztek, mint a moziban. Élő egyenes adásban részesei lehettek egy rablásnak.

Közben a szomszédos üzletekből is kijöttek és azt kiabálták, ne hagyjanak meglépni, ki akarta rabolni az irodát. A járókelők körbevették. Valaki kiütötte a pisztolyt a kezemből, én közben elengedtem a nő ha-

ját. Ott álltam fegyver nélkül. Csapdába kerültem. Patthelyzet alakult ki. A tömeg körbevett, de nem mertek közelebb jönni, várták a zsarukat. Nem mer-tem megkockáztatni, hogy a másik fegyverért nyúl-jak, mert ha lehajolok teljesen ki vagyok szolgáltatva, akkor biztosan rám rohannak.

Kínéztem magamnak a legkisebb férfit és teljes len-dületből nekirontottam. Sikerült a tagot "lebontanom" a lábáról, a résen kiugrottam, és ami belefért, tepertem... Végül is a szabadságomért szaladtam. Mint a nyúl, úgy lőttem ki a tömegből. Nem emlékszem, hogy bárki is utánam szaladt volna, de hallottam, mikor kiabálták: Fogják meg! Rabló! - zengett az egész aluljá-ró. Ahogy rohantam a feljáró irányába egy férfi el akart gáncsolni. Dühömben teljes erőből nekiszaladtam, a tag úgy elszállt, mint akit a mozdony csapott el. Hallottam, mikor a feje koppant a betonon. Akko-rát repült a manus, mintha az olimpián készülne meg-dönteni a távolugrás világcsúcsát. Sose szerettem a kontár alakokat, akik mások dolgába ütik az orrukat. Egy szuszra a Nyugati aluljárójából a Margit híd pesti oldaláig szaladtam. Leráztam az üldözőimet, a 2-es villamossal eltűntem a környékről. Útközben egy ku-kába dobáltam a ruhám felső rétegét, mint már több-ször is. Ennek a csövesek örültek a legjobban, mert drága kabátokat hagytam a kukában.

Hazamentem, levontam a következtetést: forgalmas helyen egyedül nem lehet sikerrel rabolni. A kudarcból egy kicsit elment a kedvem, de se baj, majd a következő sikerül - ekképp próbáltam magamat nyugtatni. Egyelőre ugrott a nagy karácsonyi bevásárlás, üres volt a kasz-szám. Annyira dohány nélkül maradtam, hogy még az autóm is kisebbre kellett cserélnem.

A kocsi eladásából, vagyis a különbözetből egy darabig nyugton maradtam, de nálam a nyugalom eb-ben az esetben elvont fogalomnak bizonyult. Pörgött az agyam, nem hagyott nyugodni a kudarc. Egyálta-lán, miképp történhetett ez a blamázs, hogy egy nő ki-babráljon velem? A mai napig nem értem, hogyan mert nekimenni egy fegyveres férfinak. Csodálom a bátorságát, én a helyében behúzó a nyakam és kus-solok, de ő nem. Olyan hangon üvöltött, hogy egy cse-

roki indián is megirigyelhette volna a hangját. Egy alkalmazott, akinek nem is a saját pénze, miért kockáztat? Minden tiszteletem a hölgyé, azóta sem találkoztam ilyen harcias nővel, de azt hiszem, nem is fogok. Egyedi jelenségnek bizonyult a hat év alatt. Néha veszíteni is tudni kell, még akkor is, ha egy nő győz le. Nem sikerült a balhé, viszont nem is kaptak el, de tanultam az esetből, a későbbiekben nem fordulhat elő, hogy ne sikerüljön.

A rendőrségi kihallgatások során kiderült, hogy az alkalmazott, aki a Whiskysnek rohant nem bátorságból állt ellen. A fiatal nő hisztériás rohamot kapott. Maga se tudta mit csinál, amikor nekiment a fegyveres férfinak. A két megtámadott nő, most hat évvel a rabláskísérlet után sem dolgozta fel, ami történt. Egyikük sem kívánt az ügyel kapcsolatban nyilatkozni. A történethez az is hozzátartozik, hogy utólag kiderült, a rablás előtt több tanú is észrevette, hogy Ambrus álcázta magát, azért visel parókát és napszemüveget.

Közben egy másik irodánál befizettem egy síutat - ezzel akartam meglepni a barátnőmet. Néha azért tiszteséges szándékkal is jártam utazási irodákban. Igen ám, de utazás előtt egy nappal hová vetett a sors? A kaszinóba. És ha már oda tévedtem, gondoltam, megfialtatom a pénzem. Hadd ne mondjam, mi történt, ki lehet találni, én nem arról voltam híres, hogy nyerek. Mindig buktam, most is az összes pénzem elúszott, röpke egy óra alatt.

* * *#

11. PÉNZ A SIUTRA

Még arra sem maradt, hogy tankoljak. Éppen csak hazaértem, kifogyott a benzin. Az volt a szerencsém, hogy legalább a síutat előre befizettem.

Azon gondolkodtam, kitől tudnék egy kis pénzt kölcsönözni, de jött az ihlet. A Villányi úton lévő lakásomtól nem messze működött egy kis utazási iroda. Pont megfelelt, nem is lett volna időm nagyobb balhé előkészületeire.

Az iroda egyszerű esetnek tűnt. Csöndes hely, forgalom alig, mi kell még? Minden adott volt a sikerhez. Hogy stílszerű legyek, síkabátban látogattam meg az irodát a 8. fegyveres rablásom idején, 1993. decem-

ber 27., délután 17 órakor.

Sokat nem totojáztam, zárás előtt tettem tiszteletem, a duma a szokásos "utazni akarok" - ezt mondtam az alkalmazottaknak. Szegények nem is sejtették, hogy pár másodperc múlva már fekszenek... Pardon, nem feküdtek, csak guggoltak, ugyanis nem volt akkora hely, hogy mind a ketten feküdjenek. Inkább beguggoltattam őket a sarokba. Az elején azt hitték, viccelek, nem vettek komolyan a pisztolyom mérete miatt. Egy 6.35-ös Zbrojovkával hadonásztam, azt tudni kell, hogy ez a fegyver nem a nagyságáról híres. Simán elfér az ember tenyerében. Azt hitték, hogy vízipisztoly, de rám néztek, s látták az elszántságom, nem hagytam semmi kétséget afelől, hogy miért jöttem. Nagyon gyorsan végeztem, összeszedtem a fiókokból a dohányt, elvágтам a telefont, elkértem a kijáratí ajtó kulcsát, bezártam, és már ott sem voltam.

Talán egy percnél nem töltöttem többet bent, igaz a zsákmány sem verte az eget. Szerény összeget, sikerült megkaparintanom, de aki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. Durván négyszázezer forintot hoztam el. Mire föleszméltek, hogy kirabolták őket, már árkon-bokron túl voltam. Útközben eldobáltam a kabátomat, meg a parókát, most nem taxival mentem, az iroda közel volt, miért költsek fölöslegesen. Öt perc alatt ha-zaértem, még így is tettem egy kis kerülőt, elszórtam magamw után egy kis örölt borsot, ha a kutyát bevetik, szegény pára megzavarodjon. A nyomkereső kutyusok nem bírják a csípőset.

Megoldottam a problémát. Másnap tudtam utazni.

Nagyon szerettem síelni, képes voltam kockáztatni, csakhogy mehessek a hegyekbe. A hegyi levegő nekem mindig jót tett, kiszellőztettem az agyam, kipihentem a munka fáradalmait. A levegő, a hegyek szépsége rabul ejtett. Egy hegyvonulat is lehet szép, fenséges és nekem mindig csodálatosnak tűnt a szemem elé táruló látvány. Gyerekkoromban nagyon sokat barangoltam, jártam az erdőket, a környező hegyeket, a Hargitát - ott születtem. A rengetegben éreztem magam biztonságban. Mikor az apám elvert - nem azt mondom, néha igaza volt, de általában akkor érezte jól magát, ha berúgott és utána valakin levezette a feszültségét, én kéznél voltam, ezért

rajtam csattant az ostor - fogtam magam, fölmentem a hegyekbe. Mindig világgá akartam menni, fájt az igazságtalanság, magányosnak éreztem magam. Mintha én lennék Ábel a rengetegben. Az ő élete hasonlított az én nyomorúságos sorsomhoz. Senki nem értett meg, nem volt anyám, akihez odabújjak, aki megvigasztalna. Nem kaptam senkitől szeretetet, a durva pokróc apámtól nem várhattam érzelmeket. Az apám soha nem tudta kimutatni a ragaszkodását, néha úgy éreztem, hogy nem is ő az apám, csupán egy kolonc vagyok a nyakán, amit férfiúi hiúságból nem dobott el.

Nem születtem bűnözőnek, szerintem senki sem születik annak. Az élet hozza magával. Lehet, hogy genetikailag hajlamos vagyok a bűnözésre, de a problémák mindig a gyökereknél kezdődnek.

A gyerekkor határozza meg az ember sorsának alakulását, jó vagy rossz irányban. Nekem ekkor jöttek a problémák, amit a környezetem nem tudott kezelni. Most túlzok, ugyanis nekem nem volt környezetem, a nagyanyámat leszámítva nem volt senkim. Csak papíron léteztek a szüleim. Nem tudom, most miért panaszkodom, más is felnőtt szülő nélkül és tisztességes ember lett belőle. Magamról ezt nem mondhatom el, már kiskoromban sem bírtak velem, egyik iskolából mentem a másikba.

A gyerekkorom megér egy kisebbfajta litániát, mégsem szeretnék az akkori csibészseégeimről írni. Elég, ha a hat év rosszát megírom. Ha mindent leírnék, az olvasók joggal gondolnák, hogy én képviselem az ördögöt a Földön.

Egy időben a sajtó a Magányos Farkasjelzőt akasztotta rám, azt hiszem, ez nagyon találó. Többnyire egyedül raboltam, egyedül, magányosan cserkésztem be a zsákmányt, ami az én esetemben pénzintézetet jelentett. Később ragadt rám a whiskys jelző, de ezt nem szerettem. Ha a városban történt egy fegyveres rablás, mindjárt azt írták, hogy a whiskys volt. Majdnem minden balhét nekem tulajdonítottak. Egy idő után a tököm kezdett kilenni az újságírókkal. Anélkül se nagyon szívleltem őket, mert néha akkora hülyeségeket írtak velem kapcsolatban, hogy legszívesebben fölrúgtam volna a Holdra mindegyiket. De minden tudósítás után

nyeregben éreztem magam. Csak találgattak, soha semmit nem tudtak konkrétan, ez nekem kedvezett. Nagyon sokszor már örvendtem is a hülye írásaiknak. Azon gondolkodtam, hogy föl hívom valamelyik firkászt és elmondok egy-két részinformációt magamról, hogy még véletlenül se írja még egyszer azt, hogy buzi vagyok. Ugyanis lebuziztak egy bűnügyi magazinban. El lehet képzelni, mennyire jól voltak informálva a tudósítók. Akkor mit várhattarn egy mezei firkásztól, ha egy szakbarbár is ezt írja.

Az első évemet, amit rablásnak szenteltem jónak mondhattam a 93-as évet hat és fél millióval zártam, ennyi maradt tisztán. Lacikát meg Karcsit lerendeztem, ők is megkapták a saját részüket, nekem a hat és fél millió tiszta bevétel maradt. Ebből nem kellett adóznom, igaz őket sem jelentettem be az adóhivatalnál. A 94-es évben ezt túl akartam teljesíteni. Mint a kommunizmusban, amikor előírták az éves tervet, ha esett, ha fűjt, túl kellett teljesíteni. Megpróbáltam én is ezt a szemléletet követni, minden korszakból lehet egy keveset tanulni, és nem szégyen a tanulás, még ha a kommunista múltat veszem is példaképül.

* * *#

12. ELBORULT AGGYAL

Úgy döntöttem, nem aprózom el a dolgokat, elég volt a pitiáner utazási irodákból. Jöhet a nagyobb falat, ide nekem a koncot! Megvan már a rutin, az időmet nem fecsérelem csipp-csupp dolgokra, úgy éreztem, nem lehet akadály egy nagyobb pénzintézet sem.

Éppen bókászta Budán, kerestem a megfelelő célpontot, mikor utamba esett egy takarékszövetkezet. Ismerik azt a reklámszöveget? Biztos hallották, így hangzik: Utba esik jövet menet, a takarékszövetkezet. Pont nekem is utba esett... Ha már ott voltam, gondoltam megnézem. Nem vacilláltam, döntöttem. Megcsinálom! A feltételeknek megfelel, a közelben nincs jard, csendes helyen található, könnyen el lehet tűnni a környékről, szóval ideális. Mi kell még a sikerhez? Egy kis bátorság, ez nekem megvolt. Azt mondjuk, bátraké a szerencse – meg a hülyéké.

Nem tudtam eldönteni a kettőből melyik vagyok, ezt önökre bízom, döntsék el hová tartozom, én tudom,

ki is vagyok valójában.

Itt már komolyan készültem, nem mintha korábban félvállról vettem volna a melót. Igaz, előtte a parókat ritkán használtam, de egyre több fantomkép készült, így új séróval rukkoltam elő és innentől kezdve mindig parókában melóztam. Nagyon lazán fogtam föl a dolgokat, néha attól féltem, hogy a lazaságtól szétesek. Az önbizalmam kurvára megnőtt. Vettem egy TT pisztolyt. Régi típus, de nagyon megbízható, pontosan lehet vele lőni a hosszú csőve miatt. Persze ki kell ismerni, ennek a típusnak is vannak hiányosságai, de nincs olyan fegyver, ami tökéletes lenne. Nagyon sokat gyakoroltam, volt olyan, hogy egy délután többet lőttem, mint egy kerületi kapitányság járőrei egész évben. Azért gyakoroltam, ha egyszer egy melónál tűzharcba keveredek, tudjak pontosan lőni, és a tagot ne fejbe löjöm, hanem a kezét vagy a lábát találjam el. Magyarul, ne öljern meg, csak harcképtelenné tegyem. Erre is föl kellett készülnöm sosem tudhattam mi vár rám, ha bemegyek egy bankba. Netán kifogok magamnak egy olyan biztonsági őrt, amelyik azt hiszi magáról, hogy ő a Clint Eastwood és elkezd a fegyvere után kapkodni. Eleve vesztésre van ítélve, mert nekem ott a kezemben a pisztoly, csőre van rántva, esélye egyenlő a nullával. Mire ő előveszi, kibiztosítja, csőre tölti, én már egy egész tárat beleeresztek.

Az örök csak közvetlen életveszély esetén használhatják a fegyverüket, de ez elég elvont fogalom. A közvetlen életveszélyt mindenki másképpen értelmezi, nehéz konkrétan meghatározni ezt a tényállást. Valójában nem lőhetnének egy zárt helyiségben, ami tele van ügyféllel. Képtelenség úgy harcképtelenné tenni valakit, hogy más ne sérüljön meg. De sose lehet tudni, melyik őr veszíti el lélekjelenlétét. Nem árt ha látja, neki nem sok babér terem, ha a kezében a pisztoly és úgy mégis be, nem pedig ott rángatod elő.

A kiválasztott "célpont" tökéletesen megfelelt az ízlésnek, ugyanis nagyon könnyen el lehetett tűnni a környékről. A pénzügyi közeli közelében egy sikátorszerű lépcső vezetett föl a Budai Várba. Ha netalán a zsaruk időben érkeznek a helyszínre, akkor sem tudnak kocsival üldözni. (Ha jól számolom, akkor ez a kilencedik balhém. A szá-

moknál maradva nem statisztikát vezetek, hanem megpróbálom időrendben felsorolni a rablásaimat, ugyanis csak most jön a java, eddig tartott a bemelegítés). Megérkeztem a helyszínre, terepszemlét tartottam a közelben. Kerestem egy kocsmát, ahonnan szemmel tudtam tartani a pénzügyi bejáratát. Beültem a kricsmibe, rendeltem egy kör piát, közben figyeltem a bank mozgását, vagyis az ügyfélforgalmat. Hogy ne unatkozzak, elkezdtem játszani egy játékgépen. Persze vesztettem, mint általában, de abból indultam ki, hogy pár percen belül úgyis milliós leszek, mit számít ez a pár ezer forint, amit buktam. Most a whisky mellé ráadás-ként még sört is ittam, kezdtem beállni, lassan duplán láttam mindent. Fizettem, gyorsan kimentem. A friss levegőtől egy kissé jobban lettem, de azért így is éreztem a pia hatását.

Egy taxit leállítottam a közelben. Még nem tudtam, hogy merre menekülök, ez attól függött, hogy mennyi időt töltök bent. Ha sokat, akkor taxival menekülök, ha gyorsan kirámolom, akkor simán elsétálok a környékről. Amíg magamban meghánytam-vetettem a dolgokat, addig odaértem a pénzügyi elé. Ahogy benyitottam, láttam, hogy rajtam kívül nincs senki a bankban, így nem sokat teketóriáztam, odamentem a főpénztárhoz.

- Kézcsók, hölgyem, pénzt szeretnék kisebb címletekre váltani, tudna ebben segíteni?

- Egy pillanat, megkérdezem a kolléganőmet - mondta a hölgy.

Üzletember benyomását keltettem, senki nem gyanakodott, mikor benyúltam a zakóm belső zsebébe. Laza mozdulattal elővettem a gitárt és ráfogtam a pénztáros hölgyre. A nő nézett üveges szemekkel, azt hitte, hogy rosszul lát. Hihetetlennek tűnt neki, hogy egyik percben még egy udvarias ügyfél voltam és a következő pillanatban egy vérszomjas bankrabló. A körülményekhez képest megpróbáltam udvarias maradni, de meg kellett szólalnom, hangtalanul nem lehet bankot rabolni.

Ekképp vonyítottam el magam:

Mindenki a földre, egy rossz mozdulat és máris a túlvilágon talá ják magukat. Remélem, ér jük egymást, ez egy bankrablás, jobb a békesség, ha csöndben maradnak és követik az utasításaimat nem lesz senkinek bántódása.

Nyugodtan viselkedtem de határozottan. Főlöskéges nagyon üvöltözni, csak jobban megrémisztem az alkalmazottakat, ha nem kiabálok, akkor is ideadják a pénzt. Betereltem a fiókvezető irodájába mindenkit, ha netalán valaki benyit, ne lásson semmi szokatlant.

Így nyugodtan nekiláthattam összeszedni a pénzt a fiókokból. Miután végeztem, kihívtam a pénztárost az irodából és elkértem a páncélszekrény kulcsát. Meg is kaptam, de a kurva páncél kifogott rajtam. Sehogy nem bírtam kinyitni, akárhogy tettem bele a kulcsot nem nyílt az ajtó. Ezt az égést! Milyen gengszter vagyok, ha egy rohadt kulccsal sem tudom kinyitni a széfet? Szégyen, nem szégyen - segítségért folyamodtam. Szóltam a pénztáros hölgynek, aki ott állt melletttem és nézte a szenvedésem, segítsen már egy keveset, nem boldogulok a zárral, hátha ő több sikerrel jár. (Egyértelrnű volt a dolog nem megfelelő helyre tettem a kulcsot még szép, hogy nem fordult el a zárbán.) Vonakodva, de segített. Megköszöntem az együttműködést, miután kinyílt a széf, a hölgyet visszaküldtem a helyére, most már egyedül is boldogultam. Összeszedtem az ott talált pénzt, de kevésnek bizonyult. A mai napig is szégyellem, amit akkor csináltam. Nem tudom megmagyarázni az okát, hogy miért tettem. Talán, mert kevés pénzt találtam a széfben, nem tudom. A lényeg, szóltam az alkalmazottaknak, hogy tegye ki mindenki a pénztárcáját. Én kapzsi állat még a pénztárcájukból is összeszedtem a dohányt. Teljesen kikapcsoltam, nem gondolkodtam. Azóta is bánom ezt a lépésemet. Legszívesebben elszülyednék szégyenemben. Többször is gondoltam rá, visszaadom a pénzüket, de nem mertem bemenni a pénztáratba. Félttem, hogy lebukok.

Hiába ment volna a Whiskys a takarékszövetkezetbe. Ma már az akkori alkalmazottak közül senki nem dolgozik ott. A maiak is csak hírből ismerik a rablás történetét, amely valóban attól lett más, mint a többi, hogy a három alkalmazott csaknem teljes havi fizetését is elvitte a tettes. D. Bélánétól 8 ezer 900 forintot, G. Lászlónétól 22 ezer, míg M. Imrénétől 40 ezer forintot. Ezenkívül a banktól közel másfél millió forintot zsákmányolt. Ez volt az egyetlen alkalom,

amikor Ambrus Attila az alkalmazottakat is kirabolta, ráadásul nőket. Később, elfogása után a Whiskys, amikor csak tehetette a vele készült interjúkon keresztül rendre bocsánatot kért az érintettektől. Magyarázatként mindig csak annyit mondott: sajnálom, egyszerűen elborult az agyam.

A pénztárosoktól durván 80 ezer forintot szedtem össze, a teljes bevétel 1 200 000 ezer forintra rúgott. Közben az alkalmazottakat bezártam az irodába. Ha volt időm, mindig ezt csináltam, így nem tudtak utánam jönni, nem kérhettek segítséget, nyugodtan elszálhattam. Útközben lehúztam a bajszom, eldobtam a ruháimat és a balhétől számított húsz perc múlva már otthon számoltam a pénzt. Ripsz-ropsz egy-kettőre le tudtam a melót. Két perc alatt megkerestem a dohányt. Jól jött mert előtte nagyon lecsontozódtam anyagilag. A pénz másfél hónapig tartott, készülhettem a következő rablásra, hajól számolom, akkor ez volt a tizedik balhém.

* * *#

13. BAKONYVIDÉKE ELŐSZÖR

Jártam a várost és egyre több pénzintézet került a noteszomba. Mindent feltüntettem, a pénzintézet nevét, a kerületet, az utcát, a házzszámot és hogy mennyire veszélyes a kivitelezés, milyen messze van tőlem a legközelebbi kapitányság. A veszélyességi fokokat három kategóriába osztottam: könnyű, közepes és veszélyes. Elég volt belenézni a noteszba és máris minden adat rendelkezésemre állt. Nem kellett újból végigzongoráznom, ha éppen találtam magamnak egy szimpatikus bankot. Így került képbe a Rádai utcában lévő takarékszövetkezet. Azért választottam ezt a pénzintézetet, mert az utcára eső részét tatarozták, föl volt állványozva, onnan nem lehetett belátni. Minél kevesebben látják, mi történik bent, nekem annál jobb. Már csak azért is, mert akkoriban jött be divatba a rádiótelefon, minden harmadik ember rádiótelefonnal mászkált. Elég ha csak egy meglát munka közben. Amíg én bent tevékenykedem, addig ő simán tudja értesíteni a jardot. Észre sem veszem és máris farkasszemet nézhetek a rendőrökkel. Na ez nem hiányzott, bármi, csak ez nem! Rendőrt lelőni nem egy leányálom. Nagyon sokszor az alkalmazottak nemtörődömsége

miatt sikerült kirámolnom az aktuális pénzintézetet. A Rádai utcában lévő takarékszövetkezetnél is ez segített. Itt olyan könnyelműek voltak, hogy szerintem bárki ki tudta volna rááldoz és kifigyeli a szokásaikat. Hogy miben hibáztak? Nagyon sok mindenben. Elég ha csak annyit említek, az volt a bevett szokásuk, hogy ebédidőben kijöttek vásárolni, a rácsot félig lehúzták de az ajtót nem zárták be. Aki meg bent maradt, a konyhában ebédelte. Senki nem maradt az előtérben, mindenki zabált, így üresen maradt a pénzintézet. Mivel az ajtót nem zárták kulcsra, ha netalán valaki bement, a hátul zabálók azt hitték, hogy a kollégák jöttek vissza a bevásárlásból.

Több napon keresztül figyeltem, hátha néha mégis bezárják maguk után az ajtót, de a szokás rabjává váltak. Nem is sejtették, milyen veszély leselkedik rájuk. Ilyen pancser társaságot még nem láttam, ennyire fittyet hánynak a biztonsági előírásokra, gondoltam, megleckéztem őket, majd csak tanulnak a hibából. Meg aztán a renoválás is kedvezett, már csak az időpontot kellett kiválasztanom. A rossz időt kedveltem, ilyenkor az utcán kevesebben bóklásznak nem zavarnak a munka közben, még a zsaruk is behúzódnak valami védett helyre.

Hiába vártam az esőt nem akart rosszra fordulni az idő. Még imádkoztam is, de az istenek nem akarták meghallgatni. Több istenhez is fohászkodtam, de valahogy süket fülekre találtam. Gondoltam magamban, le vagytok szarva, úgyis megcsinálom a balhét, ha cigánykölykök potyognak az égből, akkor is bemegyek és kirámolom a bankot.

1994. március 21., hogy milyen napra esett március 21., azt nem tudom, de biztos nem péntekre. Általában a hét elején, közepén indultam pénzbeszerző útjaimra, a péntek kiesett a szórásból nem tudom, hogy pénteken miért nem raboltam, talán kicsit babonás vagyok, ha az úton előttem átment egy fekete macska egyből keresztet vetettem. Utóbb aztán be is igazolódott, a péntek számomra végzetes.

Megérkeztem a helyszínre a Rádai utcába. Mindig egy órával korábban mentem a rablás kitűzött ideje előtt. Sosem lehet tudni, mi jön közbe. Ez az óra arra volt jó, hogy leellenőrizzek mindent. Még egyszer mindent át-

gondoltam, bementem a közelben egy kocsmába megittam a szokásos whiskymet. A toaletten megigazítottam a sérómat, a parókát jól ráhúztam a fejemre nem akartam menekülés közben elhagyni. A pisztolyt csőre töltöttem visszatettem a hónaljtokba és elindultam. Eljött a déli zárás ideje a szokásos forgatókönyv szerint: kijön két alkalmazott és irány a közért. Én az utca túloldaláról végignézttem, ahogyan elmennek. Körülnéztem, tisztának tűnt a terep, nem volt más hátra, elindultam a takarékszövetkezetbe. Átbújtam a rács alatt, félig volt csak lehúzva, kinyitottam az ajtót és beléptem. Nem kellett semmit mondanom, hogy föl a kezekkel meg ilyesmit, ugyanis nem volt senki, akit megfektessenek. Üres volt a pénztintézet, hátul zabáltak. Szép csöndben hátramentem és rájuk nyitottam az ajtót. Éppen a levest ették. Előtte azért elővettem a pisztolyomat. Az egyik alkalmazottnak a keze megállt félúton, éppen vette volna szájához a kanalat, mikor meglátott, úgy maradt, nézett, mint a moziban. Egy cseppet meglepődött, láttam rajta, hirtelen nem tud hová tenni, de kisegítettem lányos zavarából.

- Mindenki a földre! Elég meggyőző lehettem, olyan vehemenciával vágták magukat hanyatt, hogy még a levesestál is kiborult.

- Semmi ostobaság, mindenki a helyén marad!

Meg sem mertek szólalni, mintha egy némafilmbe csöppentem volna, olyan csönd volt. Az asztalról csöpgött az egyikre a leves, de meg sem mert moccanni.

- Kezeket a tarkóra és ne nézzenek rám! - adtam ki az ukázt. Úgy feküdtek a konyhában, mintha lövészárokban lennének bombatámadáskor.

Ezzel megvoltam- Az alkalmazottakat lerendeztem, jöhetett a pénz összeszedése. Rájuk csuktam az ajtót és elkezdtem pakolni a dohányt.

Éppen a pénztárnál tartottam, mikor nyílik az ajtó. Mit látnak szemeim, a két alkalmazott hamarabb visszajött, mint számítottam és ott állnak kitágult pupillákkal. Annyira meglepődtek, hogy egy idegen éppen a pénztárban teszi a dolgát, hogy csak álltak és az agyuk leblokkolt.

Illedelmesen köszöntem, közöltem a két megszépent hölgygel, hogy a központból vagyok és a pénztár-

bizonylatokat jöttem ellenőrizni. Hitték is meg nem is, de elindultak befelé, becsukták az ajtót és gyanútlanul felém jöttek. Meglepődtek, mikor a pultról fölvettem a gitárt és rájuk fogtam, túl közel voltak hozzám, hogy megkíséreljék a menekülést.

- Sajnos nem a központból vagyok, de ha már itt vannak, fáradjanak beljebb és csatlakozzanak a munkatársaikhoz!

Bekísértem a két megdöbbenő hölgyet a konyhába és őket is megfektettem, most már teljes volt a létszám, mindenki, aki ott dolgozott feküdt, a munkában már senki nem zavarhatott.

Szóltam a pénztáros hölgynek, nyissa ki a pánccelt. Szó nélkül engedelmeskedett, tette a dolgát, onnan is összeszedtem a dohányt. Visszaküldtem a hölgyet a konyhába és rájuk zártam az ajtót. Miután mindennel végeztem, kimentem és teljesen lehúztam a redőnyt, nehogy még egyszer kirabolják őket. Nem akartam, hogy egy kolléga esetleg lyukra fusson. Gyorsan letudtam a házi feladatot. Robogtam haza megszámolni a dohányt, mert a súlyából ítélve soknak tűnt. Jól saccoltam, négy és fél millió forintot szedtem össze hamarjában. Nem kellett senkivel osztozkodnom, a kiadásokat leszámítva akkor is egy egész kis vagyonnak számított. Szó szerint megrészegettem tőle. Egy egész halom pénz és ez mind az enyém! Hihetetlennek tűnt, és jóformán el sem fáradtam, ilyen könnyen még nem raboltam.

Másnap lecseréltem a régi autót és megvettem álmaim verdáját, egy cupe Merdzsót, magamnak tudhattam az országutak királyát. Nem akartam elhinni, hogy ez az enyém. Gondoltam, az irigyeimet megeszi a fene, ha meglátják a kocsimat. Nagyon sok olyan emberrel voltam kapcsolatban, akik nem csípték a búrát. Nem tudták elfogadni azt a fölállást, hogy én jobban élek mint ők, akik itt születtek. Nem vitték semmire, erre ideállít egy bolond székel, aki még beszélni sem tud rendesen és tessék, jobbnál jobb autókkal mászkál, úgy él, mint egy kiskirály.

A rosszakaróim nem tudhatták, hogy én milyen áron élek úgy, ahogy élek, ők csak a végeredményt látták. Persze, hogy baszta a csőrüket.

Mindig tettem egy lapáttal arra, hogy ne szívlelje-

nek. Soha nem volt egy igazi barátom, mert egy barát-nak illik elmondani, miből élek. Én meg ezt nem akar-tam, inkább vállaltam a magányt, mintsem valaki elpo-fázza a dolgaimat.

* * *#

14. NAGY UTAZÁS

A kocsivásárlás után hazamentem Erdélybe. Azért nem mondom, hogy Romániába, mert a tököm ki volt a románoktól. Először is a Javítóintézetben, ütöttek mint a lovat, azért is mert nem tudtam románul mindig azt mondták, hogy hazátlan kutya vagyok.

Ambrus Attila 14 éves korában a csíkszeredai Már-ton Áron Liceumba kezdett járni. Tizedik osztályos volt, amikor barátaival elhatározta, hogy együttest alakíta-nak. Miután nem voltak hangszereik és reményük sem arra, hogy szüleik vesznek nekik, elhatározták, hogy megszerzik egy másik, helyi banda szerelését. Így is tettek. Betörtek és elvitték a kötöttárugyár zenekará-nak hangszereit. Családja szerint Attila mindent magára vállalt. Ennek köszönhetette, hogy javítóintézetbe kellett mennie. Ott szakmát tanult. Erősáramú villanyszerelő lett. Apjával nem tartotta a kapcsolatot, anyjával sem. Mikor kiderült, hogy elfogták mindkét szülő meg akar-ta látogatni, de Attila nem kívánt találkozni velük. Azt mondta, ha addig nem voltak mellette, nem szerették, ezután sem kíváncsi rájuk.

A katonaságnál sem beszélhettem magyarul, azt mondták a feletteiseim, hogy Romániában a román a hi-vatalos nyelv nem a magyar, köteles vagyok románul beszélni. Ezt el is fogadtam, igazuk volt. Ha az ember Romániában él, akkor az a minimum, hogy megtanúlja az ország hivatalos nyelvét.

Az én esetemben a módszerekkel akadt probléma, meg aztán mi az, hogy nekem nincs hazám - érveltem -, de többnyire bunkókkal voltam körülvéve és süket fü-lekre találtam. Mindig attól féltek, hogy a magyarok le-rohanják Romániát és el-foglalják Erdélyt. Nem az én asztalom a politika, nem is értek hozzá, de a tudat, hogy hazátlannak hívnak

nem hagyott nyugodni. Ez is nagy szerepet játszott abban, hogy eljöttem az országból és megpróbáltam beilleszkedni egy új hazába.

Azt hogy mennyire sikerült nem tudom, de egy biztos, nekem Erdély marad a hazám, bármennyire jó is itt. A szülőföld, az szülőföld marad, akármilyen történt a múltban. Volt olyan időszak, hogy minden második hónapban hazamentem. Kevés időt töltöttem otthon, két-három nap bőven elég volt látni a nyomort. De én nem is ezért mentem, hanem kiélni a szenvedélyem. Fogtam magam, bepakoltam a hátizsákba egy kis elemózsiát és irány a havasok. Előfordult, hogy napi huszonöt kilométert gyalogoltam a havasokban és nem találkoztam emberi lényvel csak állatokkal. A magány, a gyaloglás, az erdő megnyugtató. Ez több volt, mint hobbi, igen azt hiszem, mondhatom azt is, hogy szenvedély. Imádtam a havasokat. Annál jobb érzés nincs, mint amikor egy jó kis szalonasütés után lefekszem a mohára és hallgatom a vadon morajlását. Ez olyan muzsika, amit nem lehet leírni, ezt hallani kell és érezni, ahogy a fenyves éli az életét, az állatok hangját a neszeket, amit nem lehet megfejtetni csak fekszel és nézed a kék eget. Mindenkinek ajánlom, aki szereti a természetet.

Most kivételesen az új autómata mentem megmutatni az ismerősöknek. Talán egyfajta elégtétel is volt bennem. Bizonyítani akartam az apámnak, hogy én is vagyok valaki. Régebben azt mondogatta, hogy soha az életben nem viszem semmire, örök vesztes leszek. Az öregem ráérezett, de akkor még éltem a szabad ember gondtalan világát, nem tudhattam, hogy a jóslata beteljesedik. Itt volt az alkalom a bizonyításra, a pénz és az autó épp elég - gondoltam -, befogom vele az öregem száját.

Az évek folyamán nagyon sok mindenre rájöttem, miszerint a pénz nem minden, ha nincs eszed, akkor megette az egészséget a fene. Velem is ez történt, de utólag betudtam a tapasztalatlanságomnak.

Teltek a hónapok és a léha életvitem miatt egyre jobban apadt a bankszámlám. Közben megismerkedtem egy lánnyal, akit rá 3 napra elvittem Egyiptomba.

Az utazás vegyes érzelmeket váltott ki bennem. Mindenben volt részem: jóban, rosszban. Már a szálloda is - ahová elhelyeztek - hagyott kívánnivalót. A négycsillagos szállodának a panorámája a következőből állt: tűzfal, ha lenéztem, akkor döglött macskákat láttam a szálloda kertjében. Ez még hagyján, de olyan szag terjengett a hotelben, ha ki akartam menni, vizes zsebkendőt kellett az orromra szorítani. Mindig főztek, a szag még az ágybetétbe is beivódott.

Azért nagyon sok szépet is láttam. Többek között jártam Luxorban, megnéztem a fáraók sírját, pár napot Hurgadában töltöttem. Nyugodtan ki merem jelenteni, hogy a Vörös-tenger élővilága legegységibb a világon.

Többször merültem mindig más-más helyen, de azt, ami ott volt, soha nem fogom elfelejteni, pedig több óceánban is búvárkodtam korábban. Annyira gazdag a tenger élővilága, hogy azt el sem lehet mondani. Itt láttam először az életemben cápát igaz, hogy ezek macskacápák voltak, de akkor is csak cápa, a későbbiekben közelebbi kapcsolatba kerültem egy kékcápával, de az nem itt történt.

Megnéztük a piramisokat, a Szfinxet, elmentünk egy sivatagi túrára tevével. (Olyan bűdös volt az a kurva tevé, hogy amikor felültem rá a szagtól majdnem leszédültem.) Azt hittem, hogy soha nem lesz vége a túrának, egy idő után kezdett a tőköm kilenni a homoktól, a szemem, a szám tele lett, három nap múlva is homokot köptem.

Még sikerült megnéznem a világ legrégebbi hajóját, amit a régészek a homokból bányásztak elő. Ahhoz képest jó konzerválónak bizonyult a homok, pár ezer év után talán még vízre is lehetett volna bocsátani. Egy jó sztoriban is részem volt, de majdnem börtön lett a vége. Ha az ember fia le akar menni a piramis belsejébe, egy szűk vájaton keresztül teheti, egy normális testalkatú ember éppen hogy átfér a keskeny lépcsőrendszer lejárataán. Mi lementünk egy csoporttal, de akik utánunk jöttek, azok közül egy sváb - a maga 140 kilójával - beszorult, se előre nem tudott menni, se ki. Ott ragadt a vájat közepén. Egy darabig bírta, de egy idő után elkezdett vinnyogni, nem értettem,

mit kiabál, de nagyon groteszk jelenet volt. A tag anyira beragadt, hogy a társai hiába próbálták kituszkolni. Minéljobban ráncigálták, annáljobban üvöltött. Több mint egy órán keresztül rángatták kifelé, még kötelet is kötöttek a derekára, de sehogy se sikerült kihúzniuk.

A mi csoportunk már ájuldozott. Nagyon meleg volt a piramis belsejében, nem jött be levegő. Mindenkiről ömlött az izzadság. Én kínomban fogtam magam, lefeküdtem a szarkofágba, ott legalább egy kicsivel hűvösebb volt. Igen ám, de ajelenetet, hogy én ott fekszem egy fáraó sírjában, a biztonságiak is látták, mivel be volt kamerázva az egész helyiség.

Végre sikerült a németet kötéllel kirángatni, a tagon alig maradt bőr. Mi is kimentünk, de engem már vártak a rendőrök. Le akartak tartóztatni, amiért befeküdtem a szarkofágba. Szerencsére sikerült az idegenvezetőnknek meggyőznie őket, hogy azért feküdtem a sírba, mert nagyon rosszul lettem és féltem, hogy elájulok. Végül adtam nekik kétszáz dollárt és egyből haverok lettünk. A dollár megtette hatását a végén ők kértek még elnézést. Mindenben volt részem. Nem panaszkodhattam.

Az iroda, amivel utaztunk gondoskodott róla, hogy ne unatkozzunk. A szervezés csapnivaló volt, az idegenvezető csajszyival bementem Kairó központjába és csodák csodája eltévedtünk. A tyúknak fingja nem volt, hogy hol vagyunk. Mondtam is neki, jóban lehetsz a főnökkel, hogy ide vezényelt. Egy óra bolyongás után egy taxi vitt vissza a szállodába. Igaz, menet közben nekem kellett tartanom a kocsí ajtaját, nehogy kinyíljon.

Nap mint nap új dolgokat tapasztaltam. Amikor hajókirándulás volt beütemezve el is indultunk, de közben kikötöttünk. Vártunk egy másik csoportot, addig nekünk fölszolgálták az ebédet. Éppen zabálok, amikor a hajó mellett egy embert veszek észre, furcsa pózban. A krapek éppen szart a Nílusba. Nem zavartatta magát, hogy tőle pár méterre ebédelnek. Nyugodtan végezte a nagydolgát. Mérgemben a taghoz vágtam a tányért, de nem találtam el. Meg sem rebbent, amíg nem végezte el a dolgát, nem vett tudomást rólam. Miután befejezte a szarást, elkezdte rázni az öklét, mit képzelek én, hogy meg merem zavarni!

A lényeg, két napig nem ettem, ezek után valahogy nem jött meg az étvágyam.

Egyiptomot is letudtam a kellemetlenségeket leszámítva, jól éreztem magam. Ebben közrejátszott az is, hogy a lány, akivel voltam még friss szerzeménynek számított, akkor fedeztem föl a testét. Minden új volt számomra, nagyon jó kis bőrt fogtam ki, bármit kértem, gondolkodás nélkül megcsinálta.

Közben az Éva mellett úgy kezdtem váltogatni a lányokat, mint más az alsóneműjét, ez a fajta élvezet is emésztette a pénzem. Akkor nekem jó volt, élveztem a sikereimet. Nagyon rámenős pali lettem, akire kivettem a hálomat azt előbb-utóbb megkaptam, került amibe került. Szerencsémre az Éva elfogadta a tényállást, miszerint csajozok orrba-szájba, annyira szeretett, hogy szemet hunyt fölötte. Én meg visszaéltem a szeretetével nem foglalkoztam a lelkivilágával, önző voltam, csak saját magammal törődtem, hogy nekem legyen jó minden más pedig le volt tojva. Erről nem tehettem, hogy ilyen vagyok. Nem tanítottak meg szeretetre. Hiába akartam, a lelkem érzelemsivárnak bizonyult, üres voltam belül, azt hiszem, erről leginkább a szüleim tehettek.

* * *#

15. A KÉMÉNYBE KAPASZKODVA

A nagy utazások közepette elfelejtettem megemlíteni az egyik balhémat. Annyira összefolytak az utóbbi hónapokban

a rablásaim, hogy kifelejtettem az egyik legmelegebbet. Pedig ez volt a legnehezebb balhéim egyike. A későbbiekben ugyan akadt nehezebb munka is, de ott már a Gáborral ügyködtem.

Egyik napról a másikra pénz nélkül maradtam, így kénytelen voltam beérni egy kis utazási irodával. Nem tudtam, meg nem is volt időm a komolyabb rablást megtervezni, improvizálnom kellett. Majdnem rá is fáztam nem sokon múlt, hogy el nem kaptak. A noteszből kikerestem egy aránylag könnyű helyet, végül az O utcai utazási irodára esett a választásom. Sokat nem variáltam előző nap terepszemlét tartottam, egyszerűnek tűnt. Úgy számoltam egy-két perc és túl vagyok a nehezen. Semmilyen j el nem mutatott arra, hogy

nehéz percek várnak rám.

Hétágra sütött a nap, mikor elindultam. Otthon még lelöktem az adagomat, nem csoda, hogy izzadtam. Fogtam egy taxist és az iroda közelében megállítottam. Kérdezte a taxis, hogy miért izzadok, azt feleltem, hogy lázas vagyok, azért ömlik rólam a víz. A taxis nem tudhatta, hogy két rend ruha van rajtam, plusz a paróka, meg persze a pia, az is fűt, nem beszélve az izgalomról. Előre fizettem, mondtam, hogy várjon meg, tíz perc és jövők. Ennyi idő alatt akartam letudni a házi feladatot. Erre az alkalomra a legjobb öltönyt vettem föl, plusz a parókában úgy néztem ki mint egy túlméretezett buzi. Többen is furcsán néztek rám, de kurvára nem érdekelt mit gondolnak, nekem a pénz kellett, nem foglalkoztam azzal, hogy mit sutognak rólam. Az utca elején még be mentem egy söröző toalettjébe. Még egyszer ellenőriztem mindent, legurítottam még egy korsó sört, fizettem, és elindultam a pénzért. A legsötétebb napszemüvegemet tettem föl, már csak a fehér bot hiányzott, hogy tényleg úgy nézzek ki, mint egy süketnéma, vak buzi.

Benyitottam az irodába, köszöntem illedelmesen, mindig fontosnak tartottam az udvariasságot. Megpróbáltam eloszlatni még a gyanú árnyékát is, hogy roszban sántikálok.

Odamentem az egyik alkalmazotthoz és bemutatkoztam. A következőképp léptem színre:

- Nagy István vagyok, a Matáv marketingosztályának a vezetője. A cég egy 40 fős utat szeretne szervezni, ebben kérem az ön segítségét.

A hölgy nagyon készségesnek bizonyult, több európai körutat is ajánlott hirtelenjében.

- Ez mind nagyon jó, de egy probléma van, és pedig, meg kell várnom a pénztárosunkat. Ő tudja az anyagi keretet pontosan, bármelyik percben megérkezhet mondtam.

- Semmi probléma, foglaljon helyet - felelte a nő.

Nem kértem magam kétszer, leültem egy fotelba, de minduntalan az órát néztem, úgy tettem, mintha nagyon várnám a kollégát. A magammal hozott újságot kezdtem olvasni, közben nem vettem le a szemüvegem, alig láttam a betűket. Ez volt az első hiba, amit elkövettem! Nem vettem észre, hogy az alkalmazottak figyel-

nek. Nem láttam semmit a szemüvegen keresztül. Az irodában tartózkodott még egy férfi, az egyik alkalmazott ismerőse - ezt később tudtam meg -, az istennek sem akart elmenni. Próbáltam húzni az időt, még telefonáltam is, a nem létező munkatársamat próbáltam elérni. De amíg a világ világ, telefonálni sem lehet. Letettem a kagylót, közöltem, hogy pár perc és itt a pénztáros. Elnézést kértem a kellemetlenségért, ki akartam fizetni a telefon használatát, de közölték, szó sem lehet róla, ez belefér a szolgáltatásba. Még vártam egy keveset, de lassan közeledett a zárás ideje, a tettek mezejére kellett lépnem ahhoz, hogy pénzem legyen.

Benyúltam a zsebembe, elővettem a gitárt rájuk fogtam. Azt hiszem, számítottak erre, nem ijedtek meg, már az elején sejtették, hogy erre megy ki a játék. Hiába mondtam, hogy ez egy rablás csak néztek, le se szartak. Kinyitni a széfet!-parancsoltam, de úgy tettek, mint akik süketek, nem engedelmeskedtek. Közben az egyik nő megnyomta a hangtalan riasztót, ami a rendőrségre volt bekötve. Én ezt nem vettem észre. Abban a tudatban voltam, hogy nyugodtan, ráérősen majd csak jobb belátásra térítem az alkalmazottakat. Nem tudhattam, hogy a környék összes zsaruja elindult az iroda felé. Húzták az időt, én meg nem sejtettem, mire megy ki a játék. Először azt mondták, nincs pénz. Utána azzal jöttek, hogy van pénz, csak a páncél kulcsa a főnöknél van. Ott tőköltem barkóbaztam a lányokkal: van kulcs, nincs kulcs - így ment egy darabig. Megelégedtem az egészettel, közöltem, ha öt másodpercen belül nincs steksz, akkor lelövök valakit.

Látták, hogy nem viccelek, elővettek a fiókból egy kis méretű páncélkazettát, amit nagy nehezen kinyitottak, de végre megkaptam, amiért jöttem. A pénzt beletettem egy szatyorba, közben rájuk parancsoltam, hogy menjenek be mindannyian a WC-be. Ezt megtették, én meg bezártam őket a klotyóba.

Végre tiszta lett a terep, még felszaladtam az iroda galériájába, megnéztem, nem bújt-e el valaki, de fönt nem volt senki. Éppen indulnék kifelé, amikor látom, hogy zsaruk érkeztek. Két motoros rendőr, meg egy rendőrségi autó fékezett az utazási iroda előtt. Kész vége! Idáig tartott a szárnyalásom! -könyveltem el ma-

gamban. Képtelenségnek tartottam a kitörést, egyszerűen lehetetlennek tűnt, bármilyen próbálkozás. Még ha el is tudok szaladni, a motoros rendőrök pár másodperc alatt bekerítenek.

Nyugalmat erőltettem magamra, megpróbáltam koncentrálni, mindent számításba vettem, és arra az elhatározásra jutottam, hogy megpróbálom a lehetetlent. Kinyitottam az iroda ajtaját és kiléptem az utcára. A pénz a hónom alatt volt, a gitárt pedig a kezem ügyébe, a belsőzsebembe tettem. Az egyik motoros rendőrnek még köszöntem is. Nem értettem, miért hagy elmenni, de ha már nem tartóztatott föl elindultam. Az utca mindkét vége le volt zárva, egy-egy rendőrségi autó állt keresztbe.

Az volt a szerencsém, hogy riasztáskor a zsaruk, nem a pontos címet kapták. Egy házszámmal tévedtek, rosszul diktálta be a címet, aki értesítette a rendőröket. Ezáltal egyperces előnyre tettem szert, nyugodtan kísértáltam a kordonból nem tűntem föl senkinek.

Ha elkezdek szaladni, az esélyem egyenlő lett volna a nullával. A taxis túl messze volt ahhoz, hogy számításba vehettem volna a meneküléshez. Nem maradt más, mint az angol hidegvér. A hátamban éreztem a figyelő tekinteteket, de nem szúrta ki senki. Hétköznapi ember benyomását keltettem, mivel nem estem pánikba, nem szaladtam. Sikerült kijutnom a kutyaszorítóból. Elértem az utca elejét. Nem tartóztatott föl senki. A következő utcában az első kapualjba bementem és egy körfolyósós bérházba jutottam. Fölzaladtam a legfelső emeletre. Sikerült a padlás ajtaját kinyitnom. Behajtottam magam után az ajtót, még belülről ki is támasztottam a biztonság kedvéért, ha netalántán észrevettek, legyen időm a tetőn eltűnni. A sötétben hallgatóztam, nem jön-e valaki utánam. Nem hallottam hangokat, megnyugodtam. Most túlzok a megnyugvást illetően! Reszkettem, mint a kocsonya, még soha az életben nem féltem ennyire. Jó pár évet öregedtem, amíg kísértáltam az utcából. Ha akkor a rendőrök pontos címet kapnak, én most már nem élnék. Biztos, hogy lelőnek, mert nem adtam volna meg azt a lehetőséget, hogy élve elkapjanak.

Megfogadtam magamban, hogy engem élve nem visznek be a rendőrségre. Romániában egy párszor

megtapasztaltam a rendőrség vendégszeretetét. Arra az elhatározásra jutottam, hogy még egyszer nem fognak félholtra verni. A román rendőrségről azt tudtam, ha valakit bevitték a kapitányságra, az előállítóban megbilincseltek kezét-lábát és aki arra járt, attól kapott egy-1 sallert. Mindegy, hogy miért vitték be, úgy megverték mint a lovat. Még ki se haltgattak, már félholtra vertek, nem volt nehéz kicsikarni ezek után a vallomást. Azt mondták, amit ők hallani akartak.

Úgy hittem, itt is ugyanez a szisztéma, előbb megvernek kegyetlenül és aztán jöhet a vallatás, ahol ugyanezt teszik, de most már "hivatalosan".

Nem félek a veréstől, de nem akartam nyomorék lenni - hallottam egy-két olyan esetről, mikor a manust nyomorékká verték. Persze olyan helyen ütötték az ürgét, hogy külsérelmi nyomok nem látszottak, így nem volt bizonyíték a rendőrök ellen. Csoda, ha élve nem akartam a kezük közé kerülni? Nem tudhattam, hogy Magyarországon milyen módszerekkel dolgoznak, itt még soha nem volt bajom a rendőrséggel, jogosan féltem. Persze aki fél, miért megy rabolni? Ezt a szakmát sehol nem díjazták. Azt mégsem várhatom el, hogy babérkoszorút akasszanak a nyakamba, amit tettem, azt a világon mindenütt keményen büntetik.

A padláson számításba vettem a menekülés lehetőségeit. Egyedül a tető felé lehetett menni. Ki is nyitottam egy ablakot, kimásztam hat emelet magasságban, a cserepek törtek a lábam alatt, de elindultam. Az sem érdekelt, ha esetleg lepottyanak. Kinéztem magamnak egy kéményt, ahol aránylag biztonságban lehetek. Nagy nehezen elértem.

Bemásztam mögé, ami elég nehéznek bizonyult, ugyanis nagyon kevés hely állt rendelkezésemre. Egy rossz mozdulat és máris repülök a tetőről. Több mint öt órán keresztül kuksoltam a kémény mögött. Hallottam, ahogyan a motoros rendőrök száguldoznak, égre-földre kerestek. Nem értették hová tűnhettem el olyan gyorsan. Nagyon hamar rájöttek, elbaltázták a dolgokat. A kudarc, ahogyan becsaptam őket és az orruk előtt kisétáltam, nem hagyta nyugodni a zsarukat. Órákon keresztül dübörögtek lent a motorok. Kerestek szakadatlanul. Sejtették, hogy a közelben húztam meg az írhámat, de szerencsém

volt, senki nem látott, mikor feljöttem a lépcsőkön. Még azt sem látták, hogy melyik kapualjba tűntem el. Annyira elzsibbadt a karom a kémény mögött, hogy a végén már nem is éreztem az ujjaimat. Késő este lett mire lemerészkedtem a padlásról. Két hétig nem bírtam mozgatni az ujjamat, de megérte. A zsákmány, ugyan csak nyolcezer forintot tett ki. Nem sok, de ha a körülményeket figyelembe vesszük akkor ez soknak tűnt, persze nem a pénz. Nagyon megviselt a meló, de valahol csak saját magamat okolhattam, mert ha nem totójázok és egyből a tárgyra térek, esetleg kétszer állon vágom az illetőt, akkor ez nem fordult volna elő, de mint már mondtam, nőt elvből nem akartam megütni.

1994. július 21-én történt a rablás. Lehet, hogy elírta az összeget a Whiskys, lehet, hogy rosszul emlékszik. Egy azonban tény az irodánál tartott rovancs után 45 ezer forint híján egymillió forint hiányt jelentettek a dolgozók. Ennél a rablásnál csakúgy, mint sok másiknál már a támadás előtt felfigyeltek Ambrusra. A söröző két vendége is észrevette a parókás furcsa alakot és az iroda alkalmazottai is.

Tanultam az esetből. Arra az elhatározásra jutottam, hogy a Belvárosban soha többé nem rabolok. Ha valami gígszer közbejön, nem lehet eltűnni, nagyon gyorsan odaérnek a zsaruk. Tele van a Belváros rendőrrel, ha megkapják a riasztást egy-két perc alatt a nyakamon vannak. Ez az idő meg nem elég ahhoz, hogy tisztességesen kirabolj egy pénzügyintézetet.

Eltelt a nyár, körbeutaztam Európát, nagyon sok élménnyel gazdagodtam, és egyre inkább tudatosult bennem: pénz nélkül egy nagy senki vagyok.

A tudást nem lehet megvásárolni, de ha nincs pénz, akkor nem tudsz tanulni, nem tudod képezni magad, egyszerűen el vagy veszve. A dohány a mozgató rugója az életednek.

Legalábbis akkor így láttam a dolgokat, most már tárgyilagosan szemlélem az életem, nem minden a pénz; de akkor nekem így volt jó, nem akartam megváltozni, megszoktam ezt az életvitelt. Nagyon imponált, hogy bármit megkaphatok – ésszerű keretek között. Jóformán nem is kell megerőltetnem magam, ha azt veszem, hogy 2-3 percet "dolgozom" negyedévente, vagy félévente.

Csoda, hogy nem akartam változtatni az életemen? Egy idő után rutinná vált a rablás. Leszámítva egy-két meleg helyzetet, még élveztem is, amit csinálok. Jó szervezés, kivitelezés és dőlt a dohány. Több utazási irodát nem raboltam ki. Elég volt egy életre. Ráadásul itt nem lehet nagy zsákmányra számítani, fölösleges kockáztatni, fingért-hugyért. Nagyjából ugyanúgy zártam a 94-es évet mint az előzőt. Tartottam a szintet, igaz inflálódott a forint, de úgy gondoltam, a következő év majd sikeresebb lesz. 95-ben már nem fogadkoztam, mennyi lesz a bevételem, megpróbáltam szisztematikusan beosztani a balhékat. A zsaruk is rájöttek, egy és ugyanaz a személy követi el a budapesti balhékat egynegyedét. Egyre inkább kitüntettek a figyelmükkel. Ebben én is hibásnak bizonyultam. A módszerem - ahogyan kiviteleztem a rablásokat-megegyezett. Ami egyszer bevált, azon nem szerettem változtatni. Nagyon sok fantomkép készült rólam, de mindegyiken másképpen néztem ki. A rendőrök is rájöttek, hogy parókában dolgozom, de mindig lépéselőnyben voltam. Nem csoda, ha nem tudtak nyakon csípni. Azért egy idő után visszavettem a tempóból. Nem akartam a mohóságom miatt lebukni. Akármilyen jól is szerveztem meg a melót, mindig ott függött Damoklesz kardjaként a fejem fölött a bukás. Egy hiba és a zsaruk könyörtelenül kihasználják. Nem engedhettem meg magamnak, hogy bármiben is hibázzak. A rendőröket mindig ellenfélnek tekintettem és az ellenfelet soha nem szabad lebecsülni, még ha rendőr is. Megpróbáltam a zsaruk fejével gondolkodni. Megfordítottam a helyzetet, mit csinálnék, ha én lennék a nyomozó és meg kéne fognom a rablót? A mérleg álltalában a rabló javára billen, ugyanis, ha minden tökéletesen meg van tervezve, akkor a zsarunak nem sok babér terem. Én mindig tudom, hogy mit akarok, a rendőrök csak követnek egy lépéssel. Nagyon nehéz ezt a lépéshátrányt behozni egy olyan emberrel szemben, aki nem bíz semmit a véletlenre.

* * *#

16. BAKONYVIDÉKE MÁSODSZOR

Hiába vettem vissza magam a költekezésben, minden pénz - bármennyi is legyen az - elfogy egyszer.

Lassan készülhettem a következő balhémra. Szabad időmben, amikor jól akartam érezni magam egy-két haverrel elmentem mulatni, de nem a diszkóba, hanem igazi csárdába. Szerettem hallgatni a régi nótákat. A cigányprímások mindig jól jártak, ha nekikezdünk reggelig dajdajoztunk. Dankó Pista-nótákat kedveltem. Előfordult az is, hogy egész éjszaka az ő nótáira mulattunk. Ha egy kicsit berúgtam, mindig "repetát" kértem, ami egyszer jó, azt miért ne lehetne megismételni. Miért is ne lehetne még egyszer újra játszani, de nem a nótát, hanem a rablást? Ami egyszer jó volt, miért ne lehetne még egyszer jó? A gondolatot tett követte és arra az elhatározásra jutottam, hogy még egyszer kirámolom a Rádai utcai takarékszövetkezetet. Majdnem egy év telt el, amióta kiraboltam. Ha eléggé megváltoztattam a külsőmet, nem ismernek föl. A ruházatomat teljesen kicseréltem, vettem egy kalapot, abban szándékoztam tiszteletemet tenni a pénzügyintézetben. A pisztolyomat is lecseréltem, egy Lugert vásároltam. Annyi változott az előző forgatókönyvhöz képest, hogy most zárás előtt szerettem volna a pénzhez jutni. Ez a 12. balhém, ha jól számolom, vagyis egy tucat, ami nem semmi ebben a szakmában. Az igazsághoz még hozzátartozik az is, hogy volt két sikertelen kísérletem. 95. január 12-én reggel megtartottam a szokásos előkészületeket, ami a következőből állt: 50 fekvőtámasz, borotválkozás, a paróka fazonra nyírása, fegyvertisztítás. Még egyszer megnéztem a pénzügyintézet tervrajzát, ittam 2 deci whiskyt és előkészítettem a ruháimat. Lassan mesterfodrásznak is elmehettem volna, ugyanis minden meló után eldobtam a parókát. Az új meg többnyire női paróka volt. Fazonra vágtam, mert általában hosszúak voltak. Nem mehettem be egy bankba hosszú hajjal, t-úl feltűnő lett volna, ha az utcán ilyen burával megjelenek. Az egyik melónál nem vágtam rövidere az állhaját, emiatt majdnem lebuktunk. Kiszúrt egy rendőrijárőr. A szerencse szegődött mellénk, nem igazoltattak, mert megszólalt a rádiójuk, s egy sürgős riasztást kaptak. Mindennel elkészültem, nem maradt más hátra, mint várni a délutánt. Az a pár óra amit a várakozással töltöttem nagyon idegölőnek bizonyult, a félsz egyre

jobban belém szállt, azért is ittam, mert a pia letompított. Megfeledeztem minden bajomról nem nagyon érdekel, hogy mi lesz ha esetleg nem sikerül a balhé. Lassan közeledett az indulás ideje. Még egy utolsó korty pia - kis önbizalom-növelő - és gyerünk. Három körül érkeztem taxival a helyszín közelébe. Előre kifizettem a taxist. Úgy beszéltem meg a taggal, hogy vár másfél órát és ha nem jövök, nyugodtan menjen el. Úgy saccoltam, ha ennyi idő alatt nem érek vissza a kocsihoz, akkor rendőrségi autó szállít el, nem pedig taxi. Az volt a tervem, hogy bemegyek, terepszemlét tartok, fölmérem a helyszínt. Megnézem, hogy milyen biztonsági intézkedéseket léptettek életbe, amióta nem jártam ott.

Benyitottam. Egy kissé tartottam attól, hogy fölismernek, de jól álcáztam magam. A kalap megtette a hatását. Teljesen megváltoztatta a külsőmet, senki nem gyanakodott, amikor beálltam a sorba. Amíg vártam, mindent, szemügyre vettem. A megszokott mederben folyt a munka, semmi különöset nem vettem észre. Mikor sorra kerültem azzal a farbával jöttem, hogy nagyobb összeget szeretnék 3 hónapra lekötni, milyen a kamatlába erre az időre?

Az alkalmazott megkérdezte, hogy mennyit szeretnék elhelyezni, mert ha nagyobb összegről van szó, akkor magasabb a kamat. Azt hiszem, kétmillió forintot mondtam. Erre a nő elkezd egy nyomtatványt kitölteni, és közben kéri a személyim. Persze még mit nem! - gondoltam magamban. Elkezdtem nagy elánnal keresni a flepnit, úgy tettem, mint aki pánikba esik, de jön a mentőötlet, miszerint a kocsimban felejtettem.

Még utánam szólt, hogy siessék, mert nemsokára zárnak, kevés az idő. Ha még aznap be akarom tenni a pénzem, akkor mozogjak.

Leizzadtam mire kiértem a takarékból, de sikerült becsapnom a nőt, ha visszamegyek zárás előtt már ismerősként kezelnek. Amúgy, aki nyitáskor vagy záráskor megy be, az gyanús. Ez a két időpont - különösen a zárás - potenciálisan veszélyes. A zárás előtti időben rabolják ki a pénzügyintézetek többségét, ezért ilyenkor, kétszeresen figyelnek az alkalmazottak.

Ahogy kijöttem az első utam egy pizzériába veze-

tett. Innom kellett, megviselt a párbeszéd. Attól tartot-
tam, fölismernek, de mákom volt, még meg sem nézett
tisztességesen az alkalmazott. A pisztolyt a pizzeria
toalettjében csőre töltöttem és betettem egy újságba, az
újságot pedig becsaptam a hónom alá, ha akcióra kerül
a sor nem kell nyúlkaljak, elég ha csak az újságot a ke-
zembe veszem és máris ott a gitár. Ezt a mozdulatot
nem veheti senki észre, viszont ha benyúlok a kabá-
tomba az feltűnőbb. Esetleg figyelnek az alkalmazottak
és gyorsan megnyomják a riasztót. Hiába veszem elő a
gitárt, akkorra már bömböl az egész utca.

Zárás előtt egy-két perccel érkeztem a bejáratiajtó-
hoz, lenyomtam a kilincset és benyitottam. Ismerősként
köszöntek, mivel nem sokkal korábban jártam ott. Meg-
ismert az a nő, akivel tárgyaltam. Egyből hozzá léptem,
de előtte megfogalmaztam a mondókámat. Nem hagy-
tam szóhoz jutni, következőképpen indítottam.

- Hölgyem, sajnós közbejött egy kis probléma, most
kaptam egy telefont, vár a főnököm, ha nem gond, jövő
héten bejönnek és a pénzt akkor nyugodtan el tudnám
helyezni. Egyben elnézést kérek, amiért megvárattam és
sajnálom, hogy raboltam az idejét.

Köszöntem és elindultam kifelé. Egy férfi alkalmá-
zott jött utánam. Mivel záróra volt be akarta csukni a ta-
karékszövetkezetet. Ahogy megyek kifelé, hanyagul az
újságot a kezembe vettem. Megfogtam a pisztoly mar-
kolatát és azzal a mozdulattal megfordultam. A tag
szembe találta magát a fegyverem csövével. A pisztolyt
nekinyomtam a gyomrának és rászóltam:

- Egy rossz mozdulat és mész a levesbe! - mondtam
olyan hangnemben, ami nem hagyott kétséget affelől,
hogy komolyan gondolom az egészet.

Az alkalmazottak is hallották a párbeszédet, de köz-
ben a pisztoly csövével toltam hátra az illetőt, jött a
megszokott koreográfia, mindenki a földre vetette a pu-
hány testét, sejtették, hogy mire megy ki a játék. Most
már fölismertek. Rájöttek, hogy az előző évben is én
nulláztam le a készletüket. Egyből tudtam, ki a góré, ki
a pénztáros. Szóltam a góré csajnak, hogy mindenki ló-
duljon be a konyhába, de a pénztáros hölgy az marad-
jon. Neki még van egy kis dolga, nem tart sokáig, mind-
össze ki kell nyitnia a páncélt, utána ő is csatlakozhat a

többiekhez. Közöltem a hallgatósággal, hogy tavaly is én voltam, jobb ha engedelmeskednek, nem tűrök semmilyen lazaságot, ha teszik a dolgukat és csöndben maradnak, akkor nem lesz senkinek bántódása.

Senki nem tett megjegyzést, a pénztáros egyből nyitotta a pánccelt. Beküldtem a konyhába, ő is lefeküdt. Aztán összeszedtem az összes pénzt, a fiókokat is ellenőriztem. Onnan is besöpörtem a dohányt. Bezártam mindenkét a konyhába, fölösleges volt kapkodnom, ügyfél már úgysem jött mindent nyugodtan csináltam. Lehúztam a rácsot, bezártam magam után a kijáratit ajtót - a biztonság kedvéért. Nyugodtan elsétáltam, beültem a taxiba és hazamentem. Az akció, a tényleges rablás így sem tartott tovább két percnél, ennyi idő alatt rá-moltam ki a pénzintézetet.

A történetek óta már más a takarékszövetkezet vezetője. Az újságok többhasábos cikkben számoltak be arról, hogy fél év alatt másodszorra rabolta ki a Whiskys ugyanazt a pénzintézetet.

Ennél a balhénál nem siettem, de itt volt is idő, senki nem zavarhatta meg a tevékenységem. Messze-esett a rendőrség, biztos voltam magamban. Habár, a gyorsaság elengedhetetlen, ezen múlik a siker, itt fittyet hánytam a szabályokra, balul is üthetett volna kí emiatt az akció. Fontos része a sikernek, a rajtaütés. Mire föl-eszmélnek az alkalmazottak, összeszedik a gondolataikat, akkorra már árkon-bokron túl kell lennem. Az évek folyamán az időérzésem kifejlődött, mikor kezdtem a szakmát még stoppert használtam, de egy idő után már nem kellett az óra. Anélkül is tudtam, hogy lejárt a bizonyos két perc, nem maradhatok többet, ha nincs pénz, akkor is le kell lépnem.

Letudtam ezt a balhét. Innen másodszorra két és fél millió forintot hoztam el, januári kezdésnek nem rossz. Ha így alakul az egész évem, nagy baj nem lesz, - gondoltam.

Ebből a pénzből utaztam el Évával Thaiföldre meg Indonéziába, pontosabban Bali szigetére. Miután le-szállt a Jumbo Denpássár nemzetközi repülőterén száznegyven méter magas Garuda madár fogadott. Nem akarok túlozni, de ha a földön van Paradicsom, akkor ez a sziget az. Nekem akkor a sziget maga volt a meny-

ország, én a buta székely egy ilyen helyen? Hihetetlennek tűnt, hogy ide eljutottam úgy éreztem, mintha én lennék Magellán. Sokat olvastam Magellán útjairól. Jáva, Borneo, Celebresz, Szumátra és tessék, ezt mind láthatom. Néha megérintettem a fejem nem álmodok-e, Tényleg itt vagyok, vagy csak a képzeletem játéka? Nem álmodtam, ott voltam a Paradicsomban. Ha nekem valaki 3 évvel azelőtt azt mondja, egyszer ide is eljutok, orvosi esetnek tudtam volna be az illetőt. Még a térképen sem találtam volna meg ezeket a helyeket.

Bali szigetén több mint 2000 palota és templom található a legérdekesebb talán Tanat Lot-templom, amelyet, a nyugati tengerpart egyik sziklájára építettek, ezért dagálykor teljesen bekeríti a víz. Megvártuk a dagályt, fantasztikus volt a naplementében, ahogy a víz körbevette a templomot. Nem csoda, hogy megbabonázott a látvány. Megnéztem a király Taman Ayun-templomot is, amely fantasztikus látványnak bizonyult. Utba esett a majmok szent erdeje. Ennyi majmot egy helyen még nem láttam. Szabadon garázdálkodtak, ha nem vigyáztál a kamerára, vagy a fényképezőgépre könnyen a majmok tulajdonába került, amit maximum szétszedve kaptál vissza, ha egyáltalán viszontláttad az életben. Ha megkaparintják a fotómasinákat, általában az első reakciójuk, hogy megnézik ehető-e a szerzemény, ha nem lehet megenni, akkor megpróbálják szétszedni - többnyire sikerrel. Abból a gépből filmet már az életben nem hívsz elő.

Többször elgondolkodtam, ahhoz, hogy én ide eljussak bizonyos emberek nyugalmát, lelki egyensúlyát elég rendszeren megtépáztam. Egyedül az vigasztalt, hogy izikailag nem bántottam senkit, habár lelkieg néha nagyobb fájdalmat lehet okozni az embereknek, de ez az ő problémájuk, egyelőre én élvezem a földi gyönyöröket.

Akinek van egy kis pénze, annak ajánlom ezt a szigetvilágot. Természetesen nem azt mondom, hogy akkor irány a bank! Van más pénzforrás is. Én a bankba járást választottam, de remélem, nem leszek példaképe senkinek, mert pórul járhat az illető.

Visszafelé megálltunk egy pár napra Bangkokban, Thaiföld fővárosában. Befizettem egy túrára, az arany

háromszög és Kwai folyón lévő híd megtekintésére. Azért hívják Laosz, Burma és Thaiföld északi részét arany háromszögnek, mert itt egyesül a három ország-határ. Azonkívül innen származik a Távol-Keletről jövő kábítószer nagyobb része. Jóformán nincs is határ, a Kwai folyó teszi színessé ezt a részt. Mi is inkább a folyón lévő hidat vettük górcső alá, nem pedig a kábító-szer-útvonalat.

Ezt a hidat a második világháborúban a szövetséges hadifoglyok építették, Japán felügyelete alatt. Azt a hadifogságot nem kívánnám senkinek, még az ellenségnek sem. Az a hely maga volt a pokol. Megnéztünk egy hadifogolytábort, amit múzeummá alakítottak át. A képek tanúsága szerint ez a tábor fölért egy kínzókamrával. A japánok igen találékonynak bizonyultak a kínzásokban, az a fogolyjártjobban, aki egy csutakra tette a fejét, mert egy villanás alatt egy fejjel rövidebb lett és kész, nem szenvedett. Több fénykép is mutatta, miszerint a Japán tiszt kardjával lesuhintja a renitens fejét. Maga a vasútvonal, meg a híd megépítése négyezer hadifogoly életébe került.

Ezek után vittek ebédelni, ez kurvára jó trükk. Sem én, sem a környezetem valahogy nem kívánta a menüt, amit egy úszó monstrumon szolgáltak föl. A panoráma csodálatosnak bizonyult de az étel sehogy sem akart lemenni annyi szörnyűség után, amit a hadifogoly táborban láttam.

Bangkok szívében található a királyi palota - ezt is megnéztük - annyi aranyat, ilyen pazarlást. Buddha minden felé. Fekvő Buddha, ülő Buddha, a templom, palota, tornyok bevonva arannyal. Néztem, mint a mozi-ban. Éppen azon meditáltam, ha ez a gazdagság mondjuk Romániában lenne körülbelül öt percre tartana, annyi idő alatt még a templom alapzatát is ellopják. Ha már Bangkokba tévedt az ember fia, illik egy-két masszázsszalont megnézni. Enyhe túlzás a szalon kifejezés, inkább nyúlpajtáknak mondanám. Az egyik szalonba csoportosan elvittek bennünket, mint a hülye gyerekeket. Beültettek egy székbe, éppen erotikus műsort láthatott a nagyérdemű - de ezt a nyomdafesték nem bírja el. Csak egy műsorszámot írnék le, ami a kultúráltabbak közé tartozott: A maca fölment a színpadra, megszabadult lengé

öltözetétől, kezében egy kólásüveg, megtöltve vízzel. Lefeküdt és a lábait az égnek emelte. Fogta az üveget és bedugta a nemi szervébe. Az üveg tartalmát beöntötte a puncijába. Utána fölállt, lejtett egy rövid táncot, de időközben egy ügyes mozdulattal behelyezett a puncijába egy színező tablettát. Ezt a mozdulatot nem lehetett látni. csak utólag jöttem rá a trükkre, ugyanis a tablettát sötét színűre festette a vizet. Ezután fogta és a kólásüveget visszatette a nemi szervébe és esküszöm lehetett látni, ahogy az üveg színes vízzel telik meg. Az így készült italt" az első sorban ülő németeknek kínálta, miszerint ez a thaiföldi Coca-Cola. Senki nem kért a helyi különlegességből, valahogy ódzkodtak meginni. Én meg nem értettem, miért nem akarják elfogadni az ingyen szuvenírt. A belvárosban kijelölt helyeken két-három utcában egymás mellett sorakoztak a kupik, annyi kurvát még egy helyen nem láttam. Az idegenvezetőnk elmondta: Bangkokban 800 ezer prostituált dolgozik. Ez majdnem annyi, mintha Budapesten minden második ember nemi szolgáltatást nyújtana. Végül is nem lenne rossz, volna választék, nem kéne az embernek a Rákóczi téren lévő szakadt örömlányokat néznie.

A kéthetes nyaralás alatt nagyon sok szépet láttam, talán itt érlelődött meg bennem a gondolat, hogy megéri ezt a melót üznöm, még ha egyszer meg is fogom ütni a bokám.

A hat év alatt 24 országban jártam nyaralni, ha ezt vesszük, akkor nem is rossz arány. Csoda, hogy a pénzem mindig elfogyott? Ha nem mászkálok ennyit, akkor maradt volna a lóvéból, de mint tudják, nincs értelme az olyan mondatnak, ami ha-val kezdődik. Főleg ez a szócskát használni, a bűnben nincs ha... Eddig írta emlékiratait a Whiskys, alias Ambrus Attila, amikor megszökött az ország legkeményebbnek tartott fogdájából. 1999. július 10-én, reggel tűnt el, nyomtalanul a sétálóudvarról. Eljutott vizsgálója harmadik emeleti irodájába, onnan mászott ki egy telefon zsinórból, lepedőből, cipőfűzőből összeeszkábált kötélhágcsón a Fő utcára. Könyvének kéziratát nem vitte magával a rendőrök megtalálták a zárkájában és bűnjelként foglalták le. Nem véletlenül. Hisz a legőszimtébben önvallomásában beszélt élete mozgatórugóiról a

Whiskys. A rendőrök azt remélik, hogyha szakemberek, megfelelően kielemezik az emlékiratokat közelebb jutnak a szökevényhez.

* * *

AZ ELSŐ 12 RABLÁS MÉRLEGE

Rendőrségi adatok

1., 1993. január 22. XI., Villányi út 72. Postahivatal
548 ezer forint

2., 1993. március 12. II., Hűvösvölgyi út 137. Postahivatal
667 ezer forint

3., 1993. május 3. IV, Árpád út 75. Budapest Tourist
1 millió 116 ezer

4., 1993. január 18. XVII., Pesti út Nagykáta és Vidéke
Takarék-
szövetkezet

Társsal, Veress Lászlóval
2 millió 916 ezer

5., 1993. augusztus 3. III., Ágoston utca 16. Postahivatal
Társsal, Veress Lászlóval
398 ezer forint

6., 1993. augusztus 27. VIII., Orczy út 14. Postahivatal
Társsal: Antall Károllyal
3 millió 351 ezer forint

7., 1993. november 3. Nyugati téri aluljáró Budapest Tourist
Az alkalmazott megakadályozza a rablást.

8., 1993. december 27. XI., Villányi út 52. Kolibri utazási
iroda
407 ezer forint

9., 1994. február 2. I., Mária tér 1. Mór és vidéke
Takarékszövetkezet
1 millió 458 ezer forint

Az alkalmazottak pénztárcájából: 71 ezer forint.

10., 1994. március 21. IX., Ráday utca 59. Bakonyvidéke
Takarékszövetkezet
4 millió 562 ezer forint

11., 1994 július 21. VI., O utca 15. Eurotours Utazási Iroda
955 ezer 310 forint

12., 1995. január 12. IX., Ráday utca 59. Bakonyvidéke
Takarékszövetkezet (másodszorra)
2 millió 797 ezer forint

* * *#

II. RÉSZ

17. A KÖNYV SZÜLETÉSE

1

Több interjút készítettem Ambrus Attilával. Még májusban, az egyik alkalommal, mielőtt belekezdünk volna a beszélgetésbe, elmondta, hogy könyvet ír és szeretné, ha segítenék neki. Kissé meglepett az ajánlat, pontosabban azt gondoltam: miért pont én? De nem kérdeztem meg. Magától annyit mondott, hogy többen, köztük neves újságírók is ígérettek neki a könyvvel kapcsolatban, de nem tartották a szavukat. Egy produceri irodával írásos szerződés kötött arról, hogy a vele készült interjúért több százezer forintot fizetnek, mégsem kapta meg a honoráriumot. Ő nem kérte a tévéinterjú elkészítése előtt a pénzt, azok pedig utána már nem fizettek. Egyszerre megrendült a Whiskys bizalma az újságírókban.

Én azt mondtam, hogy érdekel a könyv megírása oly módon, hogy annak egyik fele az ő visszaemlékezéseit tartalmazza, másik része pedig elfogulatlanul mutatja be a rablásokat, illetve őt magát. Tehát oly módon, hogy az ügyek sértettjei vagy rendőrök ugyanúgy megszólalnak a könyvben, mint azok, akik az ő oldalán állnak. Meglepődtem, amikor egy pillanat alatt azt válaszolta, hogy egyetért az elképzeléssel. Szeretné, ha minél hamarabb keresnék egy jó kiadót a könyvhöz. Akkor még óvatos voltam, megígértem, hogy egy hét múlva megint meglátogatom, addig gondolkodjon, hogy valóban velem együtt akar-e nekivágni a könyvnek. Azt mondtam: ha igen, egyúttal hozza magával a kéziratát. Lemásolom és napokon belül visszajuttatom hozzá, majd el is mondom a véleményemet. Már az első oldalak elolvasása után tudtam, hogy Ambrus Attilának jó érzéke van az íráshoz. Azt azonban nem gondoltam, hogy rablásai történetét nem lesz ideje végigírni. Mielőtt befejezné, megszökik a Gyorskocsi utcából, meghozzá, egy olyan kaliberű szökést hajt végre, mint Duma, Monte Cristója.

Nagyon sok bűncselekményéről már nem volt módja beszámolnia Ambrus Attilának. A rendőrség persze, őszintén reméli, hogy hamarosan folytatódhat a könyv ezekkel:

Ami kimaradt a visszaemlékezésekből:

13., 1995. július 24., Pilisvörösvár és vidéke Takarékszövetkezet, III., Lajos utca 68.

2 millió 467 ezer forint (Mai Nap-cikk)

Ezen a helyszínen a biztonsági kamera felveszi a Whiskist. Ennek köszönhető, hogy majdnem egy évet vár a következő rablásig, s az is, hogy ezentúl sokkal jobban odafigyel, van-e

kamera a pénzügyintézetben.

14., 1996. március 25., Kemenes utca 1. Postahivatal

9 millió 536 ezer forint

Virágcsokorral lépett a pénztároshoz, amögül húzta elő a pisztolyát. Ugyanazt az N. J.: nétfenyvegeti meg, mint akire a Villányi úti első rablásánál fogta a fegyverét. Az aszszony előző munkahelyét azért hagyta ott, mert a Whiskys látogatása után még egy rablás történt a bankban. A Kemenes utcai támadást követően az idegei teljesen felmondták a szolgálatot. (Mai Nap-cikk)

15., 1996. augusztus 29-e, Fehérvári út 88/B Postahivatal

5 millió 267 ezer forint

Társaság: Orbán Gábor

16., 1996. szeptember 24., XXIII. Grassalkovich út 128. OTP

7 millió 546 ezer forint (Mai Nap-cikk, Varju)

Társaság: Orbán Gábor

17., 1996. november 21., Budakeszi Fő út 181. OTP

13 millió 597 ezer forint

Társaság: Orbán Gábor

18., 1997. január 15., Budakeszi, Fő út 181. OTP
(másodsorra)

7 millió 909 ezer forint (Mai Nap-cikk)

Társaság: Orbán Gábor

19., 1997. március 10., III., (Békásmegyer)

Heltai Jenő tér 9.

9 millió 635 ezer forint (Mai Nap-cikk)

Társaság: Orbán Gábor

20., 1997. március 10., Postahivatal a Kelenföldi pályaudvarnál

3 millió 962 ezer forint (Mai Nap-cikk)

Társaság: Orbán Gábor

21., 1997. április 24., XVIII., Vasút utca 48. OTP

1 millió 499 ezer forint (Mai Nap-cikk)

Társaság: Orbán Gábor

Az egyik alkalmazott a támadás előtt beszélt a központtal és

véletlenül félrerakta a kagylót. Ennek volt köszönhető, hogy az OTP központjában egyenes adásban hallgathatták végig a rablást.

22., 1997. május 28., XXIII., Grassalkovich út 128. OTP (másodszorra)

25 millió 302 ezer

Társa: Orbán Gábor (Mai Nap-cikk)

23., 1997. december 15., XXIII., Grassalkovich út 128. OTP (harmadszorra)

8 millió forint

Társa: Orbán Gábor (Mai Nap-cikk)

24., 1998. február 5., XI., Irinyi József u. 30. OTP

5 millió 705 ezer forint

Társa: Orbán Gábor

25., 1998. március 11., III., (Békásmegyer) Heltai Jenő tér 9.

(másodszorra)

5 millió 68 ezer forint

Társa: Orbán Gábor

Menekülés közben egy civil ruhás rendőr meg akarja állítani Ambrust. Lövöldözés tör ki. Végül senki sem sérül meg. A Whiskyst azonban később ezért gyanúsítják emberölés kísérlettel is.

26., 1999. január 5. X., Ujhegyi sétány 14. OTP

286 ezer forint

Társa: Orbán Gábor, aki a kamerát már nem festékekkel fújja le, mint az előző rablásoknál, hanem egyszerűen kalapáccsal veri szét.

27., 1999. január 15., II., Frankel Leó utca OTP

18 millió 394 ezer forint

Társa: Orbán Gábor, akit percekkel a rablás után elfognak. A Whiskyst órákkal később az ártándi határátkelőnél veszik őrizetbe.

* * *#

18. AZ ELFOGÁS

"Valóban, kicsit megkönnyebbültem, amikor elfogtak. Jó volt végre mindent kiadnom magamból. Nem kellett tovább titkolóznom. Persze itt bent sokan azt mondják, hülye voltam, mert egy bűnöző csak akkor vall be valamit, ha bizonyítani tudja a rendőrség. Igazság szerint, azt se tudtam, hogy melyik rablásokból származnak a pisztolyok, amik az elfogáskor nálam

voltak. Azt gondoltam, ha bármiben is hazudok, többet nem hisznek nekem. Ráadásul tudtam, hogy egy valami segíthet csak a helyzetemen, ha mindent elismerem." (Ambrus Attila, 1999. február)

1999. január 15-én a Whiskys szakított hagyományai-val. Addig sosem ment pénteken rabolni, akkor igen. Ennek egyetlen oka volt, elfogyott a pénze. A rablás előtt, Ambrus és Orbán kocsival külön-külön elment megnézni a helyszínt. Péntek reggel nyolckor találkoztak a Whiskis lakásán. Akkorra már ki volt készítve a paróka, a szemüveg, a hosszú kabát. Barnítózzselével kenték be az arcukat, hogy kreol bőrűnek tűnjenek. Két pisztolyt kapott Ambrustól Orbán. A Whiskys is több fegyvert vitt magával. Kocsival elhajtottak a Gellért Hotelhez. Ott leparkoltak, majd kü-

lön-külön vitették magukat taxival az OTP hez.

- Egy két percig lehettem a bankban, amikor két férfi kezdett artikulátlanul üvöltözni - emlékszik az egyik férfi, aki

a

rablás alatt végig az OTP ben volt. -Arra néztem, ahonnan a kiabálást hallottam. Akkor láttam meg, hogy az egyik férfi pisztollyal a jobb kezében átugrik a pulton. Majd a szabad ke-

zével a hajánál fogva rángatja az egyik nőt Közben azt kiabálta: "nyisd ki a főpáncélt vagy fejbe lölek. " Hiába mondta az

asszony, hogy időzáras a páncél, csak tovább ordibált, hogy fejbe lövi. Közben a másik rabló, akit én nem láttam, kettőt lőtt. Végül a pénztárakból szedték össze a pénzt Utána már lcsak arra emlékszem, ahogy kifelé menet kiabálták, hogy senki ne merjen utánuk menni, mert lelövik, hárman vannak.

- A Whiskys nem vette észre, hogy időközben az egyik alkalmazottnak sikerült beindítani a riasztót. A II. ke-

rületi Rendőrkapitányság rendőrei pillanatok alatt értesültek a rablásról. Ambrus Attilának és Orbán Gábornak még sikerült eljutni a taxiig, ami az ORFI kórháznál várt rájuk.

- A BAH-csomópontnál szállt be a taximba - emlékszik Orbán Antal az a taxisofőr, aki az OTP hez szállította a Whiskyst. - Nem látszott idegesnek. Természetesen, sőt ki-fejezetten udvariasan viselkedett. Kérte, hogy vigyem az

ORFI kórházhoz, mert egy nagyon beteg barátja fekszik ott. Mikor megérkeztünk, a kórház bejáratánál szállt ki, mondta, hogy úgy fél óra múlva jön vissza, akkor hozza a barátját is.

Tényleg nem több, mint 30 perc múlva meg is érkeztek. Mondták, hogy azonnal induljak a Margit híd pesti hídfője felé. Amikor a híd alá értem, megállították a kocsit. Fizettek

és már ott se voltak. Míg a rendőrök a híd pesti felhajtójánál

el nem fogtak, semmit sem sejtettem. Este hétig hallgattak ki. Mire tisztázódott, hogy semmi közöm a rablókhoz. Nagyan megnehezítette a helyzetemet, hogy kiderült az egyik rablónak ugyanúgy Orbán a vezetékneve, mint nekem. A Margit hídi hév megállónál menekülés közben, a parókát, a kabátot ledobták. egy műanyag bo-
rotvával lehúzták a vékony bajuszt. Ambrus leugrott a rak-
partra, Orbán valószínűleg nem mert utánaugrani. Futás-
nak eredt. Erre figyelt fel két egyenruhás rendőr Orbán Gá-
bor után szaladtak és percekkel később, már el is fogták. Whiskys bízott benne, hogy társa tartja a megállapodásu-
kat, három órán keresztül hallgat róla. Nem így történt. Ambrus ráadásul nem akarta bernipásztor kuttyáját elhagyni. Hazament érte, ezzel pont annyi időt veszített, hogy az ártándi határátkelőt értesíteni tudták a rendőrök. A Whiskis érkezése előtt öt perccel hívták fel a határőrséget. Ezen a néhány percen múlt, hogy nem csúszott át a határon.

* * *#

19. DON

Ambrus Attila elfogása után a kuttyások népes tábora érdeklődött a gazdátlanná vált bernipásztor után. Köztük volt Csala Zsuzsa is. A színésznő üzent a fogdában ülő Whiskysnek: szívesen befogadná Dont a saját kuttyája, Hopika mellé.

- Nekem borzasztó szimpatikus volt, hogy ennek a fiatalembernek menekülés közben is a kuttyája volt az első. Ha nem megy vissza érte, lehet, sosem fogják el. Ha bíró lennék, biztos, hogy enyhítő körülményként szá-
mítanám be ezt az ítéletnél - mondta a művésznő. - A tévében figyeltem fel a síró, vonyító kuttyára. Én is sírva fakadtam, mikor láttam, milyen fájdalma van. Azonnal ar-
ra gondoltam, hogy befogadom. Hopikát is találtuk. Elég

nagy a kertem kettőjüknek is.

A Whiskysnek nagyon jólesett, hogy kutyája így megindította a művésznőt, akit egyébként többször látott a színpadon is. Mégis azt üzenté neki, hogy Don jó helyre került. Attól tart, megviselné, ha kimozdítanák mostani környezetéből.

-Szándékosan nem vettem őrző-védő kutyát, Azért tet- szett meg nekem a bernipásztor, mert mackós és nagyon sok szeretetet tud adni - mondta ellágyulva a Whiskys. - Cserébe ő is mindent - vitaminokat, kalciumot, a legjobb tápokat - megkapott tőlem. Én nem akartam családot alapítani, mert arra gondoltam, mi lesz a gyerekeimmal, ha engem lecsuknak. A bűnöző élet nem engedi meg, hogy mellette családot alapítson az ember. Don olyan volt nekem, mint egy kisgyerek, ha kellett kényeztettem, ha kellett megreguláztam.

Ambrus Attila annak idején egyik találkozásunk után velem üzent a fogdáról Csala Zsuzsának: ha Donnak valamiért mégse lesz, helye, a színésznő lesz az első, akit megkeres. Azt is hozzátette: ha kiszabadul, lehet, hogy ő fog egy tál leves reményében kopogtatni nála. Csala Zsuzsa erre azt válaszolta, ha úgy alakul, szívesen megfőzi azt a tál levest. Ezen felbuzdulva a Whiskys szökésének napján 8 rendőr jelent meg a művésznőnél. Ambrus Attilát keresték, akiről természetesen semmit nem tudott Csala Zsuzsa.

Ezek után Don után kezdtek lázasan kutatni a nyomozók. Figyelőket állítottak Dunakeszire, a kutya új gazdájának házához, hátha megint érte meg a Whiskys. Tévedtek. Azokat, akik ismerik Ambrust ez nem is lepte meg. Ő ugyanis mindig azt hangoztatta, hogy kétszer ugyanabba a hibába lehetőleg nem esik bele.

* * *#

20. AKI NEM TUD MEGNYUGODNI

Munkahelyemen, a Mai Nap szerkesztőségében hívott fel az egyik Ambrus Attilával készített interjú megjele-

nése után I. Ágnes. Az asszony elmondta, ő volt az egyik szenvedő alanya 1996. augusztus 29-én, a Fehérvári úti postarablásnak. Azóta is alvászavarokkal küzd, egy éjszaka sincs, amit végig tudna aludni. Arra kér, segítsék hogy találkozhasson Ambrus Attilával. Abban bízok, hogy-

ha teljes hús-vér valóságában látja, talán megszűnik a problémája.

- Végül is megszökött előlem - kezdi keserédes mosollyal a szája szögletében, Ágnes. - Megbeszéltem a vizsgálójával, hogy kedden, június 13-án meglátogatom. Ő pedig szombat reggel szökött meg a Gyorskocsi utcából. A negyvenes asszony szinte kérdés nélkül belekezd élete legborzalmasabb élményének elbeszélésébe.

- Csütörtök volt. Zárás körül, már egy ügyfél sem volt benn. A mai napig nem jön vissza nekem, pontosan, hogyan kezdődött az egész. Annyi maradt meg bennem, hogy ki akartam nézni a kassza üvegén keresztül. Akkor már hasaltak az emberek a földön. Közben folyamatosan kiabált a rabló, de hogy mit, egyszerűen nem tudom megmondani. Átugrott a korláton. Kinyitotta a páncélt - akkor még nem volt rajta időzár -, és ordított: nem igaz, hogy nincs több pénz a postán. Volt egy kis fémszekrény, egész nap nem találtuk a kulcsát. Hiába mondtuk neki, azt hitte át akarjuk ejteni. Itt kezdett el vadulni. Ott voltunk ketten,

én és a hivatalvezető, ő meg csak kiabált, hogy válaszszunk, melyikünket lője le. Többször elmondta, háromig számol, addig kigondolhatjuk, hogy melyikünkkel végezzem, Én úgy emlékszem, elkezdett számolni, de sosem mondta ki a hármat. A főnököm szerint kimondta. Ma már ez lényegtelen. Az a fontos, hogy nem bántott minket. Tizenkéi percig volt bent. Én nem tudtam, hogy ketten vannak. Később mondták meg nekem, hogy a másik rabló a bejáratnál őrködött. Miután "L" alakú a hivatal, én oda nem láttam ki.

- Végül megtalálták a szekrénykulcsot?

- Igen, kinyitottuk az ajtót és megnyugodott, hogy semmi pénz nincs benne. A fiókokat közben kinyitatta a főnöknőmmel, így szedett össze több mint 5 millió forintot. Mikor elmentek, figyelmeztettek minket, hogy 5-10 percig ki ne menjünk, és eltűntek.

- Sirt?

- Nagyon. Mai napig "legenda" vagyok a postán, úgy mint én, senki nem borult ki. Egész életemben irtóztam a fegyverektől. A két fiam úgy nőtt fel, hogy nem volt játékpisztolyuk sem.

- Nem gondolt arra, hogy otthagyja az állását?

- De igen. Sokáig féltem. Át akartam menni egy másik helyre. De nem adtak rá lehetőséget. Annyi rablás volt annak idején, hogy az én problémámmal nem igen foglalkozott senki. Ma is ott dolgozom, bár elképzelhető, hogy rövidesen más postára megyek. Olyan helyre, amit még sosem raboltak ki.

- Miről tudott volna beszélgetni Ambrus Attilával?

- Én most felsőfokú postaforgalmi iskolába járok, szakdolgozatomat Jrom. A téma: A körzeti posták biztonsági helyzete. Ha valakivel, a Whiskyszel biztos tudtam volna beszélni erről.

- De ugye elsősorban nem ezért ment volna be hozzá?

- Nézze, amikor januárban kiderült, hogy elfogták összeugrott a gyomrom. Rettegtem, hogy szembesítésre kell majd mennem. Aztán meg nagyon bosszantott, ahogy az újságból kivigyorgott. A legfurcsább az, hogy mikor megláttam egy tévéinterjúban rájöttem, mégsem utálok. KJváncsi lettem, ki ez a Whiskys, aki rabol és az emberek meg mellé állnak. Akkor jutott az is az eszembe, "Részlet az akkori Mai Nap címlapjáról" hogyha szemtől szemben találkozna velem, talán elmúlna az alvászavarom.

- A kollégái mit szoltak ahhoz, hogy meg akarja látogatni a Whiskyst?

- Nagyon megdöbbenek, mind a mai napig haragszik rá. Őket nem érdekli, milyen szimpatikus az emberek többségének.

- És magát?

- Engem az érdekel, amit tapasztaltam. Hiába kaptam sokkot, hiába küzdök a problémámmal tudom, hogy Ambrus Attila nem akart egyikünket se igazán bántani. Ő senkivel nem volt agresszívabb, mint amennyi egy fegyveres rabláshoz feltétlenül szükséges. Bár azt hiszem, a megtámadottak közül én vagyok az egyetlen, aki megbocsátott.

* * *#

21. Éva

A Gyorskocsi utcai fogdán találkoztunk először: Én interjút akartam készíteni a könyvhöz, ő meg látogatóban járt Attilánál. A vizsgálóval beszélgettem, amíg be nem fejeződött a látogatás. Közben félszemmel Évát figyeltem. Folyamatosan sztorizott, egy percre nem állt meg. Érződött, mindezt megtett azért, hogy a berácsozott rendőrségi írodá-

ból, ha csak percekre is, kellemes kávéházat varázsoljon volt szerelmének.

- 1993-ban ismertem meg Attilát - kezdi Éva, vörös rövid haja szépen keretezi az arcát. Állítja, 39 éves, én keve-

sebbnek nézném. - Az én mosómba járt az aufóját tisztítani. Emlékszem, egy gyönyörű sport Mitsubishije volt. Nagyon kényes volt arra, hogy mindig ragyogjon a kocsija. Egyszer záróra után esett be. Az alkalmazottak már elmentek. Nagyon sietett és nagyon akarta, hogy tiszta legyen az autója. Fogtam magam, gumicsizmát húztam és lemostam a kocsiját. Nagyon elégedett volt. A mosás árának a dupláját fizette ki. Majd azt mondta, valamikor szeretne meghívni egy kávéra. Hosszú hónapokon keresztül minden egyes alkalommal, amikor jött kocsit mosatni emlékeztetett rá, hogy tartozik nekem és ezt le akarja róni. Egy hideg decemberi estén aztán, amikor iszonyú fáradt és éhes voltam megint utolsónak érkezett a mosóba. A kávéból vacsora lett. Nagyon kellemes helyre mentünk. Görcsösen figyelt, P minden amit tesz, megfeleljen az etikettnek. Ez helyyel-közzel sikerült is. Vacsora után hazavitt és megkérdezte: Mikor ismételjük meg a programot? Azt hittem elájulok, de azt mondtam neki: már nem tartozol. Akkor kezdődött el a kapcsolatunk, ami több mint két évig tartott. Boldog voltam. Ez életemet megváltoztatta. Kicsit felrázott, kiemelt abból a monotóniából, amiben addig voltam.

- Mit mondott, mi a foglalkozása?

- Először is, hogy jégkorongozó. Aztán beszélt arról, hogy állatbőrökkel kereskedik, amiket Romániából hoz és itt ad el. Később azt is mondta, hogy csendestárs egy autó-ügynökségben, majd, hogy fontos embereknek a testőre. Ezzel a munkával sokat keres, de nem beszélhet róla.

- Elhitte neki?

- Igen, nem volt miért kételkednem abban, amit mondott. Nagyon szerettem és bíztam benne. Akkor rendült meg a bizalmam, mikor megtudtam, hogy kaszinózik. Egy évig tudta titkolni előlem, addig, amíg meg nem találtam egy zsebtont nála. Ő megkönnyebbült, hogy beszélhet róla. Elmondhatta, hogy amikor minden magyarázat nélkül ideges volt velem, az azért történt, mert veszített. Akkor még örültem, hogy

minden kiderült. Le akartam szoktatni róla. Meg akartam

menteni magamnak. Később már bántam, hogy meg tudtam: Még inkább belemerült a játékba. Olyannyira, hogy nekem telefonált egyik éjjel: vigyek neki 300 ezer forintot, mert nem

tudja elhozni az autóját. Aztán rendszeresen hívott, olyan is előfordult, hogy 500 ezret kért. Nekem a szívem szakadt meg a pénzért. Ő természetesen mindig az utolsó fillérig megadta. Erre kényesen vigyázott. Küzdöttem érte, de hiába. Egyre mélyebbre süllyedt a kaszinózásban.

- Mikor dőlt el, hogy vége a kapcsolatunknak?

- Voltak rövid, békés időszakok. Olyankor mindig lelkesen dolgozott a vállalkozásaimban. A munkáját nagyon precízen, becsületesen a legjobb tudásához mérten próbálta elvégezni. Mégsem volt könnyű megfelelnie az én elvárásaimnak. Nagyon bántotta, ha szóltam, hogy valamit másképp kéne csinálnia. Ilyenkor úgy érezte, csak rá akarom kényszeríteni a saját akaratomat. Erre elment kaszinózni...

Én már ott tartottam, hogy kezdtem félni tőle. Ha állattá változott, azt mindig a pénzhiány hozta ki belőle. Egyszer nem tudtam pénzt adni. Tartoztam neki és nem értette meg, hogy akkor rögtön nem tudom visszaadni. Nagyon vad volt, komolyan megijedtem tőle. Elveszítettem a reményt, hogy meg tudom változtatni. Tudtam, ahogy él, nem lehet minta az akkor még csak kamaszodó fiam előtt. Egyre többet veszekedtünk. Ő sűrűbben maradozott ki. Kihűlt a kapcsolat. A végső szakítás mégis akkor következett be - 1996. nyarán -, amikor ismét nálam dolgozott. Én megint nem voltam elégedett vele. Kritizáltam, főleg, mert az egyik üzletemben hajnalig csak a játéképbe dobálta a pénzt. Összevesztünk, ő összepakolt és kivonult az életemből.

- Hogyan tudta meg, hogy ő a Whiskys-rabló?

- Az elfogása másnapján, január 16-án, a Mai Napban olvastam. Előtte hallottam már a Whiskys-rablóról, de nem gyanakodtam rá. Nem! Hazudok! Egyszer felötlött bennem, hogy ő az. Akkor 300 ezer forinttal tartozott nekem. Aznap hallottam a rádióban, hogy a Ráday utcában kiraboltak egy takarékszövetkezetet. Este megadta a pénzt, egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy ő rabolta ki a bankot. Aztán el is hessegettem a gondolatot.

- Milyen gyakran látogatta Attilát?

- Havonta. Zsuzsával váltottuk egymást. Ő olyan Atti-

lának, mintha az anyja lenne. Mi mindig jóban voltunk, most is rendszeresen beszélünk telefonon. A látogatás után is hívtuk egymást. Mindketten aggódtunk Attiláért. Minden vérszerinti rokonával megszakította a kapcsolatot. Sokszor emlegette a nagymamáját, aki nagyon szeretete. Ilyenkor mindig tele volt könnyel a szeme. mondta, hogy ő nagyon rossz gyerek volt, átverte a Nagyt, aki nem ezt érdemelte.

- Mikor tudta meg,
hogy megszökött Attila a
fogdából?

- A fiam hívott fel azon
a szombaton. Ő hallotta a
rádióban. Nehezen akar-
tam elhinni. Tény, hogy he-
tek óta nagyon feszült.
Én a szökése előtti szer-
dán jártam bent nála utól-
jára. Előtte mindenkivel
összeveszett, Zsuzsával,
az ügyvédjével. Eleve kép-
telen volt elviselni a be-
zárttságot, amikor kiderült,
hogy több emberen elkövetett emberölés kísérlettel is
gyanúsítják teljesen kicsúszott a lába alól a talaj. Annyira
el
volt keseredve, hogy azt mondta: nem csinálom végig,
végzek magammal. Én erre azt válaszoltam, ne hülyéskedj
már, olyan fiatal vagy, ha kijössz, annyi időś lesz, mint
most én. Bőven lesz még időđ élni. A Gulag-szigetéről
küldtem neki két könyvet. Kértem, olvassa el: neki úri
dolga van ahhoz képest, amit ott csináltak végig az embe-
rekkel. Úgy jöttem el tőle, hogy azt hittem, sikerült meg-
nyugtatom. Azóta kihallgattak a rendőrök, nehezen hitték
el, hogy semmit nem tudtam a szökésről. Érdemlegeset
nem tudtam mondani nekik Sokáig figyeltek, talán még
most is. Nagyon rossz érzéseim vannak Attilával kapcso-
latban. Sokszor arra gondolok, úgy szeretnék segíteni ne-
ki, aztán meg iszonyú félelem támad bennem.

* * *#

22. A FÖHADISZÁLLÁS

Ambrus Attila a legtöbb rablását a Villányi út 113. szá-

mú ház házmesterlakásában tervelte ki. A kis társas alagsori lakásában ma már a szintén bevándorló Kovaljova Szvetlana él két gyermekével. A középkorú belorusz asszony hajszálpontosan tudja, kié volt korábban a lakás. - A szomszédoktól hallottam, hogy Attila lakott itt. kezdi oroszos akcentussal. - Azt mondják, egész fiatalon került ide, szorgalmas volt, csak a vége felé már nem annyira. Van itt egy szomszéd néni, akinek nagyon sokat segített. Ő most is csupa jót mond róla. Maradt itt egy fénykép. Nekem tetszett a fotó, kifejezetten helyes, kedves rajta az arca. Meg is akartam tartani, de a parapszichológusom azt mondta, dobjam ki, mert rossz az aurája. - A Villányi út 113.-ban Kovaljova Szvetlanán kívül senki sem tud, vagy akar Ambrus Attiláról beszélni. A szomszéd néni, aki ma is annyira dicséri Attilát, azt mondta:

Ő már idős, semmibe nem akar belekeveredni. Margit néni, aki a legszorosabb kapcsolatban volt a fiatalemberrel, ma már nem él.

- Persze, furcsa volt az embereknek, hogy a házmester dzsippel jár - folytatja Szvetlana. - Az egyik szomszéd mesélte nekem, hogy egyszer rákérdezett: Te, Attila, látom, milyen kocsival jársz, nincs kedved innen elköltözni? Nem tudom mit, de valami nagyon gorombát válaszolt rá a fiú. Többet nem kérdezősködött tőle a szomszéd. Én már fél éve lakok itt. A lakás szép, ez Attilának köszönhető. Mégis a parapszichológus legutóbb azt mondta nekem, hogy meg kell tisztítani a szobákat a rossz energiáktól.

- Körülnézek a pici garzonban, ami még most is magán viseli a Whiskys keze nyomát. "Az első lakásom volt. Talán soha nem voltam olyan boldog, mint amikor megkaptam." Idéződnek fel bennem egy-két hónapja mondott szavai. Ugyanakkor felelevenedik az is, ami itt történt, vagy történhetett a rablások előtt és után. A női parókák nyírása, az álbajusz, a különböző álcák felpróbálása. Az ágyon heverő fegyverek. Vagy a milliók, amiket itt osztottak szét. Aztán megnézem még a pincét is, melyben úgy tanult meg lőni a Whiskys, hogy egyetlen lakónak sem tűnt fel.

Három nappal Ambrus Attila szökése után, éjjel egykor rendőrök jelentek meg Kovaljova Szvetlanánál.

- Hárman voltak. Azt hitték, hogy itt bujkál Attila - mo-

solyog az asszony. - Egyik a konyhába, másik a szobába, a harmadik meg a fürdőszobába rohant. Aztán Margit nénit keresték, azt az idős hölgyet, aki Attilát pártfogolta. Nem

tudták, hogy már rég meghalt szegény.

Bár Szvetlana semmi rosszat nem tudott Attiláról és az életben sem látta még, mint mondta a szökés utáni első napokban félt, most már azonban úgy gondolja, kizárt dolog, hogy elődje nála fog menedéket keresni.

* * *#

23. AZ ÜGYVÉD

Dr Magyar György, Ambrus Attila védője többet szerepelt a szökés után a sajtóban, mint anno, amikor 19-ben az önkormányzati választásokon Budapesten főpolgármester-jelölt volt. Bejelentette: 140 milliós kárösszeget meghaladó jogdíjat kínált egy amerikai producer a bűncselekmény-sorozat és a szökés megfilmesítési jogáért. A pénzt az okozott kár megtérítésére használják majd fel.

- Már az első találkozásnál láttam, hogy Attila nagyon elszánt fickó, más, mint a többiek emlékszik az ügyvéd.

- Nem ismeri a veszélyt.

Nem tart senkitől. Rendkívül tudatos. Én azok után vettem át az ügyet, hogy a fiú nem volt elégedett a kirendelt védőjével. Az ő nevelőanyja, Zsuzsa egy közös ismerősünkön keresztül keresett meg engem. Így kaptam a megbízást.

- Rögtön elvállalta?

- Három feltételt szabtam. Először is meg akartam ismereni őt magát, aztán az ismerőseitől, barátaitól kértem véleményt, majd áttanulmányoztam az iratokat. Ezek tudatában vállaltam az ügyet. Nem volt, nagyon miért gondolkodnom rajta, annak ellenére, hogy évek óta elsősorban társadalmi, politikai és gazdasági ügyekkel toglalkozom. Tudtam, hogy bírói szakban nagy sajtóvisszhangja lesz az ügynek. Módom lesz megnyilatkozni olyan társadalmi, visszás helyzetekről, amelyek ennek kapcsán is adódfak. Hisz nem egy alkotmányos jogsértés történt. Mást ne mondjak, Attila az

első meghallgatásán egy fél üveg whisky hatása alatt úgy tett beismerő vallomást, hogy nem volt ügyvéd mellette.

- Ön azt tanácsolta volna, hogy tagadjon?

- Egy becsületes ügyvéd nem mond ilyet. Az más kérdés, hogy mindig mérlegelni kell, mit hogyan mond el az ember. Főleg, ha az utóbbi idők legkomolyabb rablássorozatával gyanúsítják.

- Mi volt önnek, mint védőnek a legnehezebb feladat?

- Az, hogy adva volt egy beismerő vallomás, amivel nem lehetett vitatkozni.

- Nem a szökés utáni időszak?

- Nyilván ez egy nagyon sajátos helyzet. Hisz az ő távollétében úgy kell eljárnom, mintha itt lenne, ugyanakkor nem tudok konzultálni vele. Pedig soha nem mutatkozott ilyen érdeklődés iránta, mint most.

- Gondolom, a rendőrség sem mindennapi módon érdeklődik.

- Tudom, hogy az ismerőseit sorra megkeresték. Engem, mint ügyvédet a titoktartási kötelezettségem miatt nem hallgathattak ki. Az mondjuk feltűnt, hogy hirtelen elromlott a telefonunk. Az utcán is vannak olyan idegenek, akikkel már mondhatni köszönőviszonyban vagyunk. Főleg mióta rendre ott posztolnak, ahol én megjelenek.

- Mikor tudta meg, hogy megszökött a Whiskys?

- A szökés napján a rádióból, pontosabban a déli-kronikából. Úszni voltam, mire hazaértem, a lakásomnál vártak az újságírók. Először azt hittem, hogy megszökött, de elfogták. Csak később, amikor egy kedves újságíró ismerősöm beolvasta nekem a hírt, értettem meg, hogy sikerült neki.

- Tabutéma, hogy beszélt-e Attila a szökésről?

- Így is fogalmazhatnánk. Azt viszont elmondhatom, hogy amikor én átvettem az ügyet, ez a gyerek már le-higgadt, lélekben felkészült a börtönévekre. Azt gondolta, hogy rendben leüli azt a hat-hét évet, ami vár rá. Ehhez képest, mikor napokkal a szökés előtt lezárták a rendőrségi eljárást és iratizmertetésekor megtudta, hogy emberölési kísérlettel is gyanúsítják, teljesen kiborult. Úgy érezte, becsapták. Ő fair módon játszott, mindent bevallott, nem gondolta, hogy egy életfogytiglannal büntethető gyilkossági kísérletet is a nyakába akarnak majd varrni. Hiába mondtam, hogy ez a gyanú nem fog meg-

állni a bíróságon, nem tudott megnyugodni. Még az öngyilkosságról is beszélt.

1998 márciusában a Whiskys társával megtámadta a békásmegyeri, Heltai Jenő téri OTP-t.

Több mint 5 millió forint volt a zsákmány. Ambrus és Orbán elmaszkírozva a hátsó bejáraton hagyta el a bankot. Ekkor valaki bekapcsolta a riasztót. Többen kiszaladtak az utcára. A pénztárat mellett zöldségesből, illetve az utcáról 5-6 ember menekülés közben utolérte a még mindig álruhában lévő Ambrus Attilát. Bekerítették. Ő erre elővette pisztolyát és a földre, a fenyegetőzők lába elé lőtt. Nem is maradt el a hatás, miközben menekült, félelmében többször maga mögé is lőtt. Aztán leállított egy Skodát. Fegyverrel kényszerítette kiszállásra a benne ülő párt. Amikor beült volna a kocsiba, egy civilben lévő rendőr beérte. A férfi a fegyverét Ambrusra emelte és felszólította: adja meg magát. A rendőrség véleménye szerint a Whiskys válaszul egy célzott lövést adott le a rendőrrre. Az leguggolt, a lövedék gellert kapott a kocsin, és Ambrusnak ekkor volt annyi ideje, hogy beugorjon és elhajtson.

- Éva, a Whiskys volt barátnője, akit ön is ismer azt mondta, hogy Attila szinte mindenkiel feszült, agresszív volt az utolsó hetekben. Önt is említette...

- Tény, az utolsó napokban jóval agresszívebb volt Attila, mint máskor, Természetesen én sem maradtam ki a szórásból. Azt gondolta, hogy én neki postása vagy szócsöve vagyok a togda és a külvilág közötti kapcsolattartásban. Számon kérte, miért nem megyek hozzá többször. Velem akart üzenni, miket kér be a cellájába. A hozzátartozóit rajtam keresztül akarta irányítani. Én erre azt mondtam neki: bocs, nem erre szerződtem. Az én feladatom a védekezési koncepció kidolgozása, a büntetés enyhítése, valamint a szükséges polgári jogi képviselő ellátása. Így helyretettem a kirohanásait, ő pedig azt hiszem, megértette és elfogadta az érveimet.

- Ön szerint a teljes igazság nyilvánosságra került már a szökésről?

- Van egy hivatalos verzió, melyen kívül már legendák születtek, hogy mi az igazság azt egyelőre nem tudhatjuk. Rózsa Sándorról se lehetett tudni, mi igaz és mi az, ami a

nép fejében született meg.

- Hisz abban az elméletben, hogy Ambrus Attilát élve nem kapják el, ha ráatalálnak öngyilkos lesz, mihelyt elfogják?

- Elég valószínűnek tartom. De sok függ attól is, hogy mennyi idő telik el. Másképp dönt, hogyha kint megnyugodott már és másképp, hogyha nem. Egyben biztos vagyok, önként soha nem adja fel magát. Ő egy fanatikus sportoló, aki a vereség fogalmát ismeri, de a feladásét nem. Csak győzelemre játszik.

* * *#

24. 1 RENDÖR

Látogató: - Gondolkodtál már azon, hogy lehet innen megszökni?

Whiskys: - Igen, én már szétnéztem itt az irodákban. A harmadik emeletről kell megpattanni, mert itt nincsenek rácsok, nincs túl magasan.

A beszélgetés hónapokkal Ambrus Attila szökése előtt hangzott el a Gyorskocsi utcai fogdán. Az, hogy ki volt a látogató, lényegtelen. Főleg, mert utólag kiderült a Whiskys nem egy embernek jelezte, mire készül, csak épp senki nem hitte el, hogy véghez is viszi, amit tervez. Bartha Béla százados, a Whiskys ügyeinek vizsgálója semmit nem tudott erről, mégis az utolsó héten rossz előérzettől vezérelve átrendezte az irodáját. Pedig akkor még sejtelve sem lehetett arról, hogy az ő szobáját feltörve lép meg Ambrus Attila a Gyorskocsi utcából.

-Az irodámnak két bejárata van. Az egyik a folyosóra néz, a másik pedig a rablási alosztály titkárságára. A folyo-

sóit lezártuk. Ugyanis, ha ezt az ajtót használjuk, csak engem kellett volna ártalmatlanná tennie Attilának, egy esetleges szökésnél. Azért hagytuk meg a titkárságra nyíló ajtót, mert, ha arra menekül, mielőtt a folyosóra jut, még legkevesebb három kollégámmal kellett volna farkasszemet néznie.

- Mikor értesítették, hogy megszökött a Whiskys?

- Szombat reggel háromnegyed 10-kor tudtam meg az egyik munkatársamtól. Azonnal rávágtam: ne szórakozzon velem! Aztán gyorsan kiderült, hogy nem ugratni akart.

Bartha Béla szinte min-

dennap találkozott elfogása óta Ambrus Attilával. Fél év alatt készítette el kollégáival a 26 kötetnyi aktahegyvet a rablássorozatról.

- Más volt a kapcsolata a Whiskyssel, mint a többi gyanúsítottal, akivel foglalkozott?

- Én nem akarok senkivel lelkizni.

Whiskys-aktahalmazzal Egy hónapja csak az aktát írogattam.

Felépítettem, hogyan togom a kollégáimmal együtt a rablássorozatot felgöngyölíteni. Nem nagyon akartam privát beszélgetésbe elegyedni Ambrussal. El szerettem volna kerülni, hogy úgy tűnjön, bratyizni akarok vele. Ezért nem is tegeztem. Mindig jó, ha megvan a három lépés távolság, a vizsgáló és a gyanúsított között. Azt pedig nem szeretem, hogyha a rendőr egy bizonyos cél érdekében kihallgatás-kor úgy tesz, mintha barátkozni akarna a bűnözővel.

- Nem volt nehezebb a három lépés távolság betartásával kihallgatni?

- Nem, mindenre válaszolt. Kifejezetten élvezte, hogy beszélhet. Valószínűleg az volt ennek az oka, hogy nagyon vágyott az elismerésre.

- Nyilván jócskán megkönnyítette a rendőrség helyzetét, hogy Ambrus Attila minden rablását bevallotta. Több rendőrtől hallottam, hogyha nem tesz vallomást, az ügyek felét sem tudták volna rábizonyítani.

- Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez nem igaz. Biztos, hogy a róla készült grafikák alapján nehezen fogtuk volna meg. Például az utolsó helyszínen, a Frankel Leó utcai OTP-nél kihallgattunk legalább 30 embert. Az egyik tanú 50 évesnek, a másik csupasz arcúnak, a harmadik szakállasnak mondta. Az emberek legtöbbször azt látja, amit látni akar, Sokat segített Ambrus abban, hogy bizonyítani tudjuk a sorozatot.

-Tulajdonképp ezzel abban is segített, hogy emberölés-kísérlettel is meggyanúsítsák. Hisz, amikor elfogták, két másik férfit már letartóztattak az 1998 márciusában történt, Heltai Jenő téri OTP rablásáért, illetve az azt

követő lövöldözésért.

Részlet Ambrus Attilától, az iratismertetéskor felvett jegyzőkönyvi vallomásból:

"A lövésekkel kapcsolatban annyi észrevételem van, hogy én nem adtam le lövést a kocsi bal oldaláról a rendőr irányába, mert a fényképen nem egyértelműen látszik a lövés iránya. Nem lehet konkrétan látni, ki honnan lőtt, nem állapították meg azt sem, hogy a lövéseket a kocsi, mely pontjáról adták le. Nem fogadom el azt az állítást, hogy rálőttem a

rendőrré, mert az előttem letartóztatott személyekkel kapcsolatban is tévedett "

- Valóban, a ma már más ügyben elítélt Szűcs testvéreket az alapján vette előzetes letartóztatásba a bíróság, hogy a tanúk többsége bennük ismerte fel a rablókat. Mi is meglepődtünk, amikor már elfogták Ambrus Attilát és a Szűcs testvérekkel egy sorba állították. Ugyanezek a tanúk, megint a Szűcs ikreket azonosították.

- Jól tudom, hogy az a civil ruhás rendőr is az egyik Szűcs fivért választotta ki a sorból, aki a menekülő Whiskysre lőtt?

- igen. Sőt, még a nyomkereső kutya is - a szagok alapján - a Szűcs testvéreket választotta.

- Ambrus Attila ügyvédje szerint azért került sor a szökésre, mert ebben az ügyben az élettotyitiglannal büntethető, több emberen elkövetett emberölés kísérlettel is meggyanúsították a Whiskyst. Ezt napokkal a szökése előtt tudta meg, végső elkeseredésében szánta rá magát a nagy kalandra. Egyetért ezzel?

- Semmiképp sem. Attila tudta, hogy a Szűcs testvérek egyikét is több emberen elkövetett emberölési kísérlettel gyanúsítottuk. Már az első kihallgatásain is nagyon foglalkoztatta ez a kérdés. Biztos vagyok benne: számított rá, hogy ugyanazért a cselekményért őt is ugyan ezzel fogjuk gyanúsítani. Az más kérdés, hogy én is láttam, nagyon megviselte, amikor iratismertetéskor szembesült mindezzel.

- Az ügyvéd azt is állítja, hogy a Whiskys egyenesen úgy érezte, átejtették. Ő mindent elmondott becsülettel, cserébe a rendőrség olyat is rá akar bizonyítani, ami meg se történt.

- Bár nekem nem feladatom az ügyvéd úr nyilatkozata-

ira válaszolni. Egyet azért szeretnék leszögezni, a rendőrség nem templom, és a vizsgáló nem a gyóntató pap. Tehát az, hogy valaki beismeri minden bűnét, még nem jelent feloldozást. Jelen esetben a 27 rendbeli rablásért, amelynek összesen 143 és fél millió forint a kárértéke, illetve a 35-szörös lőfegyverrel való visszaélésért igenis bűnhődnie kell annak, aki elkövette. A törvények betartása az államhatalom alapja és ebben nem lehetnek kivételezett személyek. Ami pedig az emberölési kísérletet illeti csak a vakszerencsén múlt, hogy a Heltai téri tűzharcban senki nem sérült meg. Erről független szakértői vélemények vannak, melyek szerint célzott lövést adott le a rendőrré a Whiskys.

- Önnek mennyire volt kellemetlen az, hogy megszőkött Ambrus Attila?

- Már önmagában az, hogy az én irodámon ment keresztül, elég rosszul érintett.

- Ön is gyanúba keveredett?

- Nem. Igaz, nyilvánvalóan kihallgattak, hisz a katonai ügyészeknek az a dolguk ilyenkor, hogy a szökés minden lehetőségét kivizsgálják.

- Haragszik a Whiskysre?

- Nem.

- Ezek szerint megérti az ő indítékait is?

- Inkább csak értem. Megérteni vagy elfogadni nem tudom. Ki szereti, ha be van zárva. A világ legtermészetesebb dolga, hogy a rabok ki akarnak szabadulni a börtönből. Én vele kapcsolatban azt látom a legnagyobb gondnak, hogy ő saját magára nem haragszik. Mindig másokat okol azért, ami vele történik. Azt mondja, gyerekkorában nem szerették, verték, azért lett bűnöző. Aztán ez sokszor átcsap önsajnálatba. Én meg azt gondolom, hogy Attila egyszerűen jól akart élni. Mindene a pénz. Fontos volt neki, hogy megmutassa otthon, Erdélyben, vitte valamire. A stílus, a híres udvariassága, az eleganciája, már csak utólag, a rablássorozat közben jött. Ez is arra volt jó, hogy

valamilyen módon kiemelkedjen a tömegből.

- Mit gondol, találkoznak még?

- Bízom benne. Csak azért, hogy Ambrus Attila odakerüljön, ahova kell kerülnie, mert 27 fegyveres rablás nem maradhat büntetlenül. Ha mégse találnák meg, elég bűn-

tetés lesz neki az élet egészen a haláláig.

* * *#

25. Zsuzsa

"Zsuzsa nekem olyan, mintha az anyám lenne.

Szinte azóta ismer, hogy Erdélyből átjöttem Magyarországra. Ha valami bajom volt, ő mindig megértett. Az utolsó forintját is odaadná nekem, ha úgy hozná az élet. Szinte minden barátnőmet bemutattam neki. A kislányát, aki most 18 éves, úgy szeretem, mintha a saját húgom lenne." (Ambrus Attila, 1999. április) Hatalmas szatyorban hozza Attila képeit. Attila Spanyolországban, a hokicsapatban, kisfiúként a nagymamával. Miközben nézegetjük a fotókat, folyamatosan mesél. Lassan kibomlik előttem az ő történetük is.

- 1988 októberében szökött át Attila Magyarországra. Nekem Újpesten volt egy közértem, ő mindennap bejárt hozzám. Állandóan az volt a baja, hogy nem elég hideg a kakaós tej. Akkor azt mondtam a kolléganőimnek: tudjátok mit, lányok ez a fiú annyira kedves, hűtsük már le neki rendszeren azt a kakaós tejet. Nagyon megkedveltem, valószínűleg azért, mert éreztem segítségre van szüksége. Sokszor előfordult, hogy nem volt pénze ennivalóra. Szabályszerűen könyörögtem ilyenkor, hogy egyen meg velem egy levest.

Hammer Zsuzsa ma 45 éves. Mikor gyerekkoráról kezd beszélni rögtön megértem, mi lehetett a mozgató rugója Attilához fűződő kapcsolatának. Kiderül, édesanyjának csontvelőbetegsége volt, megbénult, 22 éven át csak feküdni volt képes. Ő látta el. Édesapja tönkrement közben, először még csak néha-néha ivott, aztán egyre többet. 26 éves volt Zsuzsa, amikor férjhez ment, azóta, mint mondja- kiegyensúlyozott házasságban él. Nem kell rákérdezni, magától kitér arra, hogy Attila és közte soha szó

nem volt többről, mint barátságról. Ha kérdezik: kije ő Attilá-

nak, mindig a nevelőanyjának mondja magát.

- A gyerekkora tabutéma volt, nagyon keveset beszélt róla. A legtöbbit a nagymamájáról mesélt, aki nagyon valóságos volt. Azért is halt meg, mert a templomban megfázott. Attila 1988-ban a vonat alján függeszkedve szökött át a határon. Nagyon sokat éhezett. Amikor az állam elhelyezte az

Ampullagyárban dolgozni, ő maga jelentkezett az Újpestnél hokizni. Erdélyben is jegyzett kapus volt. Nem érettségizett,

és ez biztos, nagyon zavarta. Még az is megfordult a fejében, hogy vesz magának egy érettségi bizonyítványt. Két három évig karbantartóként dolgozott az Újpestnél és mellette ingyen hokizott. Az öregfiúkcsoportnak nem volt kapusa. Attila szívesen ment védeni. Ott talált egy pártfogót, aki összehozta őt Margit nénivel, aki a Villányi út 113.-ban lakott. Ő intézte el aztán a házmeisteri állást Attilának - Emlékszik, mikortól ment jól Attilának?

- Mikor a Szilvivel elkezdett járni. Ő angoltanár volt nagyon jól megértették egymást. Emlékszem akkor kezdett jobb autókat vásárolni. Egyszer megkérdeztem, honnan szerri a pénzét, erre azt mondta: nyugi, vér nem tapad a kezemhez. Embert nem öltem, és ha még ezután kérdezel, felejtsük el egymást. Nem kérdeztem többet. Elég volt nekem az a másfél év, amikor azért nem találkozunk, mert Szilvia azt mondta Attilának, hogy válasszon kettőnk között, vagy ő vagy én. A gyerek természetesen a fiatal lányt választotta és nem engem.

"Amikor elfogtak, tudtam, hogy ügyvédet kell szereznem. Pénteken vettek őrizetbe, szombat délután megengedték a rendőrök, hogy telefonáljak. Tudtam, Zsuzsa segíteni fog. Őt hívtam." (Ambrus Attila, 1999. március)

- Nem hittem a fülemnek, amikor meghallottam, hogy Attila van a telefonnál. Akkor már mindent tudtam, mert pénfek éjjel hozzám hozták a rendőrök Dont. Végül én találtam neki helyet.

- Megkérdezték, hol voltam este. Azt mondták, bankrablásért vették őrizetbe Attilát Adtak egy számot, hol érdeklődjem, de mielőtt ezt megtettem volna, ő maga hívott. Csak annyit mondott: Zsuzsa, tudsz segíteni? Ügyvédet szeretnék, nem akarom, hogy kirendelt védőm legyen. Azt válaszoltam, hogy rendben, Pénzem nincsen, de azt a házat, ami a gyerekeim nevére van eladom, abból fizetem majd az ügyvédet. Ez az a ház egyébként, amit a kislány nevére vettem meg, de Attila lehetett a haszonélvező. Tudtam, hogy a gyerekeim nem költözik oda, a Villányi úton meg már kifelé állt a rúdja Attilának. Egyre kevesebbet takarította a házat, egyre többet reklamáltak a lakók.

- Hogyan tudta meg, hogy Attila a Whiskys-rabló?
- Én az utolsó percig nem tudtam róla semmit. Pedig ráadásul a Villányi úti lakásban én takarítottam, én mostam rá, soha semmit nem találtam, ami a rablásokra utalt volna. Pénteken csinálta az utolsó balhét és szerdán még elvitt tőlem 25 ezer forintot Annyira padlón volt, hogy még a kosztpénzemet is elfogadta. Ha pénzt vitt el tőlem, mindig megadta. Ezt azonban már nem tudta visszafizetni. Január 16-án szombaton az újságból tudtam meg én is, hogy ő a Whiskys-rabló. A szökésről a rádióban hallottam. Bár utólag már azt hiszem, féltett a gyerek. Két héttel a szökés előtt összeveszett velem. Én látogatóba mentem hozzá. Mikor megláttam, elsírtam magam. Erre rám szólt: Zsuzsa, fejezd be! Nem tudtam abbahagyni a sírást. Azt mondtam: figyelj ide gyerek, nem tudom megszokni, hogy ide kell járnom! Erre a rendőr, aki ott volt rávágta: nem megszokni kell, hanem együttélni vele. Én tovább zokogtam. Erre Attila visszavitette magát a cellába és otthagytott. Ez akkor nagyon rosszul esett, most már azt gondolom, hogy szándékosan csinálta. El akart marni magam mellől, mert ő már akkor tudta, hogy meg fog szökni. Nem akarta, hogy engem véletlenül is összefüggésbe hozzanak a szökéssel.

- Gondolom, iszonyú kétségek gyötrik.

-Azóta nagyon sokszor megkerestek a rendőrök. Azt mondták kötelességem feljelenteni Attilát, ha jelentkezik. Én tényleg olyan vagyok neki, mint az anyja. Egy anya meg nem jelenti fel a fiát. Csak nemrég tudtam meg, hogy senki se köteles egy szökevényt feljelenteni, csak akkor, ha valamilyen államellenes bűnügynek a gyanítottja. A gyerekre pedig ez nem vonatkozik. Igen. Hibázatok magam, mert akkor sírtam és nem voltam erős. Folyamatosan Attilára gondolok. Arra, hogy akármennyire akarok, nem tudok segíteni neki. Tudom, hogy egy fillérje sem maradt. Soha nem kért tőlem pénzt, maximum cigarettát kellett bevinnem neki. A fogdán ezt cserélte el a rabokkal. Érzem, hogy nem fog megkeresni, hisz ő is tudja, hogy ezzel mindkettőnket veszélybe sodor: Ugyanakkor nagyon rossz érzéseim vannak. Félttem őt, biztosan iszonyúan egyedül van.

* * *#

"Mindig kiakadok, amikor különböző önjelölt rendőri vezetők azt nyilatkozzák nagy mellénnyel, hogy rajtuk múlt az elfogásom. Ha a társam, Orbán Gábor nem kezd a HÉV megállóban futni, amikor meglátja a két járőrt, még most sem tudná senki, hogy én vagyok a Whiskys." (Ambrus Attila, 1999. június)

Gábort a HÉV megállóban fogták el

A kis Orbán, csak így hívják Gábort a hokisok. Édesapját, Orbán Györgyöt az egyik leghíresebb magyar jégkorongedzőként tartják számon. Bátyja szintén sokáig hokizott. A ma 25 éves fiatalember 1996 augusztusa, a Fehérvári úti posta kirablása óta szegődött Ambrus Attila mellé. Ő nem Erdélyből jött, és sosem volt rossz anyagi körülmények között. Édesapjával együtt sokáig Franciaországban is élt, de nem jöttek be a számításai, mint jégkorongozó nem tudott karriert csinálni.

"Nem voltunk különösebben jó barátok Gáborral, de állandóan nyaggatott, hogy miből van ilyen sok pénzem, ő is így akar élni. Én mondtam neki: jobb, ha nem tudja, mivel foglalkozom, mert veszélyes, börtönbe is kerülhet érte. Hónapokig mindig csak jött és jött a kérdéseivel. Aztán egyszer csak azt gondoltam. Ha ilyen kitartó, megérdemli, hogy bevegym a buliba." (Ambrus Aftila, 1999. április)

Orbán Gábort a vádemelési javaslat szerint 13 rendbeli rablással és 14-szeres löfegyverrel való visszaéléssel gyanúsítják. A támadásoknak ő legtöbbször mellékszeplője volt. Neki kellett sakkban tartani az embereket, miközben a Whiskys "dolgozott". Eközben arra is figyelnie kellett, hogy be akar-e menni valaki a bankban, vagy észrevették-e őket. A rablássorozat alatt a rendőrök szerint, megfigyelhető volt, hogy Gábor egyre agresszívabb lett. Az utolsó előtti helyszínen, a kistérségi, Újhegyi sétányon lévő postahivatalban kalapáccsal verte szét a biztonsági kamerát. 143 és fél millió forintból 43 és fél milliót vágott

zsebre a vizsgálók szerint. Ő be is fektette a rabolt pénzt, házat építtetett belőle Budakeszin, majd a biztonság kedvéért barátnője szüleinek nevére íratta azt. Azóta zár alá vette a rendőrség a legkevesebb 15 millió forintot érő épületet. Ugyanakkor orgazdasággal gyanúsította meg a fiúapját, Orbán Györgyöt, miután egy hamis adásvételi szer-

zódéssel átvett a fiától egy több milliót érő BMW-t. A rendőrök szerint Orbán Gábor rendkívül infantilis, nem egy 25 éves ember szintjén áll. Kihallgatásain végig nevetett. A vizsgálóknak is úgy beszélt a rablásokról, mint-ha csak egy jó sztorit mesélne el. Úgy gondolta, ő a kemény gyerek, a Whiskys társa, aki hülyét csinált az egész nagy magyar rendőrségből. A pénze jórésztét egyébként csakúgy, mint Ambrus Attila, ő is a nőkre költötte. Nap-hosszat lógott a Mammút Áruházban vagy a Duna Plázában. Ő állítja, hogy az elfogásakor csak azért kezdett el futni, mert előtte Attila már elkezdett rohanni és hívta maga

után. A Whiskys le tudott ugrani a korláton át az alsó rakpartra, ő pedig nem, mert a hasánál lévő pisztoly akadályozta a mozgásban. Ekkor látták meg a rendőrök. Gábor abban sem értett egyet a Whiskyssel, hogy nem tartotta be a megállapodásukat, miszerint, ha elfogják bármit is mondanak neki, három órán át hallgat Attiláról. Ő állítja, nem beszélt hamarabb a rendőröknek. Orbán Gábort egyébként még a Whiskys szökése előtt - valószínűleg szokatlan, infantilis viselkedése miatt - átvitték a Markó utcai Büntetés-végrehajtási Intézetbe. Ott a legkeményebb, négyes fokozatú őrzést kapta, ezért és Ambrus Attila szökése miatt a Büntetés-végrehajtási Intézetek országos parancsnoka nem engedélyezte, hogy interjú készüljön vele. A fiatalember magánzárkában van, ha meglátogatják, kéz-láb-bilincsben viszik ki. Séta közben is bilincsben van.

"Az emberektől mi nem vettük el a pénzüket, csak az államtól loptunk. Ez nem bűn, az állam lop a legtöbbet az emberektől. Egyszer előfordult, hogy az egyik bankban egy öreg néni oda akarta adni a pénztárcáját is, mi nem fogadtuk el. Azt is megbeszéltük, hogy bár mi történik, mi nem bántunk senkit." (Orbán Gábor" 1999. március)

- Én rendszeresen járok Gáborhoz a börtönbe - kezdi dr. Bárándy Péter ügyvéd. - Nem értem, miért kell ilyen szigorral őrizni. Persze, első ránézésre a cselekmény súlya indokolja. Ugyanakkor mindenki tudja, hogy ez a két fiú nem tipikus bankrablóként, a körülményekhez képest úriemberként viselkedett a helyszíneken.

- Hogy viseli Orbán Gábor a börtönviszonyokat?

- Meglehetősen jól. Na arra gondol, nem tört meg a

kéz-lábbilincstől és a magánzárkától sem.

- Nem lehet, hogy ennek inkább az az infantilizmus az oka, ami miatt egy kihallgatásán sem tudott komoly maradni?

- Tény, hogy bizonyos értelemben még gyerek Gábor és ugyanúgy Ambrus Attila is. Ezen nem kell meglepődni, hisz egy sportoló is gyermeki szerepet visz végig. Mindaddig nem nő fel igazán, amíg a sportolói közegben van és nem tudja, mi az a napi 8-70 vagy 72 órai munka.

- Mit szólt Gábor, amikor megtudta, hogy a Whiskys megszökött?

- Mosolygott. Egyáltalán nem lepte meg a dolog. Ő nagyon jól ismeri Attilát, aki nyilvánvalóan a meghatározó egyéniség volt az ő párosukban. Valószínűleg ezzel magyarázható, hogy számított a szökésére.

- Igaz az, hogy Gábor állítja, ki akart szállni a rablásokból, de a Whiskys nem hagyta?

-igen, az ő előadása szerint többször ki akart szállni a rablásokból, de Ambrus lebeszélte róla.

"Nagyot csalódtam Gáborban. Hallottam, azt mondta, ki akart szállni, de én kényszerítettem, hogy folytassa. Ez nem igaz. Egyszer valóban előfordult, hogy azt mondta szerelmes, többet nem jön velem. Aztán három napra rá ő jött oda hozzám az-zal, hogy nincs pénze, mikor csináljuk a következő balhét?" (Ambrus Attila, 1999. június)

- Ez a rablássorozat egyébként jogi szempontból, rendkívül egyszerű. A rendőrök számára is az lett volna, hogyha ez a két fiú nem viselkedik annyira az átlag bankrablóktól eltérően - folytatja az ügyvéd. - Az, hogy két fegyveres rabló elzárkózzon a komoly erőszaktól. Sorozatban rabolnak és megmaradnak szigorúan ketten, senkit nem vesznek be. Nem közelítenek az alvilághoz, élik tovább a sportolók életét, mind nem tipikus jelek. Például ki gondolta volna azt is, hogy taxival vitetik el magukat a hely-

színről. Egy épeszű ember nem függeszti fel ilyen gyenge szálakra a rablásait. Meggyőződésem, hogyha a két fiú úgy viselkedik, mint a profik jóval hamarabb elfogják őket.

- Mit szólt a védenca, amikor kiderült az édesapja is gyanúsított lett?

- Gábor, kicsit teljesen fölöslegesen elkezdett mindenféléről beszélni. Így adódott a papa gyanúsítása. Mit

mondják, nem örült neki. Én azonban azt gondolom, könnyen bizonyítani tudjuk, hogy az apa semmit nem tudott arról, hogy milyen pénzből származott az a kocsi, amit a fia eladott neki.

- Az önök szempontjából változott-e valami amiatt, hogy megszökött Ambrus Attila?

- Ez jogi szempontból nem perdöntő a számunkra.

Engem ebben az ügyben inkább az érdekel, hogy mi lesz a bírói döntés. Mennyire mutatja a társadalmi veszélyességét a rablásoknak, hogy kedvesen viszik véghez? Előfordulhat-e, hogy az elkövetés módja átviszi egy másik dimenzióba a 27-szeres fegyveres rablás tényét. Ami pedig a legérdekesebb, hogy a lakosságnak, miért ilyen pozitív a viszonya a Whiskyshez, és miért ilyen negatív a rendőrhöz, akik üldözik őt. Biztos vagyok benne, hogy az emberek szimpátiájában komoly szerepe van annak, hogy úgy gondolják: Ambrus azt mondja, játszottam, vesztettem és beszél. A mai politikusokkal összevetve ezt a magatartást, szinte ott tartunk, hogy a polgár elégedetten hátradől a székében, miközben azt gondolja, végre itt van egy becsületes ember.

- A szavai alapján úgy tűnik ön is a Whiskysnek dukkol.

- Hiába vagyok büntetőjogász, magam is elgondolkodtam azon, kinek a sikerét kívánom. Arra a megállapításra jutottam, hogy nagyon meg tudom érteni, hogy a társadalom nagy része az üldözöttnek dukkol. Aki a szökésekor megint csak nem bántott, még csak nem is fizetett le senkit. Tehát semmi olyat nem tett, amit az ember erkölcsileg elítélendőnek tarthat egy szökésben. Ez a fiú minden cselekményét úgy teszi, hogy gondosan vigyáz, azzal fájdalmat ne okozzon.

* * *#

27. A HoKi

Két név a magyar hokisportból. Dobos Tamás

Bóta Gusztáv. Előbbi ma is mezőnyjátékos, épp annyi idős, mint a Whiskys. Utóbbi az UTE edzője. Közös bennük, mindketten kedvelik Ambrus Attilát, s mindkettőjüket kihallgatta a rendőrség a szökés után.

- Én 1990-ben ismertem meg Attilát - kezdi Bóta Gusztáv. - Még az Ampullagyárban volt segédmunkás, amikor ismeretlenül telefonált a stadionba. Elmondta, hogy Csíkszeredán játszott, szívesen védene a csapatba.

Lehívtam a pályára. Attól kezdve minden edzésen ott volt, a második kapus volt, ráadásul úgy, hogy nem kért érte pénzt. Igaz, mellette karbantartó lett a stadionban, a fiúk hordtak neki ruhát, kabátot, annyira szegény volt akkor. Egy év kivételével végig az UTE-ban játszott.

- Jó hokis volt?

- Inkább azt mondanám,

hogy nagyon lelkes, de nem klasszis kapus.

Ugyanakkor baromi szorgalmas.

Minden edzésen

pontosan ott volt. A maximumot hozta ki magából.

Hihetetlen győzni akarás

munkálkodott benne. Iszonyatos energiákat vetett

be, amikor védett. Úgy

repkedett egyik sarokból a másikba, hogy rá is ragasztottuk a Párduc vagy

Csikipanther becenevet.

- Gondolom meglepődött, amikor kiderült, hogy

Attila a bankokban is ilyen jól vetődött, csak épp a pul-
tokon át...

-Az nem kifejezés. Az egész sztoriban az volt a hihe-
tetlen, hogy épp január 15-én mentek bankot rabolni.

Akkor, amikor hosszas huzavona után kiálltunk a Fradi el-
len. Előző nap még sztrájkoltak a srácok, mert nem kapták

meg a fizetésüket. Aztán mégis megegyeztek a vezetőség-
gel. Én a meccs előtt egy dunatévés újságírónőtől tudtam

meg, hogy Attilát és a kis Orbánt elfogták. Nagyon megle-
pett a dolog, addig nem is hittem el, hogy Ambrus a Whis-

kys, amíg egy tévéinterjúban a saját szájából nem hallot-
tam. Egyszerűen nem tudtam elképzelni, hogy éveken ke-

resztül inkognitóban tudott maradni. Ráadásul a sportban,
ő egészen másképp viselkedett. Udvariasnak udvarias

volt, de ha kellett keményen odaszólt a másiknak.

- Nem tűnt fel, hogy egyszer csak, milyen jól megy neki?

- Ezzel nem foglalkozott senki. Az öltözőn belül a má-
sik anyagi ügyeivel nem törődünk. Láttuk a különböző

autókat, de nem igazán érdekelt minket.

- Önt is kihallgatta a szökés után a rendőrség. Akar
segíteni?

- Függetlenül attól, hogy én mit akartam, nem tudtam miben segíteni. Egyben azonban biztos vagyok, mire Attila kijutott a Fő utcára, pillanatok alatt más öltözetben volt, mint amiben keresték. Szerintem tuti, hogy egy sortot vett a farmer alá. Könnyen meglehet, hogy valamelyik kapualjban levette a nadrágot, aztán lement a rakpartra, ahol senkinek fel nem tűnik, ha valaki sortban, pólóban fut. Ő pedig olyan fizikai állapotban volt, hogy a három óra előnyvel, amit a rendőröktől kapott, akár Székesfehérvárra is lefuthatott. Egyébként biztos vagyok benne, hogy senkinél nem fog jelentkezni, és ez nem fog a nehezeére esni. Ő mindig magányos farkas volt, a meccsekre se hozta el, egyik barátját vagy barátnőjét se.

Dobos Tamást annyira megkedvelte Ambrus, hogy el is ment vele Erdélybe egy közös sítúrára. Pedig az elején nem indult ilyen felhőtlenül a kapcsolatuk. -Amikor egy évre a Fradihoz került Attila, már az első túrán összevesztünk. Belgrádba mentünk egy edzőmecsre. Ő kicsit forrófejű volt. Leült valahova a buszon. Erre szóltam

neki, hogy az egy másik játékosnak a helye. Ezen annyira kiakadt, hogy azt mondta: akkor a lépcsőn utazik. Erre én: akkor inkább szállj le! Le is szállt Nem jött ki Belgrádba.

"Az elején nem fogadtak be a hokistársaim. Ki-nevettek, amikor beszéltem, mert székely tájszólásom van. Olyan is volt, aki lerománózott. Nagyon nehezen vészeltem át ezt az időszakot. Aztán a végén már sikerült elfogadtatnom magam." (Ambrus Attila 1999. március)

- Ez a közösség olyan, mint egy óvoda - folytatja Dobos Tamás. - Nehezen fogadjuk el, ha valaki más, mint mi. Az állandó zrikálás benne van a sportolók életében. Minden csapatban van egy belső hierarchia, ha valaki ebben el tudja magát helyezni, nagy pofonokat nem kap. Igaz előfordul az is, hogy szó szerint, testi erővel kell rendet teremtenie.

- Mikor békültek ki egymással?

- Nem volt különösebb békülés. Lassan megszoktuk egymást. 1998 decemberében pedig együtt mentünk Erdélybe síelni. Nagyon jó túra volt. Attila szervezte a szál-

lást Kifogástalan sípályát talált.

- Sose kérdezte, miből van a pénze?

- Dehogynem. Olyan is előfordult, hogy egy győztes meccs után totál részeg volt már. Mi meg faggattuk, honnan van a pénze. De még akkor is volt annyi önkontroll benne, hogy nem mondta meg. Csak azt hangsúlyozta: arra büszke, hogy még soha nem ölt embert. Nekem az az utolsó vele kapcsolatos élményem, hogy a szökése napján megjelentek nálam a rendőrök. Megnézték, hány kijárata van a lakásnak, megkérdezték, tudok e róla valamit, aztán elmentek. Én szeretem Attilát, kimondottan rosszul esne, ha elkapnák. Bevállalós srác, aki mindig megcsinálta a melót. Mindenáron be akarta bizonyítani a jobb módúaknak, hogy ő is eljut oda, ahova ők. Azt gondolta, csak az ember zsebétől függ, hova kerül.

* * *#

28. MEGSZEPPENT KISFIU

Orosházi Józsefné az a kriminálpszichológus, aki-nek annak idején a poligráfus (hazugság)vizsgálat előtt a százhalombattai rém, Balogh Lajos bevallotta, négy fiatal lány meggyilkolását. A pszichológus nőt kérte fel a BRFK Ambrus Attila vizsgálatára is.

Egyszer találkoztunk. Május 17-én, majdnem egy egész napot tölfötfünk együtt - kezdi azon a halk, nyugodt hangon, amelyre érthető, hogy megnyílnak az emberek. - A vizsgálat maga nagyon részletes beszélgetésből állt, illetve Attila különböző tesztekkel oldott meg.

- IQ tesztet is?

- Igen. Furcsa, bár nagyon élvezte a vizsgálatot, amikor az IQ teszthez értünk kifejezetten szenvedett. Ekkor érezte leginkább, hogy hiányosságai vannak. Egy megszeppent, kiszolgáltatott kisfiúnak tűnt, és azt hiszem, csalódott volt.

- Ha ez így van, mivel magyarázható, hogy hat éven át túljárt az egész magyar rendőrség eszén?

-A teljesítmény egyenlő a képességek és a motivációk szorzatával. Attila esetében, a motiváció annyira erős, hogy emiatt a vele azonos, de még a nála jobb képességű embereket is le tudja győzni.

- Biztos tudja, hogy egyetlen sikertelen rablása volt, amikor egy utazási irodában egy fiatal nő hisztériás rohamot kapott és nekirohant. A róla alkotott képébe beleil-

leszkezik ez az eset?

- Teljes mértékben. Attila nyilvánvalóan nem készült fel arra, hogy egy nő fog ellenállni neki. Ő egyébként, a nőkkel mindig egészen furcsa kapcsolatban volt. Lelkiismeret furdalása van a nőknek adott pofonokért, mert, ezzel azt a képet rombolja le, amilyennek önmagát szeretné látni. Nem képes ezzel megbirkózni. Tudom, közhely, de nagyon sokat számítanak nála a gyerekkori élmények. Ennek a fiúnak nincsenek gyökerei. Elsősorban szülői ágon, ugyanakkor a hontalansága is beleszámít a gyökértelenségébe.

- Azt mondta az előbb, hogy Attila nagyon élvezte a vizsgálatot. Miért?

- Mert szívesen beszélt magáról. Nagyon készséges volt. Rendkívül udvariasan viselkedett. Jellemző, a vizsgálat végén azt mondta: köszönöm, hogy meghallgatott. Az ő udvariassága egy olyan talán felvett viselkedésforma a részéről, amit igyekezett belsővé tenni. Van benne egy nagy-nagy törekvés a megfelelésre, mert nagyon szeretné, ha szeretnék. Mégsem tudja ezt maradéktalanul elérni. Ő tudja magáról, hogy indulatos, próbál ezen úrrá lenni. Mégis, amikor ellenállásba ütközik nem tud uralkodni magán. Valószínűleg ez is az oka annak, hogy rettenetesen igyekszik - csupa nagybetűvel - kúltúrÁLT ember lenni.

- Meglepte a szökése?

- Nem, mert ő nem egy passzív típus. Képtelen egy helyben maradni és folyamatosan bizonyítani akar önmagának és a külvilágnak egyaránt. Minden cselekedete erről szól. Valószínűleg sokat jelentettek számára azok a hírek is, amelyek a sajtóban jelentek meg róla.

- Egyetért azokkal, akik szerint erős az öngyilkosságra való hajlam benne?

- Igen is, meg nem is. Van benne egyfajta önpusztító hajlam. Ha belegondolok ebbe a furcsa kalandos szökésbe, ez is egyfajta öngyilkosság. Hisz örökös üldözötté tette magát. Kiszámíthatatlan, hogy éles szituációban, mit fog csinálni. Nekem is lenne egy két kérdeznivalóm tőle. Ha előkerülne valószínűleg én is beszélnék vele. Ő egyébként nagyon különleges személyiség, nagy kár, hogy a benne lévő energiákat így pazarolta el.

- Most a szökés után, mi a feladata a kriminál-

pszichológusnak?

- Elolvastam Attila emlékiratait Azt gondolom, hogy az önvallomások megismerésével, a szó legszorosabb és átvitt értelmében is közelebb juthatok hozzá. Ő most szerintem nagyon szenved. Ha valaha, akkor most lenne a legnagyobb szüksége az emberi szóra. Talán épp azoktól az asszonyoktól, akikhez annyira kötődött. Mert az nem véletlen, hogy azok a nők, akik igazán fontosak voltak neki, nála idősebbek és műveltebbek voltak.

* * *#

29. A WHISKYS ÉS A NÖK

"Egyszer fordult elő velem, hogy megütöttem egy nőt." Betti életem nagy szerelme volt. Hetek óta rosszul mentek a dolgaink, amikor véletlenül megláttam egy másik férfival. Teljesen kicsúszott a talaj a lábam alól." Ambrus Attila élete legnehezebb időszakáról és a nőkhöz fűződő ellentmondásos kapcsolatáról, még májusban adott interjút nekem. Nem kérte, hogy külön egyeztessük a beszélgetést. Azt mondta, nincs titkolni valója. Bármit, amit tett, bátran vállal ma is.

- Azt hiszem, életem legmeghatározóbb élménye az volt, hogy másfél éves koromban elhagyott az anyám. Erről többet nem akarok mondani. Valószínűleg egy jó pszichológus pillanatok alatt ki is derítené, hogy ezért voltak mindig gondjaim a nőkkel.

- Voltak lány barátnői gyerekkorában?

- Barátaim se voltak. Mindig attól féltem, hogyha bizalmasan elmondok valamit, visszamondják az apámnak, és kikapok érte. Úgyhogy inkább mindent megtartottam magamnak. Lányokkal meg azért sem barátkoztam, mert sporttagozatra jártam, szinte csak fiúk voltak az osztálytársaim. Engem a lányokkal vagy inkább a nőkkel kapcsolatban a legkellemesebb élmények itt Magyarországon értek. Itt ismertem meg Margit nénit, aki vel a Villányi úton egy házban laktam. Én voltam a házfelügyelő, sokszor voltam együtt az idős hölgygel. Ő 85 évesen öt-hat nyelven beszélt. Vállalta, hogy angolul tanít, én meg elkísértem a fodrászhoz, és amiben csak lehetett segítettem neki. Nemrég halt meg. Mindenét az egyházra hagyta, aztán annyira se méltatták, hogy egy csokor virágot vigyenek a sírjára. Margit néninek kö-

szönhetem azt is, hogy megismertem Szilviát. Egy újsághirdetésre válaszolt helyettem. Nekem nagyon rossz a helyesírásom. Margit néni olyan bő szókinccsel, választékosan fogalmazott, hogy ez a diplomás lány válaszolt a levelemre. Vele lett azok után vége a kapcsolatunknak, hogy egy másik férfival találtam otthon. Szilvia előtt nagyon sok lányt ismertem, a legtöbbször abban a pillanatban, hogy kiderült, erdélyi vagyok, otthagytak. Volt olyan időszakom, hogy eltitkoltam, honnan jöttem, akkor minden működött. Ma már túl vagyok ezen, tudom, mindig vállalni fogom, székelnek születtem.

- Gondolom, amikor így vagy úgy, de milliomos lett, fordult a kocka.

- Pontosan. A nők legalább nyolcvan százalékát elsősorban az érdekli, milyen anyagi helyzetben van a férfi. Legalább száz nőt kaptam meg az utóbbi hat évben. Biztos, hogy a legtöbbször a pénzem imponált és mégis én nem ezzel foglalkoztam. Élveztem az életet. Egyszer a terepjárómban ültem, észrevettem, hogy a szomszéd kocsiából egy lány figyel. Mellesleg az autót a csaj barátja vezette. Én elkezdtem szemezni a lánnyal. Ő meg legnagyobb megdöbbenésemre fogta magát és áült az én kocsimba. Tuti, hogyha egy Trabantban ültem volna, nem teszi ezt meg.

- Ez egy más történet, de biztos, hogy a Bestiák énekesnőjét, Bedhyt sem ismertem volna meg, hogyha nincs pénzem. Jó pár éve egyszer úgy alakult, hogy egy ismerős párral indultam Spanyolországba, csak hogy én egyedül voltam. A lány jól ismerte Bedhyt, aki szívesen eljött a túrára. Végül úgy alakult, hogy az ő útját is én áll-

tam. Kellemes nyaralás volt, egyikünket sem zavarta, hogy alig ismertük egymást.

- Most ki törődik legtöbbször magával?

- Éva és Zsuzsa látogat felváltva. De vannak olyanok is, akik ismeretlenül csomagokat küldenek be nekem. Nem tudom, mivel indítoftam meg őket ennyire. Kár lenne tagadnom, de ezek a dolgok nagyon jól esnek.

- Ki volt a legfontosabb nő az életében?

- Beáta. Neki vettem Dont, a kutyámat. Ő olyannak fogadott el, amilyen vagyok. Tudta, hogy zűrös ügyeim vannak, de mégse akart megváltoztatni.

- Neki se mondta el, ki is ön valójában?
- Nagyon kis híja volt. Betti volt az a nő, akit el tudtam volna képzelni a gyerekeim anyjának. Úgy éreztem, joga van ahhoz, hogy megtudja, mit tettem, de féltem. Bármikor bele akartam kezdeni a rablások történetébe, bennakadt a szó, aztán inkább másról beszéltem. Egy éve kezdett elhídegülni tőlem. Egy hónapja kihűlt az ágy és én még mindig azt gondoltam, hogy nincs semmi baj köztünk. Abban az időben vettem neki Dont, a bernipásztort. Épp a kutyámnak akartam fagyit venni, amikor tőlünk nem messze, egy McDonald'sban megláttam Beát egy másik férfival. Hazamentem, majd felrobbantam. Iszonyatos féltékeny voltam. Ő volt az első nő, aki mellett más az eszembe se jutott Mikor végre hazajött, megkérdeztem, hol volt Azt hazudta, hogy csak színházba hívta az a férfi. Nyáron, színházba! Elborult az agyam, egy akkora pofont kevertem le neki, hogy összeesett Akkor úgy éreztem, képes lettem volna megölni is. Ő meg elment, otthagyta a kutyát is velem együtt.
-Azóta se találkoztak?
- Küldött egy könyvet. Üzent benne, csupa olyat írt bele, amiket csak mi ketten értünk. Nagyon vártam, hogy meglátogasson. Aztán eljött... Még mindig sokat gondolkok rá, pedig meg kell értenem, hogy a mi történetünknek vége.

* * *#

30. EGY LÁNY A BESTIÁKBOL

Még sehol nem volt a Bestiák együttes, amikor Bedhy azaz Moór Bernadett arra bizonyos spanyolországi útra ment a Whiskyssel. Attila úriember módjára azt mondta, csak akkor kerülhet a nyilvánosság elé bármelyik barát-nője, akiről beszélt, ha az érintettek is beleegyeznek. Betti, Attila nagy szerelme, aki még a szökés előtt visszament Romániába nem kívánt nyilatkozni. Fél a nyilvánosságtól és úgy gondolja, ami a fiú és közte történt csak az ő ket-tőjük dolga. Bedhy, aki nyilvánvalóan jóval rövidebb ideig volt Ambrus Attila mellett, készséggel vállalta, hogy arccal, névvel nyilatkozik az évekkel ezelőtti túráról.
- Annak idején volt egy komoly kapcsolatam, ami igencsak kihülőfélben volt. A fiú fogta magát és elment

nyaralni nélkülem. Azt mondta, miután nincs pénzem nem visz magával. Akkor jött a barátnőm, akinek egy hokis volt a barátja, rábeszélte, hogy menjek velük Spanyolországba.

- Könnyű volt a döntés?

- Sokáig hezitáltam. Nekem akkor még vadidegen volt az Attila. A lány csak annyit mondott róla, hogy van egy barátjuk,

akinek nincs partnere. Kifizetné a nyaralásomat csak azért, hogy társaságban legyen: nem akarta a gyertyát tartani mellettük. Az utazás előtt elmentünk négyesben kávézni. Szimpatikusak voltunk egymásnak Attilával. Azt gondoltam, kellemesen eltöltünk együtt egy hetet. Egyértelmű volt, hogy nem vár

cserébe semmilyen ellenszolgáltatást tőlem. Én meg azt, gondoltam, így én is adok egy fricskát a barátomnak.

- Egy ilyen út nagyon rosszul is elsülhet.

- Lehet, de ez a mi esetünkben nem így volt. Igaz az elején volt egy kis gond. Busszal utaztunk. Valamivel kevesebbet beszélgettem Attilával, mint a barátnőméekkel. Erre kiderült, hogy Attila kicsit megsértődött, mert azt hitte, mégse szimpi nekem. Aztán elmagyaráztam neki, hogy én meg épp azért nem mentem oda hozzá, mert nem akartam folyton a nyakán lógni.

- Végül lenyugodott?

- Ezek után már nem volt semmi probléma. Megérkeztünk, egy szobába kerültünk Csomó programot csináltunk együtt. A nyaralás végére egészen összeemelegedtünk.

Mesélt nekem Erdélyről. Sose beszélt arról, hogy pontosan mivel foglalkozik. Én meg nem firtattam. Egyébként nem költekezte agyon magát, én is vittem költőpénzt. Igaz, egy ajándékot, egy nagyon szép piros ruhát kaptam tőle, de ettől függetlenül ki-ki alapon éltünk. Az utolsó nap elfo-

gyott a pénzünk, én találtam a földön ezer pesetát, abból vettünk üdítőt. Nagyon örültünk neki. Gyönyörű volt az út. Elmentünk Barcelonába, a csúszdaparkba, és bikaviadalra is. Emlékszem, mikor őrjöngött az aréna, Attila iszonyúan sajnálta a bikát.

- Lehet azt mondani, hogy a Whiskys barátnője volt?

- Kis túlzással igen. Ugyanis a nyaralás után még egyszer kétszer felhívott Attila, de közben én kibékültem a bará-

tommal és inkább nem folytattam a spanyolországi kalandot.

- Mikor tudta meg, hogy tulajdonképp a Whiskys rablóval töltötte azt az egy hetet?

-Az újságból, az elfogása utáni szombaton. Először le volt takarva a szeme, már akkor nagyon ismerős volt. Aztán, mikor megtudtam, hogy ő az, megijedtem. Az akkori barátommal egy hónappal a nyaralás után végleg összevesztünk, de én a mostani párom előtt is szégyeltem, ami történt. Aztán végiggondoltam, nekem fogalmam nem volt arról, hogy ő a Whiskys-rabló. Én egy szeretetre méltó, kedves embernek ismertem meg, akivel egy szép hetet töltöttünk együtt. Ezen nekem nincs mit rejtegetnem.

- Ettől függetlenül nyilván van valamilyen véleménye arról, amit Attila csinált, s ugyanúgy a szökéséről is.

-Azt gondolom, hogy az ember nem tud elfutni a bünei elől. Mégis nekem Attilával kapcsolatban az az érzésem, hogy nem rossz ember. Önmagát is meg kellett erőszakolnia ahhoz, hogy raboljon. Ha nem így letf volna, nem issza meg minden rablás előtt azt a pohár whiskit. Tisztelem benne, hogy még ebben a helyzetben sem bántotta az embereket. Remélem, nem végez magával. Ha felhívna, biztos beszélgetnék vele. Azt hiszem, most nagyon sok segítségre van szüksége.

* * *#

31. AZ EXZSARU A WHISKISNÉL

Varju Lajos, a BRFK rablási alosztályának egykori vezetője kollégáival öt éven át hiába próbálta elfogni a Whiskyst, aki ráadásul az ő arcára maszkírozta magát. Az őrnagy 1998 nyarán megvált a rendőrségtől. Varju Lajos, aki ma már egy magánnyomozó irodát vezet március elején - főkapitányi engedéllyel - meglátogatta Amb-rus Attilát. A beszélgetésnél egyedüli újságíróként lehettem ott. Rajtam kívül viszont a vizsgálati főosztály rablási alosztályának szinte minden munkatársa ott tolongott. Kíváncsiak voltak a két nagy ellenfél beszélgetésére, éppúgy, mint én.

Whiskys (W.): - Nagyon meg vagyok illetődve, hogy meglátogatott engem, Varju őrnagy úr. Az én szememben ön az az ember, aki valóban értett a szakmájához. Aki a spiccen volt, csak hogy nekem mindig lépéselőnyöm volt önökkel szemben.

Varju (V.): - Egy eset kivételével, 1996-ban a Fe-

hérvári úti postánál nekünk volt lépéselőnyünk. Ha nem álltunk volna olyan nyomorultul, s lett volna tíz emberem, akikkel négy helyre rákészülünk - mert ki volt számolva, hogy mikor és hol akar akcióba lépni -, akkor elfogtuk volna. Sorra jártuk a postákat, megmutattuk a parókás fotóját. Volt egy pali, aki fél órával az előtt, hogy kirabolta a postát, látta. Csak akkor jött rá, honnan volt olyan ismerős neki, amikor meglátott minket a rablás után.

W.: - Igen, erről én is hallottam.

V.: - Akkor mérgemben majd felrobbantam.

W.: - Valóban, ki lehetett logikázni, a pakliban benne volt, hogy a XI. kerület jön. Az az igazság, hatalmas forgalom

volt. Én a balhé előtt átgondoltam: a Bocskai úton is volt rendőrség, a Fehérvári úton meg egy rendőrőrs. Azelőtt, csak egy pihentagyú posztos rendőr állt. Sejtettem, hogy nem az fog utánam eredni. Kimértem az időt. Tudtam, hogy az egész Etele út csak egy sávon járható, előzni nem tudnak. Kiszámoltam, öt percünk van a rablásra, hogyha időközben értesítik a rendőröket, akkor sincs Esélyük arra, hogy elfogjanak. Ha ezen a helyen érezte úgy, hogy a legközelebb volt hozzám, akkor gondolom, mit szólt, amikor kinyitotta a csomagot, amit feladtunk a rablás előtt és csak annyi volt benne egy szalvétán "üdvözletem Varju alezredes úrnak".

V.: - Én ezen jót nevettem, de maga az a körülmény, hogy mi egy hajszállal maradtunk le, plusz még az az üzenet, kicsit sok volt.

W.: - Tudja, nagy tévedés, hogy az én elfogásom valamiféle rendőri logikán állt vagy bukott. Tudom, hogy megúszhattam volna, csak egy kis szerencse kellett volna hozzá. Ha Gábor nem ugrik ki a rendőrök előtt Ha nem megyek haza a kutyámért...

V.: - Ez azért nem egészen így van. Bár biztos, amikor megtudtam, hogy társat fogadott maga mellé, azt mondtam legalább 50 százalékkal nőtt az esély arra, hogy elfogjuk. Ez majdnem be is jött, amikor a Kelenföldi pályaudvar melletti postát rabolták ki. Ahol két vasutas üldözőbe vette mindkettőjüket, de egy civilben lévő rendőr azt hitte, hogy ők a rablók és felrúgta őket.

W.: - Az tényleg meleg helyzet volt. Magam után do-

báltam a parókát, a baseballsapkámat és hetekig attól félttem, hogy azért fogok lebukni, mivel a barátnőmtől kaptam a sapkát. Mindenütt megjelent a fotója. De szerencsém volt, mert a lány nem olvasta a bűnügyi krónikákat. Ezután történt, hogy megvettem valamelyik reggeli újságot és majdnem falra másztam, mert azt írták, hogy elfogtak. tudtam, hogy valami palimadarat húztak csőbe. A legjobb periódusom volt ekkor, 96-ban. A lapok meg sorra írták, hogy elkapták a Whiskyst. Egyszerűen nem értettem, mi folyik a rendőrségen. Ezek után álltam össze Gáborral. Itt volt ez a békásmegyeri OTP is. Ahol valaki nagyon mellé fogott, hogy másokat ültettek le helyettünk.

V: - Ez nem melléfogás volt. Egyszerűen arról volt szó, hogy képbe került két ember, akikre egy percig sem mondtuk, hogy közülük van a Whiskyshez, de több mint tízen felismerték bennük a rablókat. Az egyikük Skodája épp ott állt az OTP előtt a rabláskor Ugyanilyen ügy miatt, már elsőfokú íté-

letük is volt, és ha jól tudom, három kutya is velük azonosí-

totta a szagot, amit ezek szerint a maga ruhájáról rögzítettek.

Ezek után nem lehetett megtenni, hogy ne indítsunk eljárást ellenük. Sose gondolt arra, hogy telefonál a BRFK-ra?

V.: - De sokszor eszembe jutott, hogy felhívom magát.

Ugyanakkor tudtam, nem szabad megtennem. Főleg, miután a sajtóban szándékosan az jelent meg, hogy telefonon hagytam üzenetet Varju őrnagynak.

V: - Annak idején felhívtam a Kriminálist, és azt mondtam, hogyha segíteni akarnak, közzéteszik, hogy a Whiskys felhívott telefonon, és azt mondta, üdvözlétem Varju őrnagy úrnak. Csak egy-két rendőr tudta, illetve ön meg a társa, hogy ez nem igaz, mivel az üzenetet a postán egy dobozban hagytam. Akkoriban szándékosan azt akartuk, hogy a csapból is ez folyjon, minél többet, hideget-meleget írjanak magáról, csak azért, hogy esetleg vegye a fáradságot és kapcsolatba lépjen velünk.

W.: - Szeretném, ha tudná, én soha nem akartam gúnyt űzni senkiből, nekem az volt a fontos, hogy sikerüljön, amit csinállok. Mindig figyeltem arra, hogy vér ne folyjon, senkit ne bántsak.

V: -Attila, mi lett volna,. hogyha "beszorul" egy OTP be?

W.: - Ez jó kérdés. Mi mindig megpróbáltunk a Gáborral az adott, minimális időn belül megcsinálni a melót, de meg volt a stratégiánk erre az esetre is. Ennek is az volt a lényege, hogy vér semmiképp ne folyjon.

V: - Én is mindig azt gondoltam, ha így is alakul, nem kell embereknek rámenniük erre. Mint, ahogy abban is biztos voltam, hogyha elfogják, akkor nem egy zseniális kihallgatási taktikára lesz szükség a rendőrség részéről, hanem elég lesz egy kipihent gépíró, egy jól kérdező rendőr, akinek lediktálja majd az ügyeit.

W.: - Mikor odaértem a határra, a határőr elvette a papíromat, azonnal elkérte a kocsikulcsot. Mondtam, hogy rendben, odaadtam. De nekem volt még egy másik pótkulcsom. Gondoltam, ha valami gond van, fogom és indítok. Igen ám, de mögöttem állt a kocsisor, tehát tolatni nem tudtam. Előre meg azért nem lehetett nekiindulni, mert ott volt a román határőr, aki gond nélkül belémereszt egy géppisztolysorozatot. Nem volt esélyem. Ahogy elkapták a Gábort, nekem végem volt, tudtam előbb-utóbb kiszednek belőle mindent. Három fegyver volt nálam. Egy a csomagtartóban, egy csőre töltve. Minden továbbiak nélkül lelőhettem volna azt a határőrt, aki beült mellém és megkért, hogy álljunk félre. De mi történik, ha kiveszem a fegyvert és agyonlövöm? Most lőjek le egy olyan embert, aki netto húsz-

ezer forint a havi fizetése? Miért? Én beismertem az összes rablást, mindig vállalni fogom ezeket, holnap, holnapután is, amikor majd kiszabadulok. Pedig tiszta lappal akarok indulni. Családot akarok, gyereket, szeretetben élni.

V.: - Remélem, akkor is így látja majd, amikor kijöhet a börtönből. Én most kifejezetten személyes okok miatt jöttem el ide. Mikor P Gál Judit megkeresett azzal, hogy összehozná ezt a találkozózt, már nálam volt Petőfi Attila osztályvezető telefonszáma, akit meg akartam kérni, hogy engedjen be magához, mert bennem nem zárult le ez a történet...

W.: - Nekem nagyon jólesett, hogy eljött, ha megengedi, amikor kiszabadulok, felkeresem. Hátha tanácsot tud adni, merre induljak el.

V: - Remélem, amikor kikerül, ugyanígy fogja látni. Szívesen segíték, amennyire tőlem telik.

Mára új értelmet nyertek az utolsó mondatok. Akkor

Varju Lajos nyilván egy percig sem gondolt arra, hogy Ambrus Attila az utóbbi évtizedek legnagyobb fogolyszökését fogja végrehajtani. Igaz, a beszélgetés után összegzésül csak annyit mondott nekem az őrnagy. "Nem tudom, mit fog csinálni ez a fiú, de abban biztos vagyok, hogy nem bírja ki a 8 vagy 10 évet tétlenül ülve."

* * *#

32. AZ UTOLSÓ BESZÉLGETÉS

Hetek óta készültem Attilához, amikor július 9-én pénteken kora délután végre bejutottam hozzá. Nem volt különösebben indokolt, hogy hamarabb bemenjek. Hisz ekkor még kezdeti stádiumban volt a könyv. Az én feladatom az volt, hogy kiadót találjak. Ugyanakkor a tervünk szerint, a bírósági tárgyalás idején jelent volna meg, amire csak ősz végére vagy tél elejére lehetett számítani. A könyv formába öntése pedig maximum két hónapot vett volna igénybe.

Egy óra felé járhatott, amikor vizsgálója felhozta Whiskyst a fogdáról. Narancssárga sortban, pólóban, edzőcipőben volt. Mosolyogva jött be a szobába. Meg se várta, hogy levegyék a bilincset a kezéről, máris, félig vic-

celődve, félig komolyan számon kért, hol voltam az elmúlt hetekben.

- Jól látnak szemeim? Megijedtem, hogy már elfelejtett - mondta.

Tudtam, hogy nagyon érzékeny és mint mindenki, aki négy fal közé van zárva másképp értékeli az idő múlását. Hiába kezdtem volna magyarázni, hogy én se vagyok kivételezett. Nem tudok hetente bejárni. De ha tudnék se tehetném meg, a mindennapi munkám miatt. Inkább, minél hamarabb próbáltam a tárgyra térni, a könyvre. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy egy pillanatig is eszembe jutott akkor: szökésre készül a Whiskys. Egy azonban biztos, utólag visszapörgetve, sok mindent megértettem, ami akkor szokatlan volt nekem a viselkedésében. Csapongtak a gondolatai. Újabb és újabb témákba kapott bele, amelyeket sokszor nem értettem, hogy kerülnek hirtelen a beszélgetésbe. Az utolsó találkozásunknál még júniusban kértem, hogy vitesse be magának a róla készült fotókat. Közölte, hogy két héttel ezelőtt hazaküldte a képeket, Zsuzsánál vannak, nála megtalálom

őket. Most már tudom, ezek szerint ő minimum két hete készülhetett a szökésre, ezért küldte vissza a számára kincset érő fényképeket. Aztán váratlanul témát váltott, elkezdett arról beszélni, mennyire sajnálja, hogy 94-ben a Mária téri takarékszövetkezetben állat módjára az alkalmazottaktól is elvette a pénzt.

- Nagyon sokat gondolok arra, hogy miért nem tudtam akkor uralkodni magamon - mondta. - Egyszerűen nem értem, miért borult annyira el az agyam, hogy nem volt megállj.

A beszélgetés alatt ezt többször is elmondta, nem értettem, miért ismétli állandóan önmagát. Aztán gondolatai átcsaptak egy egész más területre. A nőkről kezdett beszélni.

- Engem senki nem szeretett. Csak a pénzemért voltak velem. Ide kellett kerülnöm ahhoz, hogy erre is rájöj-
jek- kesergett, miközben azt hiszem valamiféle biztatást várt tőlem. Biztatást pedig csak a kézirattal kapcsolatban tudtam adni. Mondtam, folytassa az írást, mert olvasmányosan beszéli el a rablásokat, érdemes ezzel foglalkoznia. Ugyanakkor azt sem akartam, hogy túlságosan sokat ígérően beszéljek, hisz azt gondoltam, sem a könyvnek, sem neki nem tesz jót, ha többet vár tőle a kelleténél. Bettiről már én kérdeztem. Elmondta, csak egyszer látogatta meg a lány, aztán már nem volt benn nála. Éli saját életét. Ugyanakkor úgy mesélte el, hogy miatta kirúgták a munkahelyéről a lányt, kétség sem férhetett hozzá, még mindig érez valamit iránta. Kiderült, egy ügyvédi irodában volt titkárnő Betti. Épp Attilának írt levelet,

amikor a főnöke ki akarta küldeni a boltba. A lány nem ugrott azonnal, folytatta az írást. Az ügyvéd többször is rá-

szólt, de ő még mindig a levelet írta. Aztán a férfi meg-
nézte, mit ír a lány. Mikor rájött, hogy egy levelet a Whis-
kysnek azonnali hatállyal kirúgta.

A legjobban az lepett meg, mikor minden indulat nélkül, beszélt arról, hogy emberölés-kísérlettel is meggyanúsították. Mondta, hogy a bíróságon könnyűszerrel bizonyítani fogja, semmi alapja az egésznek. Ő senkire nem adott le célzott lövést, egyébként is a fotókról látszik, hogy a szakértők pontatlanul dolgoztak. Szerinte az sincs megje-

lölve, hogy honnan, hova lőtt ő és hova a rendőr.
 - Ezen most nem izgulok, gyerekjáték lesz bizonyítani, hogy alaptalanul vádoltak meg a gyilkossági kísérlettel: mondta, én meg nem értettem, mi ütött belé. Minden normális ember, kikészülne, ha váratlanul ezzel gyanúsítanák. Egy nappal később már rájöttem. Minden erejével azon volt, hogy elaltassa a rendőrök gyanakvását. Ezért próbálta bagatellizálni az ügyet. Mit mondjak, bevállt a terv.
 A beszélgetés végén megállapodtunk, augusztus közepéig nyaralok, utána meglátogatom a Gyorskocsi utcában és teljes gőzzel csináljuk a könyvet. Hirtelen eszembe jutott, hogy a Whiskys-dossziét épp azokban a napokban zárta le a rendőrség. Megijedtem, hogy augusztus közepén Ambrus Attila már rég nem a Gyorskocsi utcában lesz, hanem valamelyik börtönbe szállítják át, ahova jóval nehezebb lesz egy interjú miatt bejutni, mint a BRFK-ra. Megkérdeztem a Whiskyst, nem szállítják-e át, mire visszajövek.
 - Itt leszek még augusztusban? - kérdezte a vizsgálótól, aki ott volt a beszélgetésnél.
 - Persze - válaszolta a százados.

* * *#

33. A SZÖKÉS IGAZ TÖRTÉNETE

"Lassan négy hónapja, hogy letartóztattak. A legjobban az zavar, hogy január óta nem láttam a napot. Én körbejártam a világot, mindenem az utazás volt, iszonyú nehéz most megszokni, hogy a WC-re sem mehetek egyedül." (Ambrus Attila, 1999. április)
 Máig számtalan talány lengi körül Ambrus Attila július 10-i szökését. A rendőrség az első pillanattól fogva igyekezett a lehető legkevesebbet nyilatkozni az ügyről. A sajtóban megjelenő információkat nem kommentálták, vagy egyszerűen cáfolták.

Három héttel a szökés után dr Bánhegyi Gábor, a Budapesti Katonai Ügyészség vezető helyettese vállalkozott arra, hogy minden kérdésre kimerítő választ adjon.

- Kiderült már pontosan, hogyan szökött meg a Whiskys?

- Eddig annyi biztos, hogy Ambrus Attilát reggel 8 óra 51 perckor kísérték az udvarra. Az őrök nem motozták meg előtte, de a zsebeit átnézték, üresek voltak. Tudni

kell, hogy a Gyorskocsi utcai sétálóudvar hat - lakás nagyságú - fakkból áll. Egy-egy ilyenben egyszerre csak a cellatársak lehetnek bent. Aznap Ambrus zárkatársának nem volt kedve a sétához. Tehát a szökéskor a fiatalember teljesen egyedül volt. Három perccel azután, hogy beengedték, vagyis 8 óra 54-kor a biztonsági kamera már felvette Ambrus Attilát, aki akkor épp fellépett az udvar négy méter magas betonfalának tetejére. Bár a felvételen nem látszik pontosan, valószínűleg ugyanazzal a maga készítette kötélhágcsóval mászott fel a falra, aminek a segítségével a harmadik emeletről jutott le az utcára.

- Igaz, hogy épp azon a sétálóudvaron, ahol a Whiskys volt, nem működött megfigyelő kamera?

- Egyik fakkban sem működött a kamera. Sajnos, a vizsgálat jelen állása szerint szabálytalanságok sora történt

a fogdán. Eleve teljesen "ad hoc" módon alakult a sétáltató fogdaőrök beosztása. Aznap reggel találomra döntöttek úgy - nem tudom, mi alapján, talán a plusz túlóra reményében -, hogy az éjszakai műszakból négy ember viszi sétára a fogvatartottakat. Mellesleg, erre a feladatra legalább nyolc-tíz fogdaőrt kellett volna mozgósítani. Elvileg, azoknak a fakkoknak nyitva kell hagyni az ajtaját, amelyekben nincsenek letartóztatottak. Az egyik rendőr az ablakon át benézett Ambrus udvarára, látta, hogy nincs bent senki, ennek ellenére továbbment. Ugyanis azt gondolta, ott nem is kell lennie senkinek. Állítólag neki fogalma sem volt a szabályzatnak erről a rendelkezéséről. Totális fejetlenség volt. "Jövünk megyünk aztán majd történik valami." Például azért nem fejeztük még be a nyomozást, mert egyenlőre az sem derült ki, hogy - percre pontosan -, mikor, mi történt a szökés után.

- A telefonhívások idejét sem rögzítették?

- Szerencsére magnófelvétel készült minden hívásról, és a pontos idejüket is tudjuk. Azonban az örök mind más és más időpontokat mondanak. Ketten egyszerűen közölték, nem volt karórájuk, ezért nem tudják, mikor mi történt pontosan.

- Meddig sikerült követni Ambrus Attila mozgását videofelvételen?

- Egy percig. Miután Ambrus 8 óra 55-kor már a belső udvaron volt és eltűnt a képről. Ez csak utólag derül ki,

mert az a rendőr, akinek az a dolga, hogy egyszerre 14 monitort figyeljen, semmit nem vett észre. Az ajtó, ami a fogdát elválasztja a BRFK-től mindig nyitva volt, akkor is. Ambrus gond nélkül átjutott, aztán fel az emeletre a vizsgálója szobájához. Ott kirúgta az ajtót. A páncélszekrényt fel-

borította. A bútorokból barikádot húzott az ajtó elé. Az ablakrácsot kifeszítette, majd a lepedőcsíkokból, cipőfűzőből, telefonzsinórból font kötélen lemászott az utcára. A fogdások 9 óra 1 perckor vették észre a szökést. Az őrmég felkísért mindenkit a zárkájába, s csak 9 óra 15-kor jelentette az esetet a fogdaügyeletesnek. A vizsgálat adatai szerint késve kezdtek el intézkedni a rendőrök.

- Igaz, az a hír, hogy egy előzetesben lévő volt rendőr észrevette a szökést, kiabált is az öröknek, de azok azt mondták: törődjön a saját dolgával?

- Ilyen adat nem merült fel a vizsgálat során. Ebből, csak annyi igaz, hogy valóban van egy letartóztatott a fogdán, aki valamikor rendőrként szolgált.

- Úgy tudom, hogy Ambrus Attila már a falat is elkezdte bontani az ágya alatt. Erre az a szatyornyi sitty volt a bizonyíték, amit ott találtak.

- Az öröknek nyilván eszükbe sem jutott, hogy valaki így próbál megszökni a Gyorskocsi utcából. Csak ezzel tudom magyarázni, hogy nem vették észre a falbontást és nem vizsgálták át rendszeresen a cellát.

- A cellatárs mit vallott a szökés után?

- Állítja, hogy neki nem beszélt a szökésről Ambrus.

- Az a fogdaőr, akit letartóztattak, milyen kapcsolatban volt a Whiskyssel?

- A vallomásában azt mondta: nem is ismerte Ambrus Attilát személyesen. Szolgálatban kötelességszegés bűntettével gyanúsítjuk. Egy 30 éves fiatal rendőrrel van szó, aki 11 éve szolgál a testületnél. Soha semmilyen probléma nem volt vele kapcsolatban. Ő felelt a sétáltatásért. A másik gyanúsított, az az őrmeg, aki benézett az ablakon, de nem vette észre a szökést, a harmadik pedig, aki nem motozta meg a fogvatartottat.

- Felmerült annak lehetősége is, hogy lefizették az örököt?

- Nem, de épp azért, mert teljesen találomra osztották be őket a szolgálatba, nem is lehetett tudni, hogy kit kéne

lefizetni. Én inkább azt gondolom, hogy rendszeresen ilyen fejtelenség uralkodott a fogdán. Ezt Ambrus Attila látta és azt is, hogy sosincs ő a toronyban. Pontos tervet készített magának arról, hogy hogyan szökjön meg. Egy-szerűen a rendőrök hanyagságára játszott és bejött neki.

- Előfordulhat, hogy újabb gyanúsítottjai is lesznek az ügynek?

- Igen, miután egyre inkább úgy tűnik, több embernek van büntetőjogi felelőssége a szökésben.

A Whiskys szökése után néhány nappal, július 29-én egy baseballsapkás, valódi vagy álszakállt vi-selő férfi rabolta ki a XXIII. kerületi, Grassalkovich úti OTP-fiókot.

- Tudják ki vagyok, semmit nem veszíthetek! - ordította, mikor belépett a bankba. Az őrt lefegyve-rezte, majd az időzáras páncélnak köszönhetően csak 2 millió forintot vitt el a pénztárból. A rendőrség hivatalos tájékoztatása szerint mindezekelőtt az egyik alkalmazott pénztárcáját, iratait és bankkártyáját is elvitte. A rabló állítólag - igen regényes módon - a pénzzel teli táskával átúszott a ráckevei Duna ágban lévő Molnár-szigetre, majd visszaúszott.

Nem egyszer rabolt már csütörtökön a Whiskys.

A soroksári Grassalkovich úti OTP-ben háromszor tette tiszteletét, összesen 41 millió forintot vitt el tár-sával, Orbán Gáborral együtt. Egyyszerűen ez volt az oka annak, hogy minden rendőrnek azonnal Amb-rus Attila jutott az eszébe a rablásról. Bár a rendőr-ség a szakértői vizsgálatokra hivatkozva nem na-gyon akart nyilatkozni arról, hogy a Whiskys rabol-ta-e ki a bankot, egy órával a támadás után már vé-gigjárták Ambrus Attila minden közeli ismerősét.

Nem találták meg.

Hogy is mondta Whiskys, amikor utazott, nyaralt, él-vezte a szabadságot?

"Többször elgondolkodtam, ahhoz, hogy én ide eljus-sak, bizonyos emberek nyugalma, lelki egyensúlyát elég rendesen megtépáztam. Egyedül az vigasztalt, hogy fizi-kailag nem bántottam senkit, habár lelkileg néha nagyobb fájdalmat lehet okozni az embereknek, de ez az ő problé-májuk, egyelőre én élvezem a földi gyönyöröket."

VÉGE...

avagy, ki tudja mi lesz a folytatás.